

ZAKON O SPREMEMBAH IN DOPOLNITVAH ZAKONA O DAVKU NA DODANO VREDNOST

I. UVOD

1. OCENA STANJA IN RAZLOGI ZA SPREJEM PREDLOGA ZAKONA

Sistem obdavčevanja dobav blaga in storitev z davkom na dodano vrednost (v nadaljnjem besedilu: DDV) je v Republiki Sloveniji (v nadaljnjem besedilu: Slovenija) urejen z Zakonom o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 13/11 – uradno prečiščeno besedilo, 18/11, 78/11, 38/12, 83/12, 46/13, 86/14, 90/15, 77/18, 59/19 in 72/19; v nadaljnjem besedilu: ZDDV-1), nazadnje spremenjenim z Zakonom o spremembah in dopolnitvah Zakona o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 72/19; ZDDV-1L), ki se uporablja od 1. januarja 2020.

ZDDV-1 je usklajen z zakonodajo Evropske unije (v nadaljnjem besedilu: EU), predvsem z Direktivo Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (UL L št. 347 z dne 11. 12. 2006, str. 1) in njenimi dopolnitvami ter spremembami do vključno Direktive Sveta (EU) 2020/2020 z dne 7. decembra 2020 o spremembi Direktive 2006/112/ES glede začasnih ukrepov v zvezi z davkom na dodano vrednost, ki se uporabljajo za cepiva proti COVID-19 ter in vitro diagnostične medicinske pripomočke za COVID-19 v odziv na pandemijo COVID-19 (UL L št. 419 z dne 11. 12. 2020, str. 1), (v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2006/112/ES).

Glavni namen Direktive 2006/112/ES je določiti skupna pravila obdavčevanja prometa blaga in storitev z DDV, kar pomaga pri oblikovanju enotnega poslovnega okolja v celotni EU. Pravila, vključena v Direktivo 2006/112/ES, morajo biti prenesena v nacionalne zakonodaje, hkrati pa se z njenimi dopolnitvami in spremembami poenostavljajo nekatere obveznosti za davčne zavezanke pri trgovanju znotraj Unije oziroma prodaji uvoženega blaga s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav. Nova pravila tudi postavljajo evropska podjetja v enak položaj s podjetji s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav, ki jim v skladu s pravili pred julijem 2021 DDV ni bilo treba obračunati.

Ker se kraj opravljanja nekaterih storitev, ki jih davčni zavezanci opravljajo osebam, ki niso davčni zavezanci, določa v skladu s posebnimi pravili, ima to za posledico, da se mora izvajalec, ki v državi članici, kjer se določi kraj obdavčitve, nima sedeža, v tej državi članici identificirati za namene DDV. To ne velja v primeru uporabe posebnih ureditev za opravljanje telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronsko opravljenih storitev, po katerih davčni zavezanec izpolnjuje vse obveznosti v eni državi članici, pri čemer se kraj obdavčljive transakcije za te storitve določa skladno z načelom obdavčitve v kraju potrošnje, torej obračunava DDV po stopnji, ki velja v državi članici potrošnje. Davčni zavezanci imajo v zvezi s temi storitvami po ureditvi v ZDDV-1 možnost uporabe:

- posebne ureditve za telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci, ki nimajo sedeža znotraj Unije (po tej ureditvi davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije in opravlja navedene storitve osebam, ki niso davčni zavezanci in imajo sedež ali stalno oziroma običajno prebivališče v kateri koli državi članici, izbere eno od držav članic kot državo, v kateri prijavi začetek opravljanja svoje dejavnosti kot davčni zavezanec znotraj Unije, ter tam izpolnjuje vse obveznosti za navedene storitve, ki jih opravlja znotraj Unije), in
- posebne ureditve za telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci s sedežem znotraj Unije, vendar ne v državi članici potrošnje, če skupna vrednost opravljenih navedenih storitev preseže 10.000 evrov (davčni zavezanec to ureditev prijavi v Sloveniji, če ima sedež v Sloveniji ali če nima sedeža znotraj Unije, ima pa stalno poslovno enoto v Sloveniji in opravlja navedene storitve osebam, ki niso davčni zavezanci in imajo sedež ali stalno prebivališče ali običajno prebivajo v državi članici potrošnje; vse obveznosti za navedene storitve, ki jih opravlja znotraj Unije, izpolnjuje v Sloveniji).

V primeru opravljanja drugih storitev, za katere ZDDV-1 določa posebna pravila za določitev kraja opravljanja storitev, pa je izpolnjevanje obveznosti v zvezi z obračunavanjem DDV od storitev, za katere je kraj obdavčitve v drugih državah članicah, za davčne zavezance, ki opravljajo tovrstne storitve, še vedno visoko breme. Zato je treba tem davčnim zavezancem, ki storitve opravljajo v drugih državah članicah, dovoliti uporabo spletnega portala v okviru posebne ureditve za registracijo ter prijavo in plačilo DDV v državi članici, kjer imajo sedež, oziroma davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža v Uniji, v državi članici, ki si jo izberejo kot državo članico za registracijo, prijavo in plačilo DDV. S tem se navedenim davčnim zavezancem omogoči, da DDV za te storitve prijavijo in plačajo v eni državi članici. Po ureditvi v ZDDV-1 se mora davčni zavezanec, ki v državi članici potrošnje nima sedeža in opravlja navedene storitve (storitve posrednikov, storitve v zvezi z nepremičninami, storitve s področja kulture, umetnosti, športa, znanosti, izobraževanja, zabavnih in podobnih prireditev, prevoz potnikov, pomožne prevozne storitve ter cenitve in dela na premičninah, če prireditve dejansko potekajo v drugih državah članicah ipd.) končnim potrošnikom (osebam, ki niso davčni zavezanci), registrirati za namene DDV v vseh državah članicah, kjer opravlja storitve, in obračunavati DDV v skladu s splošnimi pravili. V Sloveniji je v zvezi z opravljanjem storitev mednarodnega občasnega cestnega prevoza davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža v Sloveniji, omogočena še uporaba posebne ureditve, na podlagi katere se DDV obračuna in plača enkrat letno.

Obdavčevanje z DDV dobav blaga na daljavo znotraj Unije oziroma dobav blaga s prevozom, katerega prejemnik v drugi državi članici je oseba, ki ni davčni zavezanec, v ZDDV-1 sledi načelu države članice sedeža oziroma identifikacije za namene DDV dobavitelja. Šele ko davčni zavezanec doseže prag opravljenih dobav blaga v drugi državi članici potrošnje, določen z nacionalnimi predpisi, se kraj opravljenih dobav blaga in s tem kraj obdavčitve prenese v to državo članico. Ko davčni zavezanec preseže nacionalni prag v posamezni državi članici potrošnje, se mora v tej državi članici identificirati za namene DDV in tam izpolnjevati vse obveznosti glede DDV. Taka ureditev pomeni velike administrativne obremenitve in s tem povezane stroške za podjetja, predvsem za manjša podjetja in tista podjetja, ki prodajajo blago v številnih državah članicah, hkrati pa izkrivlja konkurenco na skupnem trgu, saj potrošniku omogoča razlikovanje med dobavitelji na podlagi različnih cen, ki so posledica različne stopnje DDV, ki se za določeno blago uporablja v posamezni državi članici, in ne konkurenčnih prednosti dobaviteljev na skupnem trgu. Zato je treba tudi tem dobaviteljem blaga omogočiti plačevanje DDV po načelu države članice potrošnje in izpolnjevanje vseh obveznosti glede DDV v državi sedeža.

Da se odpravijo pomanjkljivosti ureditve na področju DDV, se z Direktivo Sveta (EU) 2017/2455 z dne 5. decembra 2017 o spremembi Direktive 2006/112/ES in Direktive 2009/132/ES v zvezi z nekaterimi obveznostmi glede davka na dodano vrednost, ki veljajo za opravljanje storitev in prodajo blaga na daljavo (v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2017/2455/EU) in z Direktivo Sveta (EU) 2019/1995 z dne 21. novembra 2019 o spremembi Direktive 2006/112/ES glede določb v zvezi s prodajo blaga na daljavo in nekaterimi domačimi dobavami blaga (v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2019/1995/EU), s katero se spremenijo in dopolnijo nekatere določbe Direktive 2017/2455, prilagajajo določbe v zvezi z določitvijo kraja obdavčitve blaga, pri čemer se sledi načelu obdavčitve v namembnem kraju, in sicer se šteje, da je to kraj, kjer se blago nahaja v trenutku, ko se odpošiljanje ali prevoz kupcu konča, in sicer pri:

- prodaji blaga na daljavo znotraj Unije;
- prodaji na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga v državo članico, ki ni država članica, v kateri se konča odpošiljanje ali prevoz blaga kupcu, ali
- prodaji na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga v državo članico, v kateri se konča odpošiljanje ali prevoz blaga kupcu, kadar se za obračun DDV uporabi posebna ureditev za prodajo na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga.

Zaradi poenostavitve pravil za davčne zavezance (tudi za davčne zavezance, ki uporabljajo elektronski vmesnik), ki imajo sedež znotraj Unije, vendar ne v državi članici potrošnje, ter opravljajo dobave blaga na daljavo znotraj Unije in telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve znotraj Unije v manjšem obsegu, direktiva pod določenimi pogoji določa kot kraj opravljanja dobave blaga pri prodaji blaga na daljavo znotraj Unije in kot kraj opravljanja navedenih storitev kraj, v katerem ima dobavitelj ali izvajalec sedež oziroma stalno ali običajno prebivališče, če:

- so dobave blaga na daljavo in telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve opravljene osebam, ki niso davčni zavezanci;

- ima dobavitelj ali izvajalec sedež ali stalno ali običajno prebivališče samo v eni državi članici;
- so storitve opravljene osebi, ki ni davčni zavezanec in ima sedež ali stalno ali običajno prebivališče v kateri koli državi članici, ki ni država članica iz prejšnje alineje, ali je blago odposlano ali prepeljano v državo članico, ki ni država članica iz prejšnje alineje, in
- skupna vrednost opravljenih storitev ali dobavljenega blaga iz prejšnje alineje brez DDV niti v tekočem niti v predhodnem koledarskem letu ne preseže 10.000 evrov.

Z izpolnjevanjem navedenih pravil lahko dobavitelj oziroma izvajalec obračunava DDV po stopnji, ki velja v državi članici njegovega sedeža za telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve, pri prodajah blaga na daljavo znotraj Unije pa po stopnjah, ki veljajo v državi članici, kjer se blago nahaja v trenutku, ko se začne njegovo odpošiljanje ali prevoz. Ko je prag 10.000 evrov presežen, se za določitev kraja obdavčitve uporabijo splošna pravila, torej pri dobavi blaga na daljavo znotraj Unije se kraj določi tam, kjer se blago nahaja v trenutku, ko se odpošiljanje ali prevoz blaga pridobitelju konča, pri telekomunikacijskih storitvah, storitvah oddajanja ali elektronskih storitvah pa tam, kjer ima prejemnik sedež. V teh primerih ima davčni zavezanec možnost, da v zvezi s prodajami blaga na daljavo znotraj Unije in za storitve, ki jih opravi znotraj Unije, uporabi posebno unijsko ureditev in v državi članici identifikacije izpolnjuje vse obveznosti glede DDV, pri čemer DDV obračuna po stopnjah, ki veljajo v državi članici potrošnje. V to posebno ureditev se davčni zavezanec lahko vključi tudi, če ne presega praga 10.000 evrov, pri čemer jo mora uporabljati dve koledarski leti.

Navedeni prag ne velja za storitve, katerih kraj opravljanja se določi po posebnih pravilih in so opravljene osebam, ki niso davčni zavezanci. Te storitve so ne glede na dosežen prag prometa praviloma obdavčene v državi članici, kjer izvajalec nima sedeža (v namembni državi članici), in za te storitve ima davčni zavezanec v skladu z novimi pravili prav tako možnost, da uporabi posebno unijsko ureditev, po kateri v državi članici identifikacije izpolnjuje vse obveznosti glede DDV in DDV obračunava po stopnjah, veljavnih v državah članicah potrošnje.

Prodaja blaga na daljavo se v praksi pogosto opravlja z uporabo elektronskega vmesnika, zato Direktiva 2017/2455 uvaja nove obveznosti glede DDV za davčne zavezance, ki z uporabo elektronskega vmesnika, kot je trg, platforma, portal ali podobno sredstvo, dobaviteljem blaga omogočajo prodajo oziroma posredujejo pri dobavi blaga osebam, ki niso davčni zavezanci. Če davčni zavezanec z uporabo elektronskega vmesnika omogoča prodajo na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga v pošiljkah z realno vrednostjo največ 150 evrov ali omogoča dobavo blaga v Uniji s strani davčnega zavezanca, ki nima sedeža v Uniji, se šteje, da je davčni zavezanec, ki omogoča dobavo, to blago prejel ali dobavil sam.

Ker Direktiva 2017/2455/EU v zvezi s prodajo blaga na daljavo z uporabo elektronskega vmesnika eno dobavo razdeli na dve dobavi (1. dobava dobavitelja platformi in 2. dobava platforme osebi, ki ni davčni zavezanec), se z Direktivo 2019/1995/EU nadalje določa, kateri od teh dobav je treba pripisati odpošiljanje ali prevoz blaga, da se pravilno določi njun kraj dobave (tj. druga dobava). Hkrati je treba zagotoviti še, da obdavčljivi dogodek obeh dobav

nastane hkrati in da je dobava dobavitelja, ki prodaja blago z uporabo elektronskega vmesnika, oproščena plačila DDV, s pravico do odbitka DDV, ki ga je plačal za nakup ali uvoz dobavljenega blaga. Da se to lahko zagotovi, je treba določiti, da je dobavitelj vedno registriran v državi članici, kjer je pridobil navedeno blago ali kjer je to blago uvozil. Ker imajo lahko ti dobavitelji zaloge v več državah članicah in lahko dobavljajo blago iz zaloge kupcem v isti državi članici, je treba uporabo posebne ureditve dovoliti tudi za prijavo in plačilo DDV za te domače dobave.

Začetek uporabe pravil iz Direktive 2017/2455/EU in Direktive 2019/1995/EU glede posodobitve DDV pri čezmejnem e-trgovanju je bil s Sklepom Sveta (EU) 2020/1109 z dne 20. julija 2020 o spremembi direktiv (EU) 2017/2455 in (EU) 2019/1995 glede datumov prenosa in začetka uporabe v odziv na pandemijo COVID-19 odložen za šest mesecev, tako da se večina teh novih določb Direktive 2006/112/ES namesto od 1. januarja 2021, kot je bilo prvotno predvideno, uporablja od 1. julija 2021.

V skladu z novo ureditvijo v direktivi se dajo davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža v Uniji, oziroma davčnim zavezancem, ki imajo sedež v Uniji, nimajo pa sedeža v državi članici potrošnje in prodajajo blago na daljavo znotraj Unije in storitve osebam, ki niso davčni zavezanci v Uniji, na voljo naslednje posebne ureditve:

- posebna ureditev za storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci, ki nimajo sedeža v Uniji (v nadaljnjem besedilu: neunijska ureditev VEM);
- posebna ureditev za prodajo blaga na daljavo znotraj Unije za dobavo blaga v državi članici prek elektronskih vmesnikov, ki omogočajo dobavo, in za storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci, ki imajo sedež znotraj Unije, vendar ne v državi članici potrošnje (v nadaljnjem besedilu: unijska ureditev VEM);
- posebna ureditev za prodajo na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga (v nadaljnjem besedilu: uvozna ureditev VEM).

Uporaba navedenih posebnih ureditev je za davčnega zavezanca opcijska. Če zavezanec ne želeli uporabiti posebnih ureditev ali ne izpolnjuje pogojev zanje, se mora v državah članicah potrošnje registrirati za namene DDV, kot je to veljalo pred julijem 2021. V Sloveniji davčni zavezanec lahko uporabi tudi posebno ureditev za opravljanje storitev mednarodnega občasnega cestnega prevoza potnikov, pri čemer pa je treba upoštevati, da sočasna uporaba te posebne ureditve in neunijske ali unijske ureditve ni mogoča.

Uporaba neunijske ureditve se v novi ureditvi, poleg telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev, razširi na vse storitve, katerih kraj opravljanja storitev je v državi članici skladno s pravili za določitev kraja opravljanja storitev in so opravljene osebam, ki niso davčni zavezanci. Nova pravila ne spreminjajo kraja obdavčitve teh storitev, ampak ponujajo poenostavljen postopek za prijavo dolgovanega DDV v državi članici, kjer je storitev opravljena.

Unijska ureditev se po novem, poleg telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev, uporablja za vse storitve, katerih kraj opravljanja storitev je v državi članici skladno s pravili za določitev kraja opravljanja storitev, ter tudi za dobave blaga na daljavo znotraj Unije, ki so s predlogom zakona na novo definirane (v veljavnem ZDDV-1 definicija ni

podana), in dobave blaga v državi članici z uporabo elektronskih vmesnikov, ki omogočajo dobavo. S to ureditvijo se zlasti poenostavi ureditev obračunavanja DDV, povezana z doseženim prometom dobav blaga na daljavo znotraj Unije.

Po pravilih veljavnega ZDDV-1 je v Uniji prag prometa za dobave blaga na daljavo znotraj Unije v osnovi 100.000 evrov ali protivrednost v nacionalni valuti (brez trošarinskih izdelkov), vendar pa ga države članice lahko omejijo na 35.000 evrov, kadar bi prag 100.000 evrov lahko povzročil resna izkrivljanja konkurence. Dobavitelj, ki v posamezni državi članici potrošnje preseže predpisani prag v namembni državi članici (v Sloveniji 35.000 evrov), se mora v tej državi članici identificirati za namene DDV, lahko pa se prostovoljno identificira v namembni državi članici, čeprav ne preseže predpisanega praga prometa. Davčni zavezanci, ki opravljajo dobave blaga na daljavo znotraj Unije, se morajo v skladu s temi pravili identificirati za namene DDV v vseh državah članicah, kjer s temi prodajami presežejo predpisan prag prometa, in obračunavati DDV v skladu s splošnimi pravili. Za opravljanje prodaje blaga na daljavo znotraj Unije morajo davčni zavezanci izdajati račune po predpisih namembne države članice. Da se zmanjša breme za podjetja, se z uvedbo unijske ureditve odpravljajo pragovi za prodajo blaga na daljavo znotraj Unije in obveznost glede izdajanja računov za tako prodajo prepušča nacionalnim predpisom.

Nova uvozna ureditev se omeji na prodajo blaga, ki se odpošlje ali prevaža v pošiljkah z realno vrednostjo največ 150 evrov ter ki se odpošlje neposredno s tretjega ozemlja ali iz tretje države pridobitelju v Unijo. Pri večjih vrednostih se za carinske namene ob uvozu zahteva popolna carinska deklaracija. Iz uporabe te posebne ureditve so izključeni trošarinski izdelki, saj je trošarina vključena v davčno osnovo za DDV pri uvozu. Da se prepreči dvojna obdavčitev, prek posebne uvozne ureditve in ponovno ob samem uvozu blaga, je s predlogom zakona ob uvozu blaga, prijavljenega v okviru te posebne ureditve, uvedena oprostitev plačila DDV.

Zaradi preprečevanja izkrivljanja konkurence med dobavitelji znotraj Unije in zunaj nje ter izgube davčnih prihodkov se s predlogom zakona odpravlja oprostitev za uvoz blaga v pošiljkah neznatne vrednosti (razen alkoholnih izdelkov, parfumov in toaletnih vod ter tobaka in tobačnih izdelkov). To bo veljalo za vse pošiljke ne glede na način prenosa (tako poštna pošiljke kot tudi pošiljke kurirskih servisov). Od 1. julija 2021 se kot pošiljke neznatne vrednosti štejejo zgolj pošiljke brez vrednosti, zato se od vseh pošilk ob uvozu blaga obračuna DDV, pri čemer so pošiljke do vključno vrednosti 150 evrov oproščene uvoznih dajatev. Po novem se torej ves uvoz, tudi pošiljke neznatne vrednosti, obdavčijo z DDV, še naprej pa so pošiljke do vključno vrednosti 150 evrov oproščene uvoznih dajatev.

Davčni zavezanec, ki nima sedeža ali stalne poslovne enote v Uniji in ki se odloči za uporabo nove uvozne ureditve, mora imenovati posrednika, razen če ima davčni zavezanec sedež v državi, s katero je Unija sklenila sporazum o medsebojni pomoči. V tem primeru imenovanje posrednika ni obvezno, lahko pa davčni zavezanec imenuje posrednika s sedežem v Uniji kot osebo, ki je dolžna plačati DDV ter izpolnjevati obveznosti v okviru te posebne ureditve v njegovem imenu in za njegov račun.

Če davčni zavezanec ne uporabi te posebne ureditve niti ne uporabi standardnega mehanizma za pobiranje DDV pri uvozu, se lahko za plačilo DDV na uvožene pošiljke osebi (predvsem poštnim in kurirskim službam), ki pošiljko predloži davčnemu organu, sistematično dovoli uporaba nove posebne ureditve za prijavo in plačilo uvoznega DDV za pošiljke blaga z realno vrednostjo največ 150 evrov.

Za zagotovitev doslednosti pri plačilu DDV in uvoznih dajatev na uvoz blaga se treba časovno obdobje za plačilo uvoznega DDV davčnemu organu, kadar se uporablja posebna ureditev za prijavo in plačilo uvoznega DDV, uskladi z obdobjem, ki je v zvezi z uvoznimi dajatvami določeno v 111. členu Uredbe (EU) št. 952/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. oktobra 2013 o carinskem zakoniku Unije (v nadaljnjem besedilu: Uredba 952/2013/EU).

Dodatno se ZDDV-1 v delu, ki ureja posebno ureditev za prijavo in plačilo uvoznega DDV, uskladi z Izvedbeno uredbo Sveta (EU) št. 282/2011 z dne 15. marca 2011 o določitvi izvedbenih ukrepov za Direktivo 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (prenovitev), zadnjič spremenjeno z Izvedbeno uredbo Sveta (EU) 2019/2026 z dne 21. novembra 2019 o spremembi Izvedbene uredbe (EU) št. 282/2011 v zvezi z dobavo blaga ali opravljanjem storitev, ki jih omogočajo elektronski vmesniki, in posebnimi ureditvami za davčne zavezance, ki opravljajo storitve za osebe, ki niso davčni zavezanci, ter prodajajo blago na daljavo in opravljajo nekatere domače dobave blaga (v nadaljnjem besedilu: Izvedbena uredba), ter Izvedbeno uredbo Sveta (EU) 2020/1112 z dne 20. julija 2020 o spremembi Izvedbene uredbe (EU) 2019/2026 glede datumov začetka uporabe v odziv na pandemijo COVID-19, in sicer se dovoli, da:

- država članica šteje, da so pogoji za uporabo te posebne ureditve izpolnjeni, če oseba, ki blago ob uvozu predloži carinskemu organu, izpolnjuje pogoje za odlog plačila uvoznih dajatev v skladu z Uredbo 952/2013/EU, in
- država članica predpostavlja, da je pogoj, da je blago predloženo carinskemu organu, za račun končnega prejemnika blaga izpolnjen, če oseba, ki predloži blago carinskemu organu, prijavi, da bo uporabila to posebno ureditev.

V zvezi z uporabo posebnih ureditev se s predlogom zakona odpravljajo tudi določene administrativne obremenitve. Glede na trenutno posebno ureditev za telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja in elektronske storitve se s predlogom zakona podaljšuje rok za predložitev posebnega obračuna DDV, in sicer z 20 dni do konca meseca po poteku obračunskega obdobja (koledarsko trimesečje). Poleg navedenega se poenostavljajo popravki prejšnjih posebnih obračunov tako, da davčnemu zavezancu ne bo treba opraviti popravkov v posebnih obračunih za prejšnja davčna obdobja, na katere se popravki nanašajo, ampak se bodo po novem popravki, ki se nanašajo na pretekle posebne obračune DDV, vnašali v tekoči posebni obračun DDV.

Dodatno se predlog zakona usklajuje z Direktivo Sveta (EU) 2018/1910 z dne 4. decembra 2018 o spremembi Direktive 2006/112/ES glede harmonizacije in poenostavitve nekaterih pravil v okviru sistema davka na dodano vrednost za obdavčevanje trgovine med državami članicami, in sicer v zvezi s pravili za zaporedne dobave, ki so bila uvedena s 1. januarjem 2020. Pravila za

zaporedne dobave se ne uporabljajo za dobave blaga, ki jih omogoča davčni zavezanec z uporabo elektronskega vmesnika.

Poleg tega je bila konec leta 2019 sprejeta tudi Direktiva Sveta (EU) 2019/2235 z dne 16. decembra 2019 o spremembi Direktive 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost in Direktive 2008/118/ES o splošnem režimu za trošarino v zvezi z obrambnimi prizadevanji v okviru Unije (v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2019/2235/EU), s katero se na ravni Unije zagotavlja enaka obravnava obrambnih prizadevanj v okviru zveze NATO in Unije, kar zadeva obdavčitve z DDV in trošarin. Direktiva 2006/112/ES v zvezi z dobavami, namenjenimi potrebam varnostne in obrambne politike, ne določa splošnih oprostitev plačila DDV (v nadaljnjem besedilu: oprostitev DDV). Načeloma je zato treba za blago, ki se dobavlja oboroženim silam, oziroma storitve, ki se zanje opravljajo, ter blago, ki ga oborožene sile uvažajo, plačati DDV. Stroški plačanega DDV se odražajo v povečanju prihodkov, ki jih DDV iz tega naslova ustvari za državno blagajno, saj oborožene sile držav članic v zvezi s stroški, ki se navezujejo na dejavnosti, ki jih opravljajo kot državni organi, v sistemu DDV niso upravičene do odbitka vstopnega DDV, ki je odmerjen, kar posledično vpliva na proračune držav članic, ki financirajo dejavnosti, kot je nacionalna obramba.

Direktiva 2006/112/ES pod določenimi pogoji omogoča oprostitve DDV za dobave blaga in storitev ter uvoze blaga oboroženim silam katere koli države članice Severnoatlantske zveze (v nadaljnjem besedilu: zveza NATO), kadar te sodelujejo pri skupni obrambi zunaj svoje države. Te oprostitev DDV so bile uvedene za primere, ko je zaradi nastanitve oziroma gostovanja oboroženih sil v drugih državah članicah prekinjen krožni tok prihodkov in odhodkov ter bi plačan DDV za take dobave po navadi pomenil prihodek za državo članico zveze NATO, v kateri se oborožene sile nahajajo, ne pa za državo teh oboroženih sil.

Direktiva Sveta 2008/118/ES z dne 16. decembra 2008 o splošnem režimu za trošarino in o razveljavitvi Direktive 92/12/EGS določa podobno oprostitve trošarine za dobave trošarinskih izdelkov, nabavljenih za potrebe oboroženih sil drugih držav članic zveze NATO.

Take oprostitev DDV in trošarine ne veljajo za dobave blaga in storitev, povezane s skupno obrambo v okviru Unije, ki je kot cilj določena v drugem odstavku 42. člena Pogodbe o Evropski uniji (v nadaljnjem besedilu: PEU) in vključuje tudi postopno oblikovanje skupne politike Unije, ki vodi do skupne obrambe, če Evropski svet soglasno tako odloči.

Trenutno torej v Uniji še ni skupne obrambe, vendar obstajajo obrambna prizadevanja držav članic Unije v okviru skupne varnostne in obrambne politike (v nadaljnjem besedilu: SVOP). Obrambna prizadevanja držav članic za izvajanje dejavnosti Unije v okviru SVOP vključujejo vojaške misije in operacije, dejavnosti bojnih skupin, vzajemno pomoč, projekte stalnega strukturnega sodelovanja (PESCO) in dejavnosti Evropske obrambne agencije (EDA).

Ker Unija skupni varnostni in obrambni politiki ter vojaški mobilnosti priznava vse večji pomen in glede na to, da se take oprostitev DDV in trošarin že uporabljajo za dobave oboroženim silam, ki sodelujejo pri obrambnih

prizadevanjih zveze NATO zunaj svojih držav, je bila sprejeta Direktiva 2019/2235/EU, s katero se na ravni Unije zagotavlja enaka obravnava obrambnih prizadevanj v okviru zveze NATO in Unije, tako, da bodo po 30. juniju 2022, ko je treba določbe Direktive 2019/2235/EU prenesti v zakonodajo držav članic in jih uporabljati od 1. julija 2022, dobave oboroženim silam oproščene DDV in trošarin, če bodo te sile napotene zunaj svoje države članice ter bodo sodelovale pri obrambnih prizadevanjih v okviru skupne varnostne in obrambne politike.

Vojaške misije in operacije ter tudi dejavnosti bojnih skupin v okviru SVOP se v skladu s trenutno ureditvijo, ki izhaja iz 42. in 43. člena PEU, lahko izvajajo le zunaj Unije, vendar bodo oprostitve DDV veljale le za dejavnosti SVOP znotraj Unije v okviru take napotitve (npr. napotitev v operativni štab, tranzit, premiki, dejavnosti pred napotitvijo, vaje, sestanki). Prav tako bodo oprostitve DDV veljale v primerih vzajemne pomoči in podpore z razpoložljivimi sredstvi, ki so jo dolžne v primeru oboroženega napada na ozemlja države članice zagotavljati druge države članice, kot je to predvideno v 42. členu PEU.

Kar zadeva obdavčitev z DDV, so zato v predlog zakona vključene tudi potrebne spremembe oziroma dopolnitve določb ZDDV-1, ki opredeljujejo pridobitve blaga znotraj Unije za potrebe oboroženih sil zveze NATO ter določajo oprostitve DDV pri uvozu blaga za oborožene sile zveze NATO, dobavah blaga in storitev na območju Slovenije, tudi članice zveze NATO, za potrebe oboroženih sil drugih držav članic zveze NATO in pri dobavah v druge države članice, namenjene za oborožene sile katere koli države članice zveze NATO, razen same namembne države članice.

Med predlogi so vključene nekatere rešitve, ki sledijo ugotovitvam in predlogom Delovne skupine za pripravo ukrepov na področju posredne obdavčitve. Delovna skupina je delovala v okviru Sveta za nadgradnjo davčnega sistema, ki jo je v decembru 2020 ustanovil minister za finance. V okviru te skupine je pripravila analizo stanja na področju posredne obdavčitve ter predloge za spremembo sistema DDV s ciljem poenostavitve sistema in zmanjšanjem administrativnih obremenitev in stroškov hkrati pa se s predlogi sledi ciljem okoljske politike.

Z vidika odbitka DDV od osebnih vozil Direktiva 2006/112/ES določa, da ima davčni zavezanec pravico odbiti DDV, obračunan od dobav blaga in storitev, ki jih navedeni zavezanec prejme za namene uporabe v svojih obdavčenih transakcijah. Če se osebno vozilo uporablja za zasebno rabo davčnega zavezanca ali za zasebno rabo njegovih zaposlenih ali splošneje za druge namene, kot za namene njegove dejavnosti, pa Direktiva 2006/112/ES določa, da je treba od takšne uporabe obračunati DDV. Poleg tega določa tudi omejitve pravice do odbitka, in sicer pravica do odbitka DDV v nobenem primeru ni dana za izdatke, ki niso nedvomno poslovni izdatki, kot so izdatki za luksuzne predmete, razvedrilo ali zabavo. Ob vstopu v EU je Slovenija glede pravice do odbitka DDV ohranila vse izključitve, določene v nacionalni zakonodaji pred pristopom, kar ji je omogočeno z drugim odstavkom 176. člena Direktive 2006/112/ES.

V skladu z zdaj veljavno zakonodajo je tako omogočena pravica do odbitka vstopnega DDV pri nabavi vozil (vključno z električnimi vozili), ki se uporabljajo za opravljanje določenih dejavnosti. Na podlagi točke c 66. člena ZDDV-1 davčni zavezanec ne sme odbiti DDV od osebnih avtomobilov, motornih koles, goriv in maziv, nadomestnih delov ter storitev, tesno povezanih s tem, razen od:

- vozil, ki se uporabljajo za opravljanje dejavnosti prevoza potnikov in blaga,
- vozil za dajanje v najem in zakup ter za nadaljnjo prodajo,
- vozil, ki se uporabljajo v avtošolah za izvajanje programa usposabljanja iz vožnje v skladu z veljavnimi predpisi,
- kombiniranih vozil za opravljanje dejavnosti javnega linijskega in posebnega linijskega prevoza ter
- osebnih specialnih vozil, prilagojenih izključno za prevoz pokojnikov.

Z vidika spodbujanja zelene ekonomije in doseganja okoljskih ciljev v prometu, to je doseganja deleža obnovljivih virov (OVE) v prometu ter hkratnega zmanjšanja obremenjenosti zraka v Sloveniji s trdimi delci (PM_x), pri čemer Slovenija ne dosega predpisanih standardov in je Komisija v preteklosti že sprožala postopke zoper njo, bi se lahko tudi z davčnimi ukrepi spodbudile nabave električnih osebnih vozil oziroma vozil brez izpustov ogljikovega dioksida tako, da se tem vozilom, ki so sicer nabavljena za namene dejavnosti, dovoli pravica do odbitka DDV ne glede na trenutno ureditev, ki določa prepoved odbitka DDV od nabav osebnih vozil, razen za namene opravljanja izrecno navedenih dejavnosti.

Ker se kraj opravljanja nekaterih dobav blaga in storitev, ki jih davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, opravlja davčnim zavezancem, identificiranim za namene DDV v Sloveniji, določa po posebnih pravilih, ima to za posledico, da se mora izvajalec, ki v Sloveniji nima sedeža, v Sloveniji identificirati za namene DDV, kar pa je velika obremenitev za davčnega zavezanca, ki v Sloveniji nima sedeža. V tem delu se ti davčni zavezanci lahko razbremenijo tako, da se za plačnika DDV določi prejemnik dobav blaga in storitev, davčni zavezanec, ki je v Sloveniji identificiran za namene DDV. Navedena poenostavitev pa se ne more uporabiti v primeru, ko davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, dobavo blaga ali storitev opravi osebi, ki ni davčni zavezanec, oziroma malemu davčnemu zavezancu, ki je oproščen obračunavanja in plačevanja DDV, ali davčnemu zavezancu, ki mu je identifikacijska številka za DDV dodeljena v zvezi z uporabo posebnih ureditev po ZDDV-1. Posledično se lahko določi, da se davčnemu zavezancu, ki v Sloveniji nima sedeža, opravlja pa le obdavčljive dobave blaga in storitev v Sloveniji prejemnikom, ki so davčni zavezanci, identificirani za namene DDV, ni treba identificirati za namene DDV. Ker v tem primeru davčni zavezanec, ki

nima sedeža v Sloveniji, ne bo mogel uveljavljati odbitka DDV prek obračuna DDV, je treba prilagoditi tudi določbe glede pogojev za vračilo DDV.

Glede izdaje računov za namene DDV med davčnimi zavezanci (B2B in B2G) in izdaje računov končnim potrošnikom – kupcem (B2C) Direktiva 2006/112/ES izdajo računov B2C za domače dobave prepušča nacionalnim predpisom, določa pa obveznost izdaje računov kupcem za čezmejne dobave blaga in storitev znotraj Unije. Za te ta obveznost velja, če dobavitelj za take dobave ne uporablja posebne unijske ureditve VEM (izjema od obveznosti izdaje računov za te dobave v primeru uporabe unijske ureditve VEM je določena v drugi točki prvega odstavka člena 220 Direktive 2006/112/ES). Direktiva 2006/112/ES prav tako posebej ne obravnava izdaje računov malih davčnih zavezancev. Ker davčni zavezanci praviloma potrebujejo račune za vodenje knjig oziroma evidenc, pa ta obveznost praviloma ne velja za končne potrošnike – kupce, zato bi se lahko s ciljem urejanja okoljske problematike določilo, da se končnim potrošnikom – kupcem račun v papirni obliki izroči le na njihovo zahtevo (npr. če račun potrebujejo za uveljavljanje garancije). Ker izročitev računa ni več obvezna, razen na zahtevo kupca, se s predlogom zakona razveljavi 17. člen Zakona o davčnem potrjevanju računov v zvezi s prekrškom kupca.

V zvezi z obračunom DDV se v praksi pojavljajo številne dileme glede pravilnosti izpolnjevanja določenih polj v obračunu DDV, zato bi bilo treba navodila v zvezi z izpolnjevanjem obračuna DDV redno posodabljeni potem, ko je davčni organ seznanjen s težavami davčnih zavezancev. Tako bo dana večja fleksibilnost davčnemu organu za pojasnjevanje polj obračuna davka na dodano vrednost, ki ga davčni zavezanci morajo predložiti preko sistema eDavki.

ZDDV-1 v skladu z možnostmi, ki jih ponuja evropska zakonodaja, izključuje določene davčne zezavce iz obveznosti obračunavanja in plačevanja DDV, tako da določa mejni znesek prometa, nad katerim so davčni zavezanci obvezno vključeni v sistem DDV. Zakon ta znesek določa v višini 50.000 evrov obdavčljivega prometa, doseženega v zadnjih 12 mesecih. Gre za enega najvišjih pragov med državami članicami EU. Za kmečka gospodinjstva, ki jim za ugotavljanje dohodka ni treba voditi knjigovodstva in tudi ne izkazovati obsega prometa, pa je v ZDDV-1 kot prag za obvezni vstop kmetij v sistem DDV že vse od prve uveljavitve sistema DDV v Sloveniji (leta 1999) določen znesek pavšalnega dohodka v višini 7.500 evrov katastrskega dohodka.

S Pravilnikom o izvajanju Zakona o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 141/06, 52/07, 120/07, 21/08, 123/08, 105/09, 27/10, 104/10, 110/10, 82/11, 106/11, 108/11, 102/12, 54/13, 85/14, 95/14, 39/16, 45/16, 86/16,

50/17, 84/18 in 77/19; v nadaljnjem besedilu: Pravilnik o izvajanju ZDDV-1) se hkrati podrobneje določa, da se za določitev praga kot katastrski dohodek šteje vsota katastrskega dohodka in obdavčljivih subvencij. Te subvencije sicer v sistemu DDV niso del obdavčljivega prometa, saj niso neposredno povezane s ceno dobave blaga ali storitev, vendar so pomemben kazalnik ekonomske sposobnosti kmetijske dejavnosti in s tem kazalec njene ekonomske velikosti. Za kmečka gospodinjstva se torej prag določa na podlagi dohodka in ne na podlagi prometa.

Od nekaj več kot 70.000 kmečkih gospodinjstev, ki se za davčne namene štejejo za kmečka gospodinjstva, ker njihov pavšalni dohodek znaša več kot 200 evrov, jih je trenutno na podlagi merila katastrskega dohodka okoli 1.200 identificiranih za namene DDV po uradni dolžnosti, skupno pa je bilo za namene DDV identificiranih nekaj več kot 3.000 kmečkih gospodinjstev, kar pomeni, da jih je še približno enkrat toliko identificiranih prostovoljno. Okoli 30.000 kmečkih gospodinjstev po svojem predstavniku koristi pravico do 8-odstotnega pavšalnega nadomestila DDV. Preostala kmečka gospodinjstva imajo manjši obseg pridelave ter pridelke in storitve iz svoje osnovne kmetijske in gozdarske dejavnosti pretežno prodajajo končnim potrošnikom, zato pavšalnega nadomestila ne morejo izkoristiti.

Določba glede obveznega prehoda na sistem obračunavanja DDV se torej nanaša na relativno majhno število zavezancev. Poleg tega imajo ti zavezanci možnost v letu, ko pogoja praga ne izpolnjujejo več, iz sistema znova izstopiti. Tako je kar nekaj kmečkih gospodinjstev ostalo v sistemu le leto dni, kar je povzročilo tako za zavezance kot davčni organ čezmerno upravno obremenitev.

Za poenostavitev delovanja sistema DDV za kmete in v izogib vsakoletnim upravnim obveznostim preverjanja obsega katastrskega dohodka in obdavčljivih subvencij ter posledičnega identificiranja kmetov za DDV po uradni dolžnosti bi bilo treba odpraviti prag za obvezni vstop kmetov v sistem DDV, ohraniti pa rešitev, da lahko taki davčni zavezanci poračunajo del svojega vstopnega DDV skozi ukrep uveljavljanja pavšalnega nadomestila, pa tudi možnost, da se tudi taki kmetje prostovoljno vključijo v sistem DDV.

Zakon bo začel veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije. Določbe, ki zadevajo spremembe, povezane s prenosom Direktive 2019/2235/EU, se začnejo uporabljati 1. julija 2022.

2. CILJI, NAČELA IN POGLABITNE REŠITVE PREDLOGA ZAKONA

2.1. Cilji

Cilj predloga zakona je uskladitev ZDDV-1 z:

- Direktivo Sveta (EU) 2017/2455 z dne 5. decembra 2017 o spremembi Direktive 2006/112/ES in Direktive 2009/132/ES v zvezi z nekaterimi obveznostmi glede davka na dodano vrednost, ki veljajo za opravljanje storitev in prodajo blaga na daljavo, v delu, ki se začne uporabljati s 1. julijem 2021;
- Direktivo Sveta (EU) 2019/1995 z dne 21. novembra 2019 o spremembi Direktive 2006/112/ES glede določb v zvezi s prodajo blaga na daljavo in nekaterimi domačimi dobavami blaga;
- Direktivo Sveta (EU) 2018/1910 z dne 4. decembra 2018 o spremembi Direktive 2006/112/ES glede harmonizacije in poenostavitve nekaterih pravil v okviru sistema davka na dodano vrednost za obdavčevanje trgovine med državami članicami, in sicer v zvezi s pravili za zaporedne dobave, ki se ne smejo uporabiti za dobave blaga, ki jih davčni zavezanec omogoča z uporabo elektronskega vmesnika;
- Izvedbeno uredbo Sveta (EU) 2019/2026 z dne 21. novembra 2019 o spremembi Izvedbene uredbe (EU) št. 282/2011 v zvezi z dobavo blaga ali opravljanjem storitev, ki jih omogočajo elektronski vmesniki, in posebnimi ureditvami za davčne zavezance, ki opravljajo storitve za osebe, ki niso davčni zavezanci, ter prodajajo blago na daljavo in opravljajo nekatere domače dobave blaga;
- Direktivo Sveta (EU) 2019/2235 z dne 16. decembra 2019 o spremembi Direktive 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost in Direktive 2008/118/ES o splošnem režimu za trošarino v zvezi z obrambnimi prizadevanji v okviru Unije v delu, ki zadeva DDV.

Glavni cilji predloga zakona so povezani in so naslednji:

- uresničitev načela obdavčitve z DDV v državi članici potrošnje (namembni državi članici) pri obdavčitvi vseh dobav blaga in nekaterih storitev osebam, ki niso davčni zavezanci v Sloveniji, z DDV po stopnjah, ki se uporabljajo v Sloveniji, vključno z dobavami blaga na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga (prejemnik v Sloveniji z uresničitvijo tega načela plača DDV na določeno blago ali storitev po isti stopnji ne glede na sedež dobavitelja, ne glede na to, iz katere države je kupcu dostavljeno blago oziroma opravljena storitev, in ne glede na prodajno pot, ki jo dobavitelj uporablja);
- ukinitvev oprostitev plačevanja DDV na blago v pošiljkah neznatnih vrednosti, ki se v Slovenijo uvozi s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav (s tem se glede obdavčitve z DDV izenači položaj dobaviteljev iz Slovenije in drugih držav članic z dobavitelji s tretjih ozemelj in iz tretjih držav pri prodaji blaga na daljavo na slovenskem trgu ter okrepi konkurenčni položaj dobaviteljev s sedežem v Sloveniji in iz drugih držav članic);
- poenostavitev obveznosti glede izpolnjevanja obveznosti glede DDV za davčne zavezance v Sloveniji in s tem spodbuditev davčnih zavezancev k prostovoljnemu plačevanju DDV: poenostavitev sistema obračunavanja in plačevanja DDV za čezmejne storitve in dobave blaga na daljavo, ki jih osebam, ki niso davčni zavezanci, v Sloveniji opravijo davčni zavezanci, ki nimajo sedeža ali stalne poslovne enote v Sloveniji, ter na nekatere domače dobave blaga pri e-trgovanju (s tem namenom se razširita posebni ureditvi mini VEM ter uvedeta dve novi posebni ureditvi – uvozna ureditev VEM ter posebna ureditev za prijavo in plačevanje DDV ob uvozu, ki davčnim zavezancem s sedežem ali

- stalno poslovno enoto v Sloveniji in davčnim zavezancem brez sedeža v Uniji, ki za državo članico identifikacije izberejo Slovenijo, omogočajo izpolnjevanje obveznosti glede DDV znotraj Unije v Sloveniji ter so za davčne zavezance in osebe, ki predložijo blago carinskim organom, prostovoljne);
- preprečevanje neplačevanja DDV pri e-trgovanju z unijskim blagom, ki ga potrošnikom v Uniji dobavijo dobavitelji s sedežem zunaj Unije prek elektronskega vmesnika, s tem namenom se obveznost obračunavanja in plačevanja DDV na tako dobavljeno blago prenese z dobavitelja na ponudnika spletne platforme (elektronski vmesnik), ki posreduje pri dobavi blaga na daljavo in pri nekaterih domačih dobavah blaga, ter se za davčnega zavezanca, ki omogoča dobavo blaga z uporabo elektronskega vmesnika osebam, ki niso davčni zavezanci v Uniji, in ki ima sedež v Sloveniji, določi obveznost izpolnjevanja obveznosti glede DDV v Sloveniji. Poleg tega se davčnemu zavezancu, vključno z davčnim zavezancem, ki omogoča dobavo blaga z uporabo elektronskega vmesnika, brez sedeža v Uniji za blago z vrednostjo največ 150 evrov dovoli uporaba uvozne ureditve VEM le z uporabo posrednika, ki ima sedež ali poslovno enoto v Sloveniji.

Cilj predloga zakona v delu, ki se nanaša na uskladitev ZDDV-1 z Direktivo 2019/2235/EU, je uskladiti obravnavo DDV za obrambna prizadevanja v okviru Unije in pod okriljem zveze NATO.

Cilj predloga zakona je tudi administrativna poenostavitev izpolnjevanja davčnih obveznosti za davčne zavezance in administrativna razbremenitev tako davčnih zavezancev kot tudi davčnega organa ter podpora pri upoštevanju okoljevarstvenih vidikov.

Za doseganje ciljev, povezanih s postopkom razogljichenja prometa v Sloveniji ter udejanjanjem zavez, sprejetih v Republiki Sloveniji in obvez Republike Slovenije na podlagi mednarodnih sporazumov in zakonodaje EU z vidika spodbujanja zmanjševanja onesnaževanja okolja, bo treba v prihodnjih letih spremeniti sestavo vozil v Sloveniji. Pri osebnih vozilih je treba povečati delež vozil na alternativna goriva brez izpusta ogljikovega dioksida. Za doseganje danih zavez se s predlogom zakona spodbujajo nabave motornih vozil brez izpusta ogljikovega dioksida skozi pravico do odbitka DDV od nabave takih vozil. S tem se bo uresničevala vizija udejanjanja vse večjega dela potniških kilometrov na alternativna goriva.

S ciljem poenostavitev in administrativnih razbremenitev za davčne zavezance in davčni organ se s predlogom zakona predvideva naslednje:

- ukinja se obveznost predhodne priglasitve oseb, ki niso osebe javnega prava, glede uporabe oprostitve po 1., 6., 7., 8., 11., 12. in 13. točki prvega odstavka 42. člena ZDDV-1;
- davčnemu zavezancu, ki nima sedeža v Sloveniji, se ne bo več treba identificirati za namene DDV v Sloveniji, če bo opravljal le dobave blaga in storitev, ki so obdavčene v Sloveniji, prejemnikom blaga in storitev,

ki so v Sloveniji identificirani za namene DDV in so s predlogom zakona določeni za plačnike DDV;

- račun se v papirni obliki izroči kupcu le na njegovo zahtevo;
- glede vsebine obračuna DDV bo dana večja fleksibilnost davčnemu organu za pojasnjevanje glede podatkov iz obračuna davka na dodano vrednost, ki jih davčni zavezanci morajo predložiti preko sistema eDavki,;
- ukinja se obveznost davčnih zavezancev, ki prvič predlagajo obračun DDV, da prvemu obračunu DDV predložijo seznam prejetih in izdanih računov, ki so podlaga za sestavo obračuna DDV;
- poenostavitev delovanja sistema DDV za kmete z ukinitvijo praga za obvezni vstop kmetov v sistem DDV z ohranitvijo možnosti uveljavljanja pavšalnega nadomestila ali prostovoljnega vstopa v sistem DDV. Za davčni organ pa rešitev pomeni razbremenitev glede preverjanja obsega katastrskega dohodka in obdavčljivih subvencij ter posledičnega identificiranja kmetov za DDV po uradni dolžnosti.

2.2 Načela

Predlog zakona ne odstopa od temeljnih načel obračunavanja DDV, na katerih temelji že veljavni zakon, in sicer od:

- načela nevtralnosti,
- načela nediskriminatornosti,
- načela administrativne enostavnosti,
- načela ekonomičnosti,
- načela obdavčitve v namembnem kraju,
- načela sorazmernosti.

S spremembo načina obračunavanja in plačevanja DDV pri storitvah, ki se opravljajo čezmejno, ter pri prodajah blaga na daljavo znotraj Unije in s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav se v zvezi z obračunavanjem in plačilom DDV upoštevata predvsem načelo administrativne enostavnosti in načelo ekonomičnosti pri izpolnjevanju davčnih obveznosti.

S spremembo pravil za določitev kraja opravljanja nekaterih storitev in prodaj blaga na daljavo se sledi temeljnemu načelu DDV kot potrošnemu davku, da se kraj obdavčitve določi po namembnem kraju. Hkrati se s tem uresničuje tudi načelo enake obravnave davčnih zavezancev za DDV, ki prodajajo blago in storitve potrošnikom v Sloveniji, s tem ko se na istovrstno blago in storitve, ki se potrošijo v Sloveniji, obračuna stopnja DDV, ki se uporablja v Sloveniji, ter se odpravi razlikovanje med ponudniki blaga in storitev s sedežem oziroma identificiranimi za DDV v drugih državah članicah in v Sloveniji na podlagi različnih uporabljenih stopenj DDV za enako blago.

S spremembo določitve plačnika DDV v primeru, ko dobavo opravi davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji in se mu zato ni treba identificirati za namene DDV v Sloveniji, se upoštevata predvsem načelo administrativne enostavnosti in načelo ekonomičnosti pri izpolnjevanju davčnih obveznosti, pri

čemer se še vedno sledi temeljnemu načelu DDV kot potrošnemu davku, da se kraj obdavčitve določi po namembnem kraju.

2.3 Poglavitne rešitve

a) Prenos Direktive 2017/2455/EU, Direktive 2019/1995/EU, Direktive 2018/1910/EU in Izvedbene uredbe 2019/2026/EU

S predlogom zakona se v ZDDV-1 spreminjajo pravila za obračunavanje DDV od prodaj blaga na daljavo in od opravljenih storitev, katerih kraj opravljanja se določi na podlagi posebnih pravil, ki jih opravijo dobavitelji blaga oziroma izvajalci storitev s sedežem v Uniji osebam, ki niso davčni zavezanci. Spreminjajo se tudi določbe glede pravil za obračunavanje DDV od prej navedenih storitev, ki jih osebam, ki niso davčni zavezanci v Uniji oziroma v Sloveniji, opravijo izvajalci storitev s sedežem zunaj Unije, ter od prodaj na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga v vrednosti do vključno 150 evrov, ki ga osebam, ki niso davčni zavezanci v Uniji, dobavijo dobavitelji s sedežem v Uniji ali zunaj Unije. Vse navedene dobave blaga in storitev se obdavčijo v namembnem kraju oziroma kraju potrošnje.

Z dopolnjenim 6. členom ZDDV-1 (3. člen predloga zakona) se v ZDDV-1 posebej za ta namen opredelita pojma »prodaja blaga na daljavo znotraj Unije« in »prodaja na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga«. Za vzpostavitev enakih konkurenčnih pogojev se ukine prag za obvezno identifikacijo v Sloveniji kot državi potrošnje v višini 35.000 evrov in oprostitve obdavčitve z DDV uvoženega blaga v pošiljkah neznatne vrednosti (pošiljke brez vrednosti) in s tem določi enaka obdavčitev vsega blaga za končno potrošnjo v Sloveniji ne glede na državo, iz katere je blago dobavljeno, ali vrednost blaga. Da bi ob spremenjenem načinu obračunavanja DDV in močno povečanem številu obdavčljivih transakcij poenostavili izpolnjevanje obveznosti glede DDV, zmanjšali s tem povezane stroške za davčne zavezance in davčno upravo ter preprečili utaje in goljufije pri e-trgovanju, se z novim 6.a členom ZDDV-1 (4. člen predloga zakona) ureja obveznost obračunavanja DDV od prodanega blaga prek elektronskih vmesnikov, ki omogočajo te prodaje.

Nadalje se s spremenjenim 20. členom ZDDV-1 (7. člen predloga zakona) uveljavi načelo obdavčitve čezmejnih dobav blaga, namenjenega končni potrošnji, v namembnem kraju (t. j. blago se obdavči v državi članici potrošnje). V spremenjenem 20. členu ZDDV-1, ki vsebuje pravila za določitev kraja obdavčitve dobave blaga s prevozom, se za čezmejne dobave blaga osebam, ki niso davčni zavezanci, določi odstopanje od splošnega pravila, v skladu s katerim se šteje, da je kraj dobave blaga kraj, v katerem se začne odpošiljanje ali prevoz blaga prejemniku, oziroma pri uvozu blaga država članica uvoza blaga, iz katere se nadaljuje prevoz blaga prejemniku. V skladu s temi pravili se v primeru, ko davčni zavezanec prodaja blago na daljavo znotraj Unije ali davčni zavezanec prodaja na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženo blago osebam, ki niso davčni zavezanci, šteje, da je kraj dobave blaga kraj, v katerem se odpošiljanje ali prevoz blaga prejemniku konča, oziroma pri uvozu blaga država članica, v kateri se konča prevoz blaga prejemniku. To pravilo se ne uporablja za dobave rabljenega blaga, umetniških predmetov, zbirk in starin, ki so predmet posebne ureditve za rabljeno blago, umetniške predmete, zbirke in starine. V skladu z veljavnim ZDDV-1, morajo

davčni zavezanci, ki opravljajo dobave blaga v druge države članice, pri katerih se kraj dobave določi po načelu namembnega kraja, tam, kjer se prevoz blaga konča in se niso odločili za uporabo unijske ureditve VEM, davčnemu organu najpozneje do 31. januarja leta po poteku leta, v katerem so te dobave opravljene, elektronsko poročati o letnem prometu, ki ga dosežejo v posamezni državi članici.

Spletna platforma kot davčni zavezanec za namene DDV

Velik delež čezmejne prodaje blaga končnim potrošnikom v Uniji se opravi prek elektronskih vmesnikov, na primer trga, platforme, portala ali podobnega sredstva. Zato se zaradi administrativne razbremenitve pri obdavčenju po načelu namembnega kraja številnih malih dobaviteljev, ki prodajajo blago prek elektronskih vmesnikov, davčnih organov držav članic in potrošnikov v Uniji, ter zaradi zagotovitve učinkovitejšega pobiranja DDV od teh prodaj, zlasti ko dobavitelj s sedežem zunaj Unije prodaja blago, ki ga skladišči znotraj Unije, s predlogom zakona ureja nova vloga davčnih zavezancev, ki omogočajo dobave blaga z uporabo elektronskih vmesnikov (v nadaljnjem besedilu: spletnih platform), pri plačevanju DDV od teh prodaj. Za davčne zavezance, ki omogočajo dobave blaga z uporabo elektronskih vmesnikov, tj. za spletne platforme, se določa obveznost obračunavanja in plačevanja DDV od dobav blaga, ki jih omogočijo z uporabo elektronskih vmesnikov. S tem se za države članice zmanjša tveganje, da od opravljenih dobav blaga davčnih zavezancev s tretjih ozemelj in iz tretjih držav kupcem v Uniji ne bo pobran ustrezen DDV v državah članicah, ki jim pripada davek. V novem 6.a členu ZDDV-1 (4. člen predloga zakona) se določi, da se v primeru, ko davčni zavezanec z uporabo elektronskega vmesnika omogoča prodajo na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga v pošiljkah z realno vrednostjo največ 150 evrov, šteje, da je dobavitelj, ne glede na sedež v Uniji, blago dobavil spletni platformi (t. j. davčnemu zavezancu, ki omogoča dobavo blaga z uporabo elektronskega vmesnika), spletna platforma pa je to blago dobavila prejemniku v državi članici. Prav tako se v primeru, ko davčni zavezanec z uporabo elektronskega vmesnika omogoča dobavo blaga znotraj Unije (gre za blago, ki je že spuščeno v prost pretok v Uniji, in blago, ki je v Uniji, če gre za domačo dobavo blaga ali dobavo blaga znotraj Unije), ki jo opravi davčni zavezanec, ki nima sedeža v Uniji, šteje, da je dobavitelj, ki nima sedeža v Uniji, blago dobavil spletni platformi (t. j. davčnemu zavezancu, ki omogoča dobavo blaga z uporabo elektronskega vmesnika), spletna platforma pa je to blago dobavila prejemniku v državi članici. Elektronski vmesniki (oziroma spletne platforme) so za namene 6.a člena podrobneje opredeljeni v 5.b členu Izvedbene uredbe.

S temi novimi pravili se dobava blaga, ki je že znotraj Unije in ki jo opravi dobavitelj brez sedeža v Uniji kupcu v Uniji prek spletne platforme, in tudi dobava uvoženega blaga z vrednostjo največ 150 evrov, pri čemer sedež dobavitelja ni pomemben, razdeli na dve dobavi. Da bi lahko pravilno določili kraj teh dobav blaga, se s spremenjenim 20. členom ZDDV-1 (7. člen predloga zakona) odpošiljanje ali prevoz tega blaga kupcu v Uniji pripiše dobavi, ki jo opravi spletna platforma kupcu. S šestim odstavkom 20. člena ZDDV-1 se zato določi, da se šteje, da je dobava blaga, ki jo opravi dobavitelj spletni platformi, dobava brez prevoza. Kraj dobave blaga, ki ga dobavitelj, ne glede na sedež v Uniji, odpošlje ali odpelje s tretjega ozemlja ali iz tretje države in ga uvozi v Unijo v vrednosti, ki ne presega 150 evrov, za spletno platformo, je na tretjem ozemlju ali v tretji državi v skladu z veljavnim 19. členom ZDDV-1, saj se pri

dobavi blaga brez prevoza za kraj obdavčljive transakcije šteje kraj, kjer se blago nahaja, ko se opravi dobava blaga, zato za dobavitelja ne nastane obveznost za plačilo in obračun iz naslova DDV. Če dobavo blaga, ki je že znotraj Unije, opravi dobavitelj, ki nima sedeža v Uniji, spletni platformi, pa se mora dobavitelj identificirati za namene DDV v državi članici, v kateri se blago nahaja, ko se opravi dobava. Dobava, ki jo opravi spletna platforma kupcu blaga v državi članici, pa je dobava blaga s prevozom, pri čemer je v skladu z načelom namembnega kraja kraj opravljene dobave blaga država članica sedeža oziroma stalnega ali običajnega prebivališča kupca. Ker je treba zagotoviti, da obdavčljivi dogodek obeh dobav blaga nastane hkrati, se z novim desetim odstavkom 33. člena ZDDV-1 (11. člen predloga zakona) določi, da se pri dobavi blaga, ki jo opravi spletna platforma, šteje, da je spletna platforma prejela blago od dobavitelja s sedežem zunaj Unije in dobavila blago kupcu v Uniji ob sprejetju plačila za blago ter da je torej obveznost plačila DDV za oba obdavčljiva dogodka nastala hkrati.

Da bi se izognili tveganju, da dobavitelj brez sedeža v Uniji državi članici ne bo plačal DDV, se z novo 10. točko 44. člena ZDDV-1 (13. člen predloga zakona) dobavo blaga dobavitelja spletni platformi oprosti plačila DDV, hkrati pa se s spremenjeno b) točko drugega odstavka 63. člena ZDDV-1 (17. člen predloga zakona) temu dobavitelju dovoli, da odbije DDV, ki ga v Uniji plača za nakup blaga in storitev ali za uvoz blaga, ki ga je uporabil za te oproščene transakcije.

Z 22. členom se v drugem odstavku 76. člena ZDDV-1, ki ureja imenovanje davčnega zastopnika kot osebo, ki mora plačati DDV, spremeni sklicevanje na posebno ureditev glede na spremembo naslova 6.a podpoglavja XI. poglavja ZDDV-1. Hkrati se drugi odstavek dopolnjuje za primere, ko je kot plačnik DDV določen davčni zavezanec, ki v Sloveniji nima sedeža, ima pa sedež v tretji državi. Temu davčnemu zavezancu ni treba imenovati davčnega zastopnika kot osebo, ki mora plačati DDV, če ima tak davčni zavezanec sedež v tretji državi, s katero je Unija sklenila sporazum o medsebojni pomoči, katerega področje uporabe je podobno področju uporabe Direktive Sveta 2010/24/EU in Uredbe Sveta (EU) št. 904/2010.

S 24. členom se spreminjajo pravila za izdajanje računov v 80.a členu ZDDV-1, vezano na spremembo veljavnih ureditev in novih ureditev iz 6. podpoglavja XI. poglavja ZDDV-1. Če dobavitelj uporablja eno od posebnih ureditev iz 6. podpoglavja XI. poglavja ZDDV-1, se za izdajanje računov glede dobav blaga in storitev, ki so zajete v teh posebnih ureditvah, uporabljajo slovenska pravila za izdajo računov, če se za kraj opravljanja storitev in dobav blaga na daljavo znotraj Unije v skladu z določbami IV. poglavja ZDDV-1 šteje, da so opravljene v Sloveniji.

S spremenjeno 2. točko prvega odstavka 81. člena ZDDV-1 (25. člen predloga zakona) pa se zaradi zmanjšanja bremen za podjetja, ki uporabljajo posebno ureditev za prodajo blaga na daljavo znotraj Unije (v skladu s spremenjenim 6.b podpoglavjem XI. poglavja), odpravi obveznost izdaje računa za tako prodajo.

Z novim 85.a členom ZDDV-1 (26. člen predloga zakona) se za davčne zavezance, ki z uporabo elektronskega vmesnika omogočajo dobavo blaga ali opravljanje storitev znotraj Unije osebam, ki niso davčni zavezanci, določi

obveznost vodenja evidenc o vseh dobavah blaga in opravljenih storitvah, pri katerih so posredovali. Dodatno so elektronski vmesniki (oziroma spletne platforme) za namene 85.a člena opredeljeni v 54.b členu Izvedbene uredbe. Podatki v evidencah morajo biti dovolj podrobni, da davčnim organom držav članic, ki jim pripada DDV iz opravljenih dobav blaga in storitev, omogočajo ustrezen nadzor nad pravilnostjo obračunanega DDV. Podatki, ki jih mora hraniti davčni zavezanec, ki omogoča te dobave z uporabo elektronskega vmesnika (spletna platforma), in jih dati davčnim organom na njihovo zahtevo, so podrobno določeni v 54.c členu Izvedbene uredbe, hraniti jih mora deset let po poteku leta, v katerem je bila opravljena transakcija.

Z 31. členom predloga zakona se spreminja naslov 6. podpoglavja XI. poglavja ZDDV-1, s katerim se urejata posodobitvi in nadgradnji že veljavnih posebnih opsijskih ureditev za obračunavanje DDV od opravljenih telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev (posebni ureditvi mini VEM), in sicer posebna ureditev za storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci, ki nimajo sedeža v Uniji (neunijska ureditev VEM), in posebna ureditev za prodajo blaga na daljavo znotraj Unije, za dobavo blaga v državi članici prek elektronskih vmesnikov, ki omogočajo dobavo, in za storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci, ki imajo sedež znotraj Unije, vendar ne v državi članici potrošnje (unijska ureditev VEM), ter dve novi posebni opsijski ureditvi za obračunavanje DDV na prodajo blaga, ki se ga uvozi s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav in katerega vrednost ne presega 150 evrov, in sicer posebna ureditev za prodajo na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga (uvozna ureditev VEM) ter posebna ureditev za prijavo in plačilo DDV ob uvozu. Namen posebnih ureditev je, da se davčnim zavezancem olajša plačevanje DDV za čezmejne dobave blaga in storitev v skladu z načelom namembnega kraja (v državi članici potrošnje). Poleg tega se z 32. členom predloga zakona spreminja še 122.a člen ZDDV-1, ki vsebuje definicijo pojma »posebni obračun DDV« za namene uporabe navedenih posebnih ureditev VEM in 122.b člen ZDDV-1 v zvezi s pravili vročanja davčnim zavezancem, ki uporabljajo posebne ureditve VEM.

S 33. členom predloga zakona se dodajajo novi 122.c, 122.d in 122.e člen ZDDV-1. Z novim 122.c členom ZDDV-1 se davčnemu organu določa obveznost vodenja posebnih evidenc v zvezi z uporabo posebnih ureditev VEM. Z novim 122.d členom ZDDV-1 se ureja predložitev posebnega obračuna DDV po posebnih ureditvah VEM v primerih, ko se po prenehanju teh posebnih ureditev VEM ugotovijo nepravilnosti. V primerih, ko Slovenija kot država članica potrošnje začne postopek izterjave, se z novim 122.e členom ZDDV-1 določa plačilo zamudnih obresti, če davčni zavezanec zneska DDV po posebnih ureditvah VEM ni plačal v predpisanem roku.

Neunijska ureditev VEM

S spremembo naslova 6.a podpoglavja XI. poglavja (34. člen predloga zakona) in s spremenjenimi 123. do 130. členom ZDDV-1 (35. člen predloga zakona) se razširi uporaba posebne ureditve za telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja in elektronske storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci, ki nimajo sedeža znotraj Unije (neunijska ureditev mini VEM; 6.a podpoglavje XI. poglavja ZDDV-1), na vse storitve, katerih kraj opravljanja je v državi članici v skladu s pravili za določitev kraja opravljanja storitev, ki jih ti davčni zavezanci opravijo osebam, ki niso davčni zavezanci v državah članicah, vključno s Slovenijo. V to posebno ureditev, ki se s predlogom zakona

preimenuje v posebno ureditev za storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci, ki nimajo sedeža v Uniji, se lahko v Sloveniji vključijo vsi davčni zavezanci, ki v Uniji nimajo niti sedeža niti stalne poslovne enote, in za državo članico identifikacije za uporabo te posebne ureditve izberejo Slovenijo. S predlogom zakona se uporaba te posebne ureditve v Sloveniji omogoči tudi davčnim zavezancem s sedežem zunaj Unije, ki so v kateri koli državi članici, tudi v Sloveniji, identificirani za namene DDV zaradi opravljanja drugih transakcij, ki so predmet DDV, vendar ne zaradi opravljanja storitev osebam, ki niso davčni zavezanci. Z možnostjo uporabe neunijske ureditve VEM v skladu z ZDDV-1 se za te zavezance odpravi obveznost identifikacije za namene DDV v vseh drugih državah članicah, v katerih opravljajo storitve, ki so predmet DDV, osebam, ki niso davčni zavezanci (spremenjeni 123., 124. in 125. člen ZDDV-1).

S predlogom zakona je v spremenjenem 126. členu ZDDV-1 predpisano, v katerih primerih mora FURS davčnega zavezanca, ki uporablja neunijsko ureditev VEM v Sloveniji, izključiti iz te ureditve ter mu s tem onemogočiti uporabo poenostavljene ureditve za obračun in plačilo DDV na storitve, ki jih ta opravi v različnih državah članicah v Uniji. Razlog za izključitev je obvestilo davčnega zavezanca, da ne opravlja več storitev po tej ureditvi, ali domneva FURS, da davčni zavezanec ne opravlja več teh storitev, dejstvo, da davčni zavezanec ne izpolnjuje predpisanih pogojev za uporabo neunijske ureditve VEM ali da nenehno krši pravila te posebne ureditve. Kršitve pravil, ki so lahko podlaga za izključitev davčnega zavezanca iz posebne ureditve, so natančno določene v drugem odstavku 58.b člena Izvedbene uredbe.

Za uporabnike neunijske ureditve VEM se ureja tudi poenostavitev pri oddaji posebnega obračuna DDV in naknadnih popravkov obračunov za pretekla davčna obdobja (spremenjen 127. člen ZDDV-1). Podaljša se rok za oddajo trimesečnega posebnega obračuna DDV z 20 dni po poteku obračunskega obdobja, na katero se obračun nanaša, na do konca meseca, ki sledi obračunskemu obdobju, na katerega se obračun nanaša. Poleg tega se spremeni tudi način oddaje popravkov obračunov za pretekla davčna obdobja tako, da se ne popravljajo že oddani obračuni, temveč se vse naknadno ugotovljene nepravilnosti in zahtevane spremembe obračunov iz preteklih davčnih obdobj vnesajo v obračun za tekoče davčno obdobje, v katerem je bila nepravilnost ali sprememba ugotovljena. Spremembe posebnega obračuna DDV lahko davčni zavezanec predloži davčnemu organu (Finančni upravi Republike Slovenije; v nadaljnjem besedilu: FURS) najpozneje v treh letih od poteka roka za predložitev posebnega obračuna DDV.

V spremenjenem 129. členu ZDDV-1 se dopolni ureditev za uveljavljanje odbitka DDV ali vračila DDV, ki ga davčni zavezanec plača za nabave blaga in storitev, ki jih uporabi za namene obdavčljivih transakcij, zajetih v neunijski ureditvi VEM. Davčni zavezanec, ki uporablja neunijsko ureditev VEM v Sloveniji (v skladu z ZDDV-1), uveljavlja vračilo zneskov DDV, ki jih plača v Sloveniji v zvezi z obdavčljivimi storitvami po tej posebni ureditvi tako, da pošlje zahtevek za vračilo DDV FURS po elektronski poti. Davčni zavezanec, ki uporablja neunijsko ureditev VEM v drugi državi članici (v skladu z 2. oddelkom 6. poglavja XII. naslova Direktive Sveta 2006/112/ES) ter v Sloveniji ni identificiran za namene DDV zaradi drugih dejavnosti, za katere ne velja neunijska ureditev VEM in za katere se mora identificirati za namene DDV, lahko uveljavlja vračilo zneskov DDV, ki jih plača v Sloveniji v zvezi z

obdavčljivimi transakcijami po tej posebni ureditvi, tako, da pošlje zahtevek za vračilo DDV prek elektronskega portala države članice, v kateri je pridobil identifikacijsko številko za DDV ali davčno sklicno številko, na podlagi katere zahteva vračilo. Davčni zavezanec, ki uporablja neunijsko ureditev VEM v Sloveniji ali v kateri koli drugi državi članici in je v Sloveniji identificiran za namene DDV zaradi drugih transakcij, za katere ne velja neunijska ureditev VEM, uveljavlja odbitek zneskov DDV, ki jih plača v Sloveniji v zvezi z obdavčljivimi storitvami po tej posebni ureditvi, v rednem obračunu DDV, ki ga predloži FURS (v skladu s 87. členom ZDDV-1).

Unijska ureditev VEM

Za davčne zavezance s sedežem v Sloveniji, ki opravijo dobave blaga ali telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja in elektronske storitve potrošnikom v druge države članice v manjšem obsegu, se zaradi poenostavitve izpolnjevanja obveznosti glede DDV z novim 30.f členom ZDDV-1 (10. člen predloga zakona) določi prag prometa v višini 10.000 evrov v koledarskem letu, do katerega lahko uporabljajo splošna pravila za določitev kraja obdavčitve (t. j. blago in navedene storitve se obdavčijo v Sloveniji). Ti davčni zavezanci se lahko prostovoljno odločijo tudi za uporabo pravil za določitev kraja obdavčitve dobav blaga in storitev v državi članici potrošnje. To svojo odločitev morajo priglasiti FURS ter ta pravila uporabljati najmanj v tekočem in še naslednjih dveh koledarskih letih.

S spremembo naslova 6.b podpoglavja XI. poglavja (36. člen predloga zakona) in s spremenjenimi 130.a do 130.c ter 130.d do 130.g členom ZDDV-1 (37., 38. in 39. člen predloga zakona) se razširi uporaba posebne ureditve za telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja in elektronske storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci s sedežem znotraj Unije, vendar ne v državi članici potrošnje (unijska ureditev mini VEM), na vse storitve, katerih kraj opravljanja se določi na podlagi posebnih pravil in ki jih zavezanci opravijo osebno, ki niso davčni zavezanci v državah članicah, vključno s Slovenijo, na prodajo blaga na daljavo znotraj Unije, na dobavo blaga v državi članici prek elektronskih vmesnikov, ki omogočajo dobavo, in na domače dobave blaga, ki jih opravijo spletne platforme za dobavitelja brez sedeža v Uniji. To posebno ureditev, ki se s predlogom zakona preimenuje v posebno ureditev za prodajo blaga na daljavo znotraj Unije, za dobavo blaga v državi članici prek elektronskih vmesnikov, ki omogočajo dobavo, in za storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci, ki imajo sedež znotraj Unije, vendar ne v državi članici potrošnje (unijska ureditev VEM), lahko v Sloveniji uporablja davčni zavezanec, ki nima sedeža v državi članici potrošnje, ima pa sedež v Sloveniji, davčni zavezanec, ki nima sedeža v Uniji, ima pa poslovno enoto v Sloveniji, ter davčni zavezanec, ki nima v Uniji niti sedeža niti stalne poslovne enote, opravlja pa dobave blaga, ki ga skladišči v Sloveniji in katerega odpošiljanje ali prevoz v državo članico potrošnje se začne v Sloveniji. Transakcije, za katere naštetih davčni zavezanci lahko obračunavajo DDV po tej posebni ureditvi, zajemajo prodajo blaga na daljavo znotraj Unije, dobavo blaga, za katero se šteje, da jo opravi davčni zavezanec z uporabo elektronskega vmesnika v skladu z drugim odstavkom novega 6.a člena ZDDV-1, če se odpošiljanje ali prevoz blaga začne in konča v isti državi članici, in opravljanje storitev osebi, ki ni davčni zavezanec. Uporaba unijske ureditve VEM se dovoli za obračun DDV na čezmejne dobave blaga, katerega odpošiljanje ali prevoz se začne in konča znotraj Unije, in domače dobave blaga, kadar te dobave dobavitelju s sedežem zunaj Unije omogoča spletna platforma na podlagi drugega odstavka 6.a člena

ZDDV-1, ter storitve, ki se opravijo osebam, ki niso davčni zavezanci, v drugi državi članici. S tako ureditvijo se za davčne zavezance pri opravljanju obdavčljivih transakcij, zajetih v unijski ureditvi VEM, odpravi obveznost identifikacije za namene DDV v vseh drugih državah članicah potrošnje (spremenjena 130.a in 130.b člen ZDDV-1).

V skladu s 130.c členom ZDDV-1 mora davčni zavezanec pred začetkom opravljanja dobav blaga in storitev, zajetih v tej posebni ureditvi, davčnemu organu (FURS) poslati prijavo za uporabe te posebne ureditve. Davčni organ davčnemu zavezancu, ki izpolnjuje predpisane pogoje, dodeli identifikacijsko številko za DDV za uporabo te posebne ureditve in o tem vodi podatke v posebni evidenci davčnih zavezancev, ki prijavijo uporabo te posebne ureditve. FURS lahko davčnega zavezanca izključi iz posebne ureditve v skladu s 130.d členom ZDDV-1. S predlogom zakona se 130.c in 130.d člen ne spreminjata, temveč se zgolj uskladita naziva členov.

Za uporabnike unijske ureditve VEM se zaradi razširitve ureditve na nove davčne zavezance in nove transakcije s predlogom zakona v 130.e členu ZDDV-1 razširi nabor podatkov, ki jih mora davčni zavezanec vključiti v posebni obračun DDV, ki ga v elektronski obliki predloži davčnemu organu za vsako obračunsko obdobje (koledarsko trimesečje). Vsi podatki v obračunu morajo biti razčlenjeni po državah članicah potrošnje. Kadar davčni zavezanec opravlja dobave blaga in storitev iz poslovnih enot v drugih državah članicah ali ima zaloge blaga v različnih državah članicah ter obračunava DDV na te dobave blaga in storitev po unijski ureditvi VEM, pa mora podatke v posebnem obračunu razčleniti tudi po posameznih državah članicah, v katerih ima poslovne enote ali iz katerih odpošlje ali odpelje blago. Rok za oddajo posebnega obračuna DDV se podaljša za 20 dni po poteku obračunskega obdobja, na katero se obračun nanaša, na do konca meseca, ki sledi obračunskemu obdobju, na katerega se obračun nanaša, poleg tega pa se za davčne zavezance ureja tudi poenostavitev pri sporočanju naknadnih popravkov obračunov za pretekla davčna obdobja tako, da se popravki ne vnašajo v že oddane obračune, temveč se vse naknadno ugotovljene nepravilnosti in zahtevane spremembe obračunov iz preteklih davčnih obdobj vnesajo v obračun za tekoče davčno obdobje. Spremembe obračuna lahko davčni zavezanec predloži FURS najpozneje v treh letih od poteka roka za predložitev posebnega obračuna DDV. Podatki v posebnem obračunu morajo biti izkazani v evrih. Davčni zavezanec mora plačati DDV najpozneje ob poteku roka za oddajo posebnega obračuna DDV na bančni račun, denominiran v evrih, ki ga določi FURS, in ob plačilu navesti posebni obračun DDV, na katerega se plačilo nanaša (130.f člen ZDDV-1).

Zaradi dodatne razbremenitve davčnih zavezancev, ki uporabljajo posebno ureditev za prodajo blaga na daljavo znotraj Unije (unijsko ureditev VEM), se s spremenjenim četrtem odstavkom 80.a člena ZDDV-1 (24. člen predloga zakona) odpravlja obveznost izdaje računov za te dobave blaga.

V spremenjenem 130.g členu ZDDV-1 se dopolni ureditev za uveljavljanje odbitka DDV ali vračila DDV, ki ga davčni zavezanec plača za nabave blaga in storitev, ki jih uporabi za namene obdavčljivih transakcij, zajetih v unijski ureditvi VEM. Davčni zavezanec, ki uporablja unijsko ureditev VEM v Sloveniji (v skladu z ZDDV-1), lahko uveljavlja vračilo plačanega DDV v drugi državi članici tako, da vloži zahtevek za vračilo pri FURS po elektronski poti (v skladu

s 74.h členom iz 2.3. podpoglavja IX. poglavja ZDDV-1). Davčni zavezanec, ki uporablja unijsko ureditev VEM v drugi državi članici (v skladu s 3. oddelkom 6. poglavja XII. naslova Direktive Sveta 2006/112/ES) ter v Sloveniji ni identificiran za namene DDV zaradi drugih dejavnosti, za katere ne velja unijska ureditev VEM in za katere se mora identificirati za namene DDV, lahko uveljavlja vračilo zneskov DDV, ki jih plača v Sloveniji v zvezi z obdavčljivimi transakcijami po tej posebni ureditvi, tako, da pošlje zahtevek za vračilo DDV prek elektronskega portala države članice, v kateri je pridobil identifikacijsko številko za DDV ali davčno sklicno številko, na podlagi katere zahteva vračilo. Davčni zavezanec, ki uporablja unijsko ureditev VEM v Sloveniji ali v drugi državi članici ter je v Sloveniji identificiran za namene DDV zaradi drugih dejavnosti, za katere ne velja unijska ureditev VEM in za katere se mora identificirati za namene DDV, lahko uveljavlja odbitek zneskov DDV, ki jih plača v Sloveniji v zvezi z obdavčljivimi storitvami po tej posebni ureditvi, v rednem obračunu DDV, ki ga predloži FURS (v skladu s 87. členom ZDDV-1).

Uvozna ureditev VEM

S predlogom zakona se nadalje izenačujejo pravila glede obdavčitev blaga v pošiljkah neznatne vrednosti, poslanih neposredno iz tujine z dobavami blaga na daljavo znotraj Unije in domačimi dobavami blaga osebam, ki niso davčni zavezanci v Sloveniji. S tem namenom se s črtanjem 1. točke prvega odstavka 51. člena ZDDV-1 (15. člen predloga zakona) odpravi določba za oprostitve plačila DDV ob uvozu pošiljk neznatne vrednosti (opredelitev pošiljk neznatne vrednosti je bila s 1. julijem 2021 z 22 evrov spremenjena tako, da se za pošiljke neznatne vrednosti štejejo le pošiljke brez vrednosti) in se tudi blago v teh pošiljkah obdavči v namembni državi članici.

Ker se z ukinitvijo oprostitve plačila DDV na uvoz blaga neznatne vrednosti močno poveča količina pošiljk, za katere bi bilo treba obračunati in plačati DDV ob uvozu, se zaradi zmanjšanja bremen za kupce in davčne organe s 40. členom predloga zakona v ZDDV-1 doda novo 6.c podpoglavje XI. poglavja (z novimi 130.i do 130.r členom ZDDV-1), s katerim se ureja nova posebna ureditev za obračun in plačilo DDV od prodaje na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga (uvozna ureditev VEM) v primeru, da gre za pošiljke z realno vrednostjo največ 150 evrov (razen trošarinskih izdelkov). Ta ureditev je za davčne zavezance prostovoljna. V skladu z novim 130.j členom ZDDV-1 se vanjo lahko neposredno vključijo davčni zavezanci, ki prodajajo na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženo blago in imajo sedež ali poslovno enoto v Sloveniji ali imajo sedež v tretji državi, s katero je Unija sklenila sporazum o medsebojni pomoči, katerega področje uporabe je podobno področju uporabe Direktive Sveta 2010/24/EU z dne 16. marca 2010 o vzajemni pomoči pri izterjavi terjatev v zvezi z davki, carinami in drugimi ukrepi (UL L št. 84 z dne 31. 3. 2010, str. 1) ter Uredbe Sveta (EU) št. 904/2010 z dne 7. oktobra 2010 o upravnem sodelovanju in boju proti goljufijam na področju davka na dodano vrednost (UL L št. 268 z dne 12. 10. 2010, str. 1), zadnjič spremenjene z Uredbo Sveta (EU) 2020/1108 z dne 20. julija 2020 o spremembi Uredbe (EU) 2017/2454 glede datumov začetka uporabe v odziv na pandemijo COVID-19 (UL L št. 244 z dne 29. 7. 2020, str. 1), kadar prodajajo blago na daljavo iz te tretje države. Blago mora biti fizično odposlano s tretjega ozemlja ali iz tretje države, da gre za prodajo na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav. Če ima davčni zavezanec carinsko skladišče v eni od držav članic EU in od tam dobavlja blago kupcem v EU, se take dobave ne obravnavajo kot prodaje na daljavo s

tretjega ozemlja ali iz tretje države uvoženega blaga. Poleg tega v carinskem skladišču ni dovoljeno skladiščiti blaga za končno uporabo ali potrošnjo. Davčni zavezanci, ki prodajajo na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženo blago in nimajo sedeža znotraj Unije oziroma nimajo sedeža v tretji državi, s katero je Unija sklenila sporazum o medsebojni pomoči, se lahko v uvozno ureditev VEM v Sloveniji vključijo posredno tako, da za izpolnjevanje obveznosti po tej posebni ureditvi imenujejo posrednika, ki ima sedež ali poslovno enoto v Sloveniji. Posrednik izpolnjuje obveznosti po uvozni ureditvi VEM za dobavitelja ali elektronski vmesnik, s strani katerega je bil imenovan, vključno s predložitvijo posebnega obračuna DDV in plačilom DDV od pošiljk neznatne vrednosti uvoženega blaga. Ne glede na imenovanje posrednika je dobavitelj ali elektronski vmesnik še vedno dolžan izpolnjevati obveznosti DDV, vključno s plačilom DDV, skupaj s posrednikom. Posrednik namreč ni nujno oseba, ki vloži carinsko deklaracijo za sprostitev blaga v prost promet. Vsak davčni zavezanec brez sedeža v Uniji ima lahko le enega posrednika za uporabo uvozne ureditve VEM, ki ga lahko zamenja. Da se prepreči pogosto menjavanje države članice, v kateri davčni zavezanec ali posrednik uporablja uvozno ureditev VEM, mora davčni zavezanec oziroma posrednik, ki ima poleg poslovne enote v Sloveniji poslovne enote tudi v drugih državah članicah in prijavi uporabo posebne ureditve v Sloveniji v skladu z ZDDV-1, to uporabljati najmanj v tekočem in še dveh naslednjih koledarskih letih. Davčni zavezanec, ki se odloči, da bo za svoje dobave blaga, uvoženega v Unijo, uporabljal uvozno ureditev VEM v Sloveniji, mora to ureditev uporabljati za vse dobave blaga kupcem v državah članicah v pošiljkah, katerih vrednost ne presega 150 evrov, razen trošarinskih izdelkov (uvozna ureditev VEM se ne uporablja za trošarinske izdelke).

Davčni zavezanec ali posrednik, ki ga imenuje davčni zavezanec brez sedeža v Uniji, pošlje FURS elektronsko prijavo za uporabo uvozne ureditve VEM v skladu z ZDDV-1 (nov 130.I člen ZDDV-1) še pred začetkom prodaje na daljavo v Unijo uvoženega blaga. V prijavi mora biti navedeno, kdaj se začne dejavnost davčnega zavezanca ali posrednika v okviru te posebne ureditve in podatki za identifikacijo davčnega zavezanca ali posrednika, ki uporablja posebno ureditev v imenu in za račun davčnega zavezanca ter davčnega zavezanca, ki ga zastopa posrednik. FURS davčnemu zavezancu, posredniku in davčnemu zavezancu, ki imenuje posrednika za uporabo uvozne ureditve VEM, dodeli posebno identifikacijsko številko za uporabo uvozne ureditve VEM, in sicer davčnemu zavezancu, ki to posebno ureditev uporablja samostojno, individualno identifikacijsko številko DDV, posredniku pa individualno identifikacijsko številko za uporabo te posebne ureditve in individualno identifikacijsko številko DDV za vsakega davčnega zavezanca, ki ga zastopa. Posrednik lahko dodeljeno identifikacijsko številko uporablja le za namene izpolnjevanja obveznosti po tej posebni ureditvi v imenu davčnih zavezancev, ki jih zastopa, in ne za lastne dobave blaga. Pomembno je, da individualna identifikacijska številka DDV ni javna, ampak se posreduje le strankam v dobavni verigi, ki jo potrebujejo za sprostitev blaga v prost promet v državi članici uvoza. Če je individualna identifikacijska številka DDV navedena v carinski deklaraciji, priloženi pošiljki neznatne vrednosti, je uvoz oproščen DDV, če je ta številka veljavna. Carinski organ avtomatično preveri veljavnost te številke, ne more pa jo preveriti oseba, ki prijavi blago carinskemu organu (npr. poštni operaterji, kurirske službe, carinski zastopniki). DDV je bil v tem primeru plačan kot del nakupne cene dobavitelju ali elektronskemu vmesniku v trenutku prodaje (sprejetja plačila). Nadalje se določa, da mora

davčni zavezanec ali posrednik sporočiti FURS vse spremembe posredovanih identifikacijskih podatkov in informacijo o prenehanju ali spremembi dejavnosti v tolikšni meri, da se ta posebna ureditev ne more več uporabljati. O davčnih zavezancih, ki prijavijo to posebno ureditev, FURS vodi posebno evidenco o dodeljenih identifikacijskih številkah DDV ter posebno evidenco posrednikov in dodeljenih identifikacijskih števil (nov 122.c člen ZDDV-1), davčnega zavezanca pa lahko tudi izključi iz te posebne ureditve in posrednika izbriše iz posebne ureditve (nov 130.m člen ZDDV-1).

FURS davčnega zavezanca, ki uporablja uvozno ureditev VEM, izključi iz posebne ureditve, če ga ta ali njegov posrednik obvesti, da ne prodaja več na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga, če FURS kakor koli drugače domneva, da davčni zavezanec ne opravlja več obdavčljive dejavnosti po tej posebni ureditvi (kdaj se šteje, da davčni zavezanec ne opravlja več obdavčljive dejavnosti po tej posebni ureditvi, je opredeljeno v 58.a členu Izvedbene uredbe), če davčni zavezanec ne izpolnjuje več predpisanih pogojev za uporabo te posebne ureditve ali pa nenehno krši pravila (kot je opredeljeno v 58.b členu Izvedbene uredbe) ali če posrednik obvesti FURS, da ne zastopa več določenega davčnega zavezanca. Posrednika FURS izbriše oziroma črta iz posebne evidence, če dve zaporedni koledarski trimesečji ne deluje kot posrednik za račun katerega od davčnih zavezancev, ki uporablja uvozno ureditev VEM, če ne izpolnjuje več predpisanih pogojev za delovanje v vlogi posrednika ali če krši pravila te posebne ureditve (kot je opredeljeno v 58.b členu Izvedbene uredbe).

Davčni zavezanec, ki obračunava in plačuje DDV od opravljenih dobav blaga v pošiljkah z vrednostjo do vključno 150 evrov z uporabo uvozne ureditve VEM v skladu z ZDDV-1, ali njegov posrednik mora predložiti posebni obračun DDV od opravljenih dobav blaga za vsak koledarski mesec (130.n člen ZDDV-1). Če v posameznem koledarskem mesecu ni opravil nobene dobave blaga, zajete v tej posebni ureditvi, mora predložiti nični obračun. Obračun mora biti predložen v elektronski obliki do konca koledarskega meseca, ki sledi mesecu, na katerega se obračun nanaša (obračunsko obdobje). Davčni zavezanec v posebni obračun DDV vključi vse dobave blaga kupcem v državah članicah v obračunskem obdobju – koledarskem mesecu, pri tem pa se šteje, da je bilo blago dobavljeno in je s tem nastal obdavčljivi dogodek v trenutku oziroma na dan, ko je dobavitelj sprejel plačilo za blago (130.k člen ZDDV-1). V obračunu morajo biti podatki o opravljenih dobavah blaga razčlenjeni po posameznih državah članicah potrošnje, ki jim pripada davek, skupni znesek pripadajočega DDV, razdeljen po davčnih stopnjah, morebitne spremembe podatkov iz že predloženih posebnih obračunov za pretekla davčna obdobja in dolgovani znesek DDV. Če davčni zavezanec pozneje ugotovi nepravilnosti v že oddanem posebnem obračunu DDV, lahko FURS-u predloži popravke podatkov iz tega obračuna v obdobju treh let od poteka roka za predložitev tega obračuna. Vsi zneski v posebnem obračunu DDV morajo biti izkazani v evrih. Davčni zavezanec ali posrednik mora plačati DDV hkrati s predložitvijo posebnega obračuna DDV in najpozneje na dan poteka roka za predložitev obračuna na bančni račun, denominiran v evrih, ki ga določi FURS, in pri plačilu navesti številko posebnega obračuna DDV, na katerega se plačilo nanaša.

Davčni zavezanci, ki uporabljajo uvozno ureditev VEM v Sloveniji ali v drugi državi članici, lahko uveljavljajo odbitek ali vračilo DDV, ki ga plačajo v zvezi z

opravljenimi dobavami blaga, zajetimi v tej posebni ureditvi (130.p člen ZDDV-1). Davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije in uporablja uvozno ureditev VEM v Sloveniji, nima pravice do odbitka DDV v skladu s prvim odstavkom 63. člena ZDDV-1, lahko pa uveljavlja vračilo zneskov DDV, ki jih plača v Sloveniji v zvezi z opravljenimi dobavami blaga, zajetimi v tej posebni ureditvi, v skladu s 74.i členom ZDDV-1 (ne glede na točko a) drugega odstavka in šesti odstavka 74.i člena ZDDV-1). Na enak način uveljavlja vračilo zneskov DDV, ki jih plača v Sloveniji v zvezi z opravljenimi dobavami, zajetimi v tej posebni ureditvi, tudi davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije in uporablja uvozno ureditev VEM v skladu s 4. oddelkom 6. poglavja XII. naslova Direktive Sveta 2006/112/ES v drugi državi članici. Davčni zavezanec s sedežem v drugi državi članici, ki uporablja posebno ureditev v skladu s 4. oddelkom 6. poglavja XII. naslova Direktive Sveta 2006/112/ES, lahko ne glede na pogoje iz prvega odstavka 74. člena ZDDV-1 uveljavlja vračilo zneskov DDV, ki jih plača v Sloveniji v zvezi z opravljenimi dobavami blaga, zajetimi v tej posebni ureditvi, v skladu z 2.2. podpoglavjem IX. poglavja ZDDV-1. Zahtevek za vračilo DDV posreduje prek elektronskega portala države članice, v kateri je pridobil identifikacijsko številko za DDV ali davčno sklicno številko, na podlagi katere zahteva vračilo. Davčni zavezanec, ki uporablja uvozno ureditev VEM v Sloveniji ali v drugi državi članici in v Sloveniji opravlja tudi dejavnosti, ki niso zajete v tej posebni ureditvi, lahko uveljavlja odbitek zneskov DDV, ki jih plača v Sloveniji v zvezi z obdavčljivi dejavnostmi, za katere se uporablja ta posebna ureditev, v rednem obračunu DDV, ki ga predloži FURS (v skladu s 87. členom ZDDV-1).

Vsak davčni zavezanec ali posrednik mora voditi evidence o transakcijah v okviru uvozne ureditve VEM, ki mora biti dovolj natančna, da FURS in davčnim organom vseh držav članic potrošnje omogoča nadzor nad pravilnostjo obračunanega DDV (130.r člen ZDDV-1). Evidence mora hraniti deset let in jih na zahtevo predložiti davčnemu organu v elektronski obliki.

Ker se za dobave, zajete v posebni ureditvi za prodajo na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga, DDV obračuna v trenutku plačila kupca za blago dobavitelju in plača na podlagi posebnega obračuna DDV, se s spremenjenim 50. členom ZDDV-1 (14. člen predloga zakona) določi oprostitvev plačila DDV za te dobave blaga ob uvozu pod pogojem, da je carinskemu organu v državi članici uvoza najpozneje ob vložitvi uvozne carinske deklaracije predložena posamična identifikacijska številka za DDV za uporabo posebne ureditve dobavitelja ali posrednika, ki deluje za njegov račun (nova 13. točka prvega odstavka 50. člena ZDDV-1). V tem delu uvozno ureditev VEM dopolnjujejo carinski predpisi, s katerimi je v nabor podatkov v carinski deklaraciji vključen podatek o individualni identifikacijski številki za DDV za uporabo te posebne ureditve. Če uvozna carinska deklaracija za pošiljko, katere vrednost ne presega 150 evrov, vsebuje podatek o veljavni individualni identifikacijski številki za DDV za uporabo uvozne ureditve VEM, carinski organ ob uvozu pošiljke šteje, da je DDV plačan po posebnem obračunu DDV in oproščen plačila DDV ob uvozu, ter blago sprosti v prost promet.

Posebna ureditev za prijavo in plačilo DDV ob uvozu

Ker je uvozna ureditev VEM za davčne zavezance prostovoljna, vendar za uvožene pošiljke v realni vrednosti do 150 evrov (za pošiljke v vrednosti nad 150 evrov se uporablja redni uvozni postopek in obračunajo uvozne dajatve v

skladu s carinskimi predpisi; definicija realne vrednosti za namene te posebne uvozne ureditve je določena v carinskih predpisih¹) ne bo uporabljena, niti se za te pošiljke ne bo uporabil redni uvozni postopek, se z novim 6.d podpoglavjem XI. poglavja z novimi 130.s do 130.u členom ZDDV-1 (41. člen predloga zakona) uveljavlja še ena prostovoljna poenostavitev za plačilo DDV na uvoz pošiljk z realno vrednostjo do 150 evrov, in sicer se v XI. poglavju ZDDV-1 dodata novo 6.d podpoglavje ter nova posebna ureditev za prijavo in plačilo DDV ob uvozu. Ta posebna ureditev je namenjena predvsem poštnim in kurirskim službam, ki se ukvarjajo z dostavo paketov in imajo dovoljenje za odloženo plačilo uvoznih dajatev na podlagi carinskih predpisov. Z njo se zmanjšajo obremenitve davčnega organa oziroma FURS, kadar opravlja naloge v skladu s carinskimi predpisi, in kupcev oziroma prejemnikov blaga.

Posebno ureditev za prijavo in plačilo DDV ob uvozu lahko uporabi oseba, ki ob uvozu v Slovenijo predloži blago davčnemu organu za račun osebe, ki ji je blago namenjeno, prevoz ali odpošiljanje tega blaga kupcu pa se konča v Sloveniji (130.s člen ZDDV-1). Oseba – poštna ali kurirska služba, ki uporablja to posebno ureditev, jo mora uporabljati za vse pošiljke, ki jih ob uvozu predloži davčnemu organu za račun prejemnika in katerih realna vrednost ni večja od 150 evrov. Poštna oziroma kurirska služba obračuna DDV na uvoženo blago v pošiljki, ga ob dostavi pobere od prejemnika pošiljke in plača davčnemu organu. Prejemnik pošiljke je dolžan plačati DDV. Poštna oziroma kurirska služba, ki uporablja posebno ureditev za prijavo in plačilo DDV, ob uvozu davčnemu organu mesečno poroča o pobranem DDV v mesečnem poročilu in plača skupni znesek pobranega DDV davčnemu organu do roka plačila, ki velja za odloženo plačilo v skladu z izdanim dovoljenjem za odloženo plačilo. Sprejeti mora tudi ustrezne ukrepe za obračun in plačilo ustreznega DDV od pošiljk, za katere uporabi to posebno ureditev, ter voditi evidence o transakcijah v okviru te posebne ureditve, ki davčnemu organu omogočajo nadzor nad pravilnostjo prijavljenega in plačanega DDV.

Posebna ureditev za opravljanje storitev mednarodnega občasnega cestnega prevoza potnikov

V zvezi z opravljanjem storitev mednarodnega občasnega cestnega prevoza osebam, ki niso davčni zavezanci, se z novim petim odstavkom 137.a člena ZDDV-1 (42. člen predloga zakona) prepoveduje sočasna uporaba posebnih ureditev iz spremenjenega 6.a ali 6.b podpoglavja XI. poglavja ZDDV-1 ali 2. ali 3. oddelka 6. poglavja XII. naslova Direktive Sveta 2006/112/ES (t. j. posebne ureditve za storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci, ki nimajo sedeža v Uniji, ali posebne ureditve za prodajo blaga na daljavo znotraj Unije, za dobavo blaga v državi članici prek elektronskih vmesnikov, ki omogočajo dobavo, in za storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci, ki imajo sedež znotraj Unije, vendar ne v državi članici potrošnje) v kateri koli državi članici (ne glede na to, ali za državo članico identifikacije izbere Slovenijo ali drugo državo članico) ter posebne ureditve za opravljanje storitev mednarodnega občasnega cestnega prevoza potnikov (v skladu z 8. podpoglavjem XI. poglavja ZDDV-1). Navedene posebne ureditve niso obvezne, zato se davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji in ki občasno opravlja mednarodni cestni prevoz potnikov le na ozemlju Slovenije, lahko odloči, katero ureditev bo uporabil. Če ta davčni zavezanec občasno opravljal mednarodni cestni prevoz potnikov tudi na ozemlju drugih držav članic, se

¹ 48. točka 1. člena Delegirane uredbe Komisije (EU) 2015/2446.

lahko vključi v neunijsko ali unijsko ureditev VEM v Sloveniji ali v drugi državi članici, pri čemer pa sočasna uporaba s posebno ureditvijo za opravljanje storitev mednarodnega občasnega cestnega prevoza potnikov v Sloveniji ni več mogoča. Enako velja tudi, če se tak davčni zavezanec prostovoljno registrira v neunijsko ali unijsko ureditev VEM zaradi opravljanja drugih dobav blaga ali storitev, ki so predmet teh posebnih ureditev.

S predlogom zakona se tudi uskladijo nekatere druge določbe ZDDV-1, katerih vsebina se s predlogom zakona sicer ne spreminja, ter določijo prekrški in sankcije za kršitve nove ureditve. Posamezne določbe predloga zakona dopolnjujejo pravila Izvedbene uredbe Sveta, ki se uporabljajo skupaj z ZDDV-1. Nova ureditev glede DDV v dejavnosti čezmejnega e-trgovanja v ZDDV-1 se uveljavi petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije. Davčni vse podatke za registracijo v nove ureditve VEM na podlagi drugega odstavka 1. člena Izvedbene uredbe Sveta (EU) 2020/1112 z dne 20. julija 2020 o spremembi Izvedbene uredbe (EU) 2019/2026 glede datumov začetka uporabe v odziv na pandemijo COVID-19.

Direktiva 2017/2455/EU, Direktiva 2019/1995/EU, Direktiva 2018/1910/EU in Izvedbena uredba 2019/2026/EU so bile v slovenski pravni red začasno prenesene s Pravilnikom o obveznostih glede davka na dodano vrednost v zvezi z direktivami Sveta (EU), ki veljajo za opravljanje storitev in prodajo blaga na daljavo (Uradni list RS, št. 102/21) in Pravilnikom o spremembah Pravilnika o pogojih in načinu uveljavljanja oprostitev po 51. členu Zakona o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 102/21). Na podlagi obeh pravilnikov se nova ureditev glede DDV pri opravljanju storitev in prodaje blaga na daljavo izvaja od 1. julija 2021, s predlogom pa se Pravilnik o obveznostih glede davka na dodano vrednost v zvezi z direktivami Sveta (EU), ki veljajo za opravljanje storitev in prodajo blaga na daljavo razveljavi, direktive pa se v slovenski pravni red prenesejo v ZDDV-1.

b) Prenos dela določb Direktive 2019/2235/EU

V zvezi s prenosom in uskladitvijo ZDDV-1 z Direktivo 2019/2235/EU, s katero se določa enaka DDV obravnava obrambnih prizadevanj v okviru zveze NATO in Unije (SVOP), se s 6. členom predloga zakona vključi dopolnitev 13. člena ZDDV-1, v katerem so opredeljene pridobitve blaga znotraj Unije, opravljene za plačilo, za potrebe oboroženih sil zveze NATO, ki so predmet obdavčitve z DDV. Poleg tega se s preoblikovanjem te določbe ZDDV-1 odpravlja tudi nedoslednost pri prenosu 22. člena Direktive 2006/112/ES, v skladu s katerim se ob izpolnjevanju določenih pogojev kot pridobitev šteje uporaba oziroma raba blaga in ne nakup, kot to izhaja iz trenutnega besedila 13. člena ZDDV-1.

Nadalje se s 14. členom predloga zakona v 50. členu ZDDV-1 dodatno določi oprostitev DDV za blago, ki ga v Slovenijo uvozijo oborožene sile drugih držav članic, ki sodelujejo pri obrambnih prizadevanjih Unije, ki so del izvajanja njene dejavnosti v okviru SVOP, če je to blago namenjeno za potrebe teh sil ali spremnega civilnega osebja ali za oskrbo njihovih menz ali kantin.

S 16. členom predloga zakona se v 54. členu ZDDV-1 dodatno določi oprostitev DDV za dobave blaga in storitev, opravljene na ozemlju Slovenije za potrebe oboroženih sil drugih držav članic ali spremnega civilnega osebja

ali za oskrbo njihovih menz ali kantin, kadar te sile sodelujejo pri obrambnih prizadevanjih, ki so del izvajanja dejavnosti v okviru SVOP. Nadalje se v 54. členu ZDDV-1 dodatno določi tudi oprostitev DDV za dobave blaga in storitev v drugo državo članico, namenjene za oborožene sile katere koli države članice, razen namembne države članice, za potrebe teh sil ali spremnega civilnega osebja ali za oskrbo njihovih menz ali kantin, kadar te sile sodelujejo pri obrambnih prizadevanjih, ki so del izvajanja dejavnosti v okviru SVOP. Dobave blaga ali opravljanje storitev za oborožene sile države članice, v kateri se to blago dobavi ali se te storitve opravijo, so izključene iz oprostitve DDV.

Tako kot pri oprostitev DDV za obrambna prizadevanja NATA, tudi te oprostitve DDV v primerih, ko oborožene sile opravljajo naloge, neposredno povezane z obrambnim prizadevanjem v okviru SVOP, ne zajemajo civilnih misij v okviru SVOP. Oprostitve DDV se za blago ali storitve, ki se zagotavljajo za potrebe civilnega osebja, uporabljajo le, kadar civilno osebje spremlja oborožene sile, ki opravljajo naloge, neposredno povezane z obrambnimi prizadevanji v okviru SVOP zunaj svoje države članice. Naloge, ki jih izvaja izključno civilno osebje ali ki se izvajajo izključno z uporabo civilnih zmogljivosti, se ne štejejo za obrambna prizadevanja. Oprostitve DDV v nobenem primeru ne zajemajo blaga ali storitev, ki jih oborožene sile pridobijo za potrebe sil ali civilnega osebja, ki jih spremlja v njihovi državi članici.

Začetek uporabe sprememb določb ZDDV-1, ki zadevajo DDV obravnavo obrambnih prizadevanj v okviru SVOP je odložen, in sicer se začnejo te uporabljati 1. julija 2022, kar je določeno z 47. členom predloga zakona.

c) Pravila, ki sledijo ciljem okoljske politike, administrativne poenostavitve in razbremenitve

S predlogom zakona se spreminjajo pravila za obračunavanje DDV, ki sledijo ciljem okoljske politike, predvsem pa ciljem administrativne poenostavitve in razbremenitve davčnih zavezancev in davčnega organa.

Pravica do odbitka DDV za električna osebna vozila

Z 18. členom se s predlogom zakona v ZDDV-1 uvaja nov 66.b člen, s katerim se uvaja izjema od omejitve pravice do odbitka DDV pri nabavi motornih vozil (osebni avtomobilov, motornih koles, koles in podobnih vozil s pomožnim motorjem), če so ta vozila namenjena za opravljanje dejavnosti davčnega zavezanca in niso zajeta v točki c 66. člena ZDDV-1. Pri tem ni pomembno za kakšno dejavnost se vozilo uporablja, ampak je odbitek DDV dovoljen v celoti od vseh vozil, ki kumulativno izpolnjujejo naslednja pogoja:

- motorno vozilo je brez izpusta ogljikovega dioksida in
- vrednost motornega vozila z vključenim obračunanim DDV in drugimi dajatvami ne presega 80.000 evrov.

Davčni zavezanec lahko v zvezi z navedenimi vozili uveljavlja tudi pravico do odbitka DDV pri nabavi goriv, maziv, nadomestnih delov ter storitev vezanih na ta motorna vozila.

Natančnejši pogoji in način uveljavljanja pravice do odbitka bodo predpisani s podzakonskim aktom.

Uveljavljanje pravice do odbitka DDV

Z 19. členom predloga zakona se določba šestega odstavka 67. člena ZDDV-1, ki ureja uveljavljanje pravice do odbitka DDV, spreminja na način, ki sledi že dosednji praksi pri pridobitvah blaga znotraj Unije in primerih iz 107. člena Pravilnika o izvajanju ZDDV-1 in se širi na vse nabave blaga in storitev, da davčni zavezanec lahko uveljavlja pravico do odbitka DDV že v davčnem obdobju, v katerem je nastala obveznost za obračun DDV, če do poteka roka za predložitev obračuna DDV za to davčno obdobje, razpolaga z računom ali drugim dokumentom iz prvega odstavka 67. člena ZDDV-1 ter izpolnjuje druge predpisane formalnosti.

Identifikacija za namene DDV davčnih zavezancev, ki nimajo sedeža v Sloveniji in plačnik DDV

Z novo točko d drugega odstavka 78. člena ZDDV-1 (23. člen predloga zakona) se za davčnega zavezanca, ki nima sedeža v Sloveniji, opravlja pa dobave blaga in storitev, ki so predmet obdavčitve v Sloveniji, davčnim zavezancem, identificiranim za namene DDV, določa, da mu ni treba predložiti zahtevka za izdajo identifikacijske številke za DDV, če opravlja le obdavčljive dobave blaga in storitev, v zvezi s katerimi je skladno s spremenjenim tretjim odstavkom 76. člena ZDDV-1 (22. člen predloga zakona) za plačnika DDV določen prejemnik blaga in storitev, identificiran za namene DDV v Sloveniji. Navedeno pa ne velja, kadar se mora davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, identificirati za namene DDV v skladu z ZDDV-1 (npr. če opravi dobave blaga in storitev končnim potrošnikom in ni možna uporaba posebnih ureditev VEM ali se za uporabo teh ureditev ne odloči ali hkrati opravlja dobave končnim potrošnikom in dobave davčnim zavezancem, identificiranim za namene DDV).

Davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji in ni identificiran za namene DDV, odbitka DDV ne more uveljaviti prek obračuna DDV, ima pa pravico do vračila DDV na podlagi 74. ali 74.i člena ZDDV-1. V ta namen se z 20. in 21. členom predloga zakona dopolnjujejo pravila glede uveljavljanja vračila DDV za te davčne zavezance.

Predlog za dopolnitev obveznosti izdaje računov za namene DDV

Obveznosti v zvezi z izdajo računov davčnih zavezancev ureja Direktiva 2006/112/ES v 219.a, 220. in 221. členu, v slovenski pravni red pa so prenesene z 80.a in 81. členom ZDDV-1 ter 143. členom Pravilnika o izvajanju ZDDV-1.

V skladu s prvim odstavkom 220. člena Direktive 2006/112/ES mora davčni zavezanec izdati račun za vse dobave blaga in storitev ter prejeta predplačila za te dobave, ki jih opravi drugim davčnim zavezancem in pravnim osebam, ki niso davčni zavezanci ter za vse čezmejne dobave blaga in storitev (oproščene in neoproščene), vključno z dobavami končnim potrošnikom (v nadaljevanju: kupcem) znotraj Unije. V skladu z drugim odstavkom tega člena računa ni treba izdati le za zavarovalne in finančne storitve. Osnovno pravilo v prvem odstavku 219. a člena Direktive 2006/112/ES je, da mora davčni zavezanec (dobavitelj) za izdajo računa uporabiti pravila, ki se uporabljajo v državi članici, v kateri se v skladu s poglavjem V direktive šteje, da je bilo v njej dobavljeno blago oziroma opravljene storitve. V drugem odstavku tega člena pa sta določeni dve odstopanji od splošnega pravila, ko se za izdajo računov uporabijo pravila, ki veljajo v državi članici dobavitelja, in sicer za dobave blaga in storitev, ki jih opravi dobavitelj, ki nima sedeža (oziroma stalne poslovne enote, iz katere opravi dobavo, oziroma prebivališča) v državi članici potrošnje, razen če prejemnik izda račun (samofakturiranje), ali ko gre za dobave v tretje države (izvoz).

V skladu s prvim odstavkom 221. člena Direktive 2006/112/ES države članice lahko določijo obveznost izdaje računov za dobave blaga in storitev, ki v 220. členu Direktive 2006/112/ES niso navedene (opsijska določba, ki jo je uporabila Slovenija v drugem odstavku 81. člena ZDDV-1), na podlagi tretjega odstavka 221. člena Direktive 2006/112/ES pa lahko nekatere od teh skupin davčnih zavezancev oziroma dobav oprostijo te obveznosti (na tej podlagi je Slovenija določila izjeme od obveznosti izdaje računov v 143. členu Pravilnika o izvajanju ZDDV-1).

V prvem odstavku 81. člena ZDDV-1 je prenesena obveznost izdaje računov iz prvega odstavka 220. člena Direktive 2006/112/ES. Izdaja računov je obvezna za vse dobave blaga in storitev, ki se opravijo med davčnimi zavezanci in pravnimi osebami, ki niso davčni zavezanci (torej vse dobave B2B in B2G – domače, znotraj Unije in v tretje države) ter za vse dobave blaga in storitev, ki jih davčni zavezanci v Sloveniji opravijo kupcem v drugih državah članicah (pri tem so iz obveznosti izdaje računa izvzete dobave blaga in storitev, za katere davčni zavezanec obračunava DDV po posebni unijski ureditvi VEM) in kupcem zunaj Unije (čezmejne dobave B2C). V drugem odstavku 81. člena ZDDV-1 pa je Slovenija uporabila opcijo v direktivi in na nacionalni ravni uvedla obveznost izdaje računov tudi za vse druge dobave blaga in storitev, ki jih opravijo davčni zavezanci na ozemlju Slovenije, t. j. za vse dobave blaga in storitev kupcem na ozemlju Slovenije (domače dobave B2C).

Izjeme od te obveznosti so določene v 143. členu Pravilnika o izvajanju ZDDV-1 (za dobavo kmetijskih in gozdarskih pridelkov in storitev; za dobavo vozovnic, kart in žetonov v potniškem prometu, znamk, kolekov, vrednotnic in obrazcev v poštnem prometu, za vplačila v igre na srečo po ZIS, dobavo periodičnega tiska, prodajo iz avtomatov (samo za blago), prodajo kartic v predplačniških sistemih, prodajo žetonov iz menjalnih avtomatov in za promet storitev na teletočkah, vse to pod pogojem, da davčni zavezanec zagotavlja podatke o prodaji s popisom zalog; za opravljene zavarovalne in finančne storitve pod predpisanimi pogoji; za dobave blaga in storitev nepridobitnih organizacij kupcem do 5.000 evrov letnega prometa pod predpisanimi pogoji in za dobave blaga in storitev v zvezi z dogodki, ki jih organizacije, ki opravljajo oproščene dejavnosti, organizirajo priložnostno za zbiranje sredstev in podatke o teh dobavah zagotavljajo v svojem knjigovodstvu). Davčni zavezanec, ki opravlja dobave kupcem, za te dobave izda poenostavljeni račun v skladu s 83. členom ZDDV-1, mali davčni zavezanec, ki opravlja oproščene dobave, mora za dobave kupcem izdati račun v skladu s prvim odstavkom 141. člena Pravilnika o izvajanju ZDDV-1.

Z novim desetim odstavkom 81. člena ZDDV-1 (25. člen predloga zakona) se obveznost izdaje računov za namene DDV za dobave blaga in storitev, ki jih davčni zavezanci opravijo kupcem na ozemlju Slovenije, dopolni z obveznostjo izročitve računa kupcu le, če kupec to zahteva. Davčni zavezanec končnemu kupcu v tem primeru izda poenostavljeni račun v skladu z 2. točko prvega odstavka 83. člena ZDDV-1 oziroma v skladu z osmim odstavkom istega člena, če prejemnik potrebuje tak račun zaradi uveljavljanja ugodnosti v skladu z ZDDV-1.

Vsebina obračuna DDV

S spremenjenim prvim odstavkom 87. člena ZDDV-1 (27. člen predloga zakona) se določa vsebina obračuna DDV, kot že izhaja iz trenutnega obrazca za izpolnitev obračuna DDV, ki se ne bo spremenil, bo pa dana večja fleksibilnost davčnemu organu za pojasnitev določenih polj tega obrazca. Z drugim odstavkom pa so določeni podatki, ki jih mora davčni zavezanec poleg podatkov iz prvega odstavka tega člena ZDDV-1 izkazati v obračunu DDV. Vsebina teh podatkov se spreminja v b) in d) točkah zaradi sklicevanja na 20. člen ZDDV-1, ki se spreminja s 6. členom predloga zakona.

Poenostavitve delovanja sistema DDV za kmete

Za poenostavitve delovanja sistema DDV za kmete in v izogib vsakoletnim administrativnim obveznostim preverjanja obsega katastrskega dohodka in obdavčljivih subvencij ter posledičnega identificiranja kmetov za DDV po uradni dolžnosti se s spremembo drugega odstavka 94. člena ZDDV-1 (29. člen predloga zakona) odpravlja prag za obvezni vstop kmetov v sistem DDV,

ohranja pa se rešitev, da lahko taki davčni zavezanci poračunajo del svojega vstopnega DDV skozi ukrep uveljavljanja pavšalnega nadomestila, in tudi možnost, da se tudi taki kmetje prostovoljno vključijo v sistem DDV.

Pojasnjevalno se v 29. členu predloga zakona z novim desetim odstavkom 94. člena ZDDV-1 določa tudi, da se v primeru, ko kmečko gospodinjstvo ugotavlja dohodke iz osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti na podlagi dejanskih prihodkov in odhodkov ali dejanskih prihodkov in normiranih odhodkov, kot do zdaj uporabi prvi odstavek 94. člena ZDDV-1. Za davčnega zavezanca se za tako dejavnost šteje nosilec, kot je določen po predpisih o dohodnini. V skladu s predpisi o dohodnini se namreč v primeru, ko kmečko gospodinjstvo za svojo osnovno kmetijsko in osnovno gozdarsko dejavnost dohodek začne ugotavljati na podlagi dejanskih prihodkov in dejanskih ali normiranih dohodkov, za zavezanca za dohodnino določi eden od članov kmečkega gospodinjstva kot njegov nosilec.

Poleg navedenega se s predlogom zakona ukinja obveznost predhodne priglasitve glede uporabe nekaterih oprostitev DDV za osebe, ki niso osebe javnega prava (12. člen predloga zakona). Ukinja se tudi obveznost davčnih zavezancev, ki prvič predlagajo obračun DDV, da prvemu obračunu DDV predložijo seznam prejetih in izdanih računov, ki so podlaga za sestavo obračuna DDV (28. člen predloga zakona).

Pravila, ki sledijo ciljem okoljske politike, administrativne poenostavitve in razbremenitve bodo začele veljati in se uporabljati petnajsti dan po objavi zakona v Uradnem listu Republike Slovenije.

3. OCENA FINANČNIH POSLEDIC PREDLOGA ZAKONA ZA DRŽAVNI PRORAČUN IN DRUGA JAVNA FINANČNA SREDSTVA

Ocenjuje se, da bo imel predlagani zakon na odhodkovni strani naslednje učinke za državni proračun oziroma proračun FURS:

- Potrebna bo nadgradnja informacijskega sistema FURS (na področju DDV razširitev sistema mini VEM in carinskih sistemov) v vrednosti 1.870.000 evrov. S tem povezani odhodki proračuna so nastali v letu 2020 v višini 1.443.000 evrov, v letu 2021 pa bodo nastali odhodki v višini 427.000 evrov. V naslednjih letih so za nadgradnje in vzdrževanje novega sistema predvideni letni stroški v višini približno 180.000 evrov.
- Zaradi ohranitve posebne ureditve za opravljanje storitev mednarodnega občasnega cestnega prevoza potnikov bo treba v eDIS dodati kontrole preverjanja vključitve davčnega zavezanca v nove ureditve VEM, zaradi česar bodo nastali stroški do 2.850 evrov.
- Zaradi uvedbe novih ureditev VEM je potrebna reorganizacija dela uslužbencev FURS, ki so odgovorni za izvajanje del in nalog, vezanih

na posebne ureditve FURS tako na davčnem kot carinskem delu. Naloge mini VEM se izvajajo le na enem finančnem uradu. Po spremembah zakonodaje pa se obseg dela zelo širi, zato je treba naloge razdeliti na večje število uslužbencev, ob tem pa ohraniti tudi sedanje kadre, ki izvajajo dela in naloge na mini VEM, saj bo treba zagotavljati dvotirni sistem še do konca julija 2024. Spreminja se tudi obračunavanje DDV ob uvozu pošiljk neznatne vrednosti. Z novimi pravili se povečuje tudi obremenitev carinskega dela zaradi povečanega števila pošiljk, ki morajo biti carinsko obravnavane. V dodatne naloge je vključenih 15 novih delovnih mest z letnim stroškom plač v približni višini 370.000 EUR.

Predlagane rešitve, ki predstavljajo instrument za poenostavitev postopkov obračunavanja in plačevanja DDV od storitev in prodaj blaga na daljavo, kadar so te opravljene osebno, ki niso davčni zavezanci, ne bodo imele takojšnjih neposrednih finančnih posledic za prihodkovno stran državnega proračuna, ocenjujemo pa, da bodo do določene mere posredno pozitivno vplivale tudi na višino pobranega DDV.

Na prihodkovni strani državnega proračuna predlagani zakon vpliva na višino prihodkov iz DDV, pobranega od čezmejnega e-trgovanja zaradi ukinitve praga 35.000 evrov za obdavčitev v Sloveniji in prehoda z obdavčitve v državi članici sedeža dobavitelja na obdavčitev v državi članici prebivališča kupca (možnost obdavčitve v državi članici sedeža dobavitelja ostaja še vedno do višine praga 10.000 evrov, ki se poleg telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev nanaša še na vse prodaje blaga na daljavo znotraj Unije). Davek na dodano vrednost je v celoti prihodek državnega proračuna. Letni obseg prihodkov iz tega naslova znaša okoli 8 % BDP (3 milijarde evrov v letu 2019 oziroma 3,5 milijarde evrov v letu 2020).

Velikosti spremembe v obračunanem in plačanem DDV iz tega naslova na podlagi razpoložljivih podatkov ne moremo oceniti, ker FURS ne vodi ločeno podatkov o čezmejnih e-prodajah slovenskih dobaviteljev kupcem v tujini in ne razpolaga s podatki o čezmejnih e-nakupih kupcev v Sloveniji iz drugih držav članic. Predlagani zakon pa bo na prihodke proračuna vplival na naslednji način:

- do sprememb v pobranem DDV bo prišlo zaradi spremembe kraja obdavčitve. Nakupi kupcev iz drugih držav članic pri dobaviteljih v Sloveniji ne bodo več obdavčeni z DDV v Sloveniji, posledično se bodo tako v ustrezni višini zmanjšali prihodki državnega proračuna. Nakupi kupcev v Sloveniji pri dobaviteljih iz drugih držav članic in pri dobaviteljih iz tretjih držav pa bodo po novem obdavčeni v Sloveniji v skladu z ZDDV-1, posledično se bodo tako v ustrezni višini povečali prihodki državnega proračuna,
- ocenjujemo, da skupna vrednost čezmejnih nakupov potrošnikov v Sloveniji pri dobaviteljih iz drugih držav članic in iz tretjih držav presega čezmejne nakupe tujih potrošnikov pri slovenskih dobaviteljih ter bo skupni vpliv na prihodke proračuna pozitiven. Ocenjujemo, da se bodo na podlagi predlaganega zakona prihodki državnega proračuna iz pobranega DDV povečali.

Pri oceni vplivov predloga zakona na prihodke državnega proračuna iz naslova DDV v prihodnjih letih je treba upoštevati še visoke stopnje rasti e-trgovine.

Zaradi sprememb pri obračunavanju DDV ob uvozu pošiljk neznatne vrednosti ter povečanja njihovega števila se bo povečala obremenitev FURS.

Negotove gospodarske razmere in trenutno velik razkorak med povpraševanjem in ponudbo električnih vozil otežujejo natančnejšo oceno finančnih učinkov. Ob predpostavki, da bodo zavezanci za DDV letno nabavili 500 električnih vozil po povprečni ceni 50.000 evrov, bi možnost odbitka DDV za te nakupe pomenila v prvem letu po uveljavitvi zakona okoli 4,5 milijona evrov nižje prihodke državnega proračuna iz naslova DDV. Pri tem bo učinek obračunanega DDV za zasebno uporabo teh (službenih) vozil sorazmerno nizek. Izpad prihodkov iz naslova DDV se bo z leti in dostopnostjo teh vozil povečeval, a je odvisen tudi od drugih spodbud na področju druge davčne zakonodaje.

Predlog zakona nima finančnih posledic za druga javnofinančna sredstva.

4. NAVEDBA, DA SO SREDSTVA ZA IZVAJANJE ZAKONA V DRŽAVNEM PRORAČUNU ZAGOTOVLJENA, ČE PREDLOG ZAKONA PREDVIDEVA PORABO PRORAČUNSKIH SREDSTEV V OBDOBJU, ZA KATERO JE BIL DRŽAVNI PRORAČUN ŽE SPREJET

Sredstva za izvajanje zakona so zagotovljena v državnem proračunu v okviru finančnega načrta FURS.

5. PRIKAZ UREDITVE V DRUGIH PRAVNIH SISTEMIH IN PRILAGOJENOSTI PREDLAGANE UREDITVE PRAVU EVROPSKE UNIJE S predlogom zakona se v slovenski pravni red prenašajo:

- Direktiva Sveta (EU) 2017/2455 z dne 5. decembra 2017 o spremembi Direktive 2006/112/ES in Direktive 2009/132/ES v zvezi z nekaterimi obveznostmi glede davka na dodano vrednost, ki veljajo za opravljanje storitev in prodajo blaga na daljavo v delu, ki se začne uporabljati s 1. januarjem 2021;
- Direktiva Sveta (EU) 2019/1995 z dne 21. novembra 2019 o spremembi Direktive 2006/112/ES glede določb v zvezi s prodajo blaga na daljavo in nekaterimi domačimi dobavami blaga in
- Direktiva Sveta (EU) 2018/1910 z dne 4. decembra 2018 o spremembi Direktive 2006/112/ES glede harmonizacije in poenostavitve nekaterih pravil v okviru sistema davka na dodano vrednost za obdavčevanje trgovine med državami članicami, in sicer v zvezi s pravili za zaporedne dobave, ki se ne smejo uporabiti za dobave blaga, ki jih davčni zavezanec omogoča z uporabo elektronskega vmesnika;
- Direktiva Sveta (EU) 2019/2235 z dne 16. decembra 2019 o spremembi Direktive 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost in Direktive 2008/118/ES o splošnem režimu za trošarino v zvezi z obrambnimi prizadevanji v okviru Unije (v nadaljnjem besedilu: Direktiva 2019/2235/EU) in v delu, ki zadeva spremembe glede DDV.

Odbitek vstopnega DDV od osebnih vozil brez na električni pogon
Avstrija ima pravico do odbitka DDV od električnih vozil urejeno tako, da je:

- do vrednosti avtomobila v višini 40.000 EUR dovoljen odbitek DDV v 100 %,
- v vrednosti avtomobila od 40.000 do 80.000 EUR je odbitek DDV v celoti za prvih 40.000 EUR,
- v vrednosti avtomobila v višini nad 80.000 EUR ni odbitka DDV.

Portugalska dovoljuje odbitek DDV pri nabavni vrednosti vozila do 62.000 EUR.

Poljski, Madžarski, Hrvaški in Danski se na podlagi odobrenega odstopanja omogoča pravica do odbitka DDV na izdatke za osebne avtomobile, ki se ne uporabljajo izključno za poslovne namene, pri čemer se pravica do odbitka omeji na 50 %.

V Italiji se na podlagi odobrenega odstopanja omogoča pravica do odbitka na izdatke za osebne avtomobile, ki se ne uporabljajo izključno za poslovne namene, pri čemer je pravica do odbitka omejena na 40 %.

V Nemčiji odstopanje omogoča izključitev pravice do odbitka DDV za izdatke za osebne avtomobile, ki se ne uporabljajo izključno za poslovne namene, če se ti uporabljajo za zasebne namene več kot 90-odstotno. Pravica do odbitka DDV se omeji na 50%.

Prikaz ureditve po državah članicah EU glede obveznosti identifikacije za namene DDV (tujih) davčnih zavezancev, ki nimajo sedeža v državi članici

Estonija

Tujim davčnim zavezancem, ki v Estoniji opravljajo obdavčljive transakcije, v zvezi s katerimi se uporablja pravilo obrnjene davčne obveznosti, se v Estoniji ni treba registrirati za namene DDV.

Češka

Tujim davčnim zavezancem se zaradi opravljanja storitev, v zvezi s katerimi se na Češkem uporablja pravilo obrnjene davčne obveznosti, ni treba identificirati za namene DDV, če te osebe izpolnjujejo zakonske zahteve glede postopka obrnjene davčne obveznosti.

Nemčija

Tujim davčnim zavezancem se v zvezi z dobavami, ki spadajo pod mehanizem obrnjene davčne obveznosti, v Nemčiji ni treba identificirati za namene DDV.

Poljska

Na Poljskem je obrnjena davčna obveznost omejena na domače dobave blaga in storitev, zato v tej zvezi za tuje davčne zavezance v teh primerih ni predpisane obveznosti identifikacije tujih davčnih zavezancev za namene DDV.

Romunija

Tujim davčnim zavezancem se, če opravljajo obdavčljive transakcije, v zvezi s katerimi je prejemnik dolžan plačati DDV, pred opravljanjem takšnih transakcij v Romuniji ni treba identificirati za namene DDV.

Malta

Tujim davčnim zavezancem, ki na Malti opravljajo obdavčljive dobave, v primeru katerih velja pravilo o obrnjeni davčni obveznosti, se ni treba identificirati za namene DDV.

Litva

Tujim davčnim zavezancem se v primeru opravljanja dobav, za katere v Litvi velja mehanizem obrnjene davčne obveznosti, ni treba registrirati za namene DDV, če je prejemnik teh dobav davčni zavezanec, identificiran za namene DDV v tej državi.

Finska

Na Finskem se morajo tuji davčni zavezanci registrirati za namene poročanja in prijave DDV, ki ga je treba plačati v zvezi s pridobitvami blaga znotraj Unije, ki jih opravijo na Finskem, vključno za dobave gradbenih storitev, za katere se na Finskem uporablja mehanizem obrnjene davčne obveznosti.

Švedska

Mehanizem obrnjene davčne obveznosti se na Švedskem v primerih, ko takšne dobave opravi tuji davčni zavezanec, lahko uporablja, ko je prejemnik takšnih dobav davčni zavezanec, ki je identificiran za namene DDV na Švedskem. Obveznost identifikacije tujih davčnih zavezancev v teh primerih posebej ni predpisana.

6. PRESOJA POSLEDIC, KI JIH BO IMEL SPREJEM ZAKONA

6.1 Presoja administrativnih posledic

a) v postopkih oziroma poslovanju javne uprave ali pravosodnih organov:

Razširitev sistema mini VEM zahteva prilagoditev oziroma spremembo in dopolnitev informacijskega sistema FURS. Zaradi sprememb uvoznih postopkov, s katerimi se vse pošiljke obdavčijo, je treba spremeniti carinske informacijske sisteme in sisteme gospodarskih subjektov, ki se ukvarjajo s poštnimi pošiljkami. Glede na trend e-trgovanja se pričakuje povečanje števila pošiljk, ki bodo morale biti obravnavane pri carinskem organu, ter tudi v zvezi s predložitvijo mesečnega obračuna in plačila DDV. V prihodnje se pričakuje povečana obremenitev FURS na davčnem in carinskem področju.

Z vidika izvajanja prekrškovnih določb v zvezi z uporabo posebnih ureditev VEM bo predlog zakona vplival tudi na Okrajno sodišče v Celju, ki je po Zakonu o prekrških pristojno za izrečene denarne sankcije za prekrške, ki so jih izrekli pristojni organi Evropske unije, in za izvrševanje denarnih sankcij za prekrške, ki so jih izrekli pristojni organi v Republiki Sloveniji. Skladno z Izvedbeno uredbo Sveta (EU) št. 282/2011 v primeru, če obračun DDV ni predložen ali kadar je obračun DDV predložen prepozno ali je nepopoln ali nepravilen ali kadar plačilo DDV zamuja, morebitne obresti, kazni ali druge dajatve izračuna ali odmeri država članica potrošnje, čeprav davčni zavezanec, ki uporablja posebne ureditve VEM, vse obveznosti predložitve obračuna DDV in plačila DDV izpolnjuje v državi članici identifikacije. Ocena obsega izvajanja sankcij je odvisna predvsem od števila nadzorov, ki se bodo izvajali na področju posebne ureditve, zato v tem trenutku vpliva na Okrajno sodišče v Celju ni mogoče oceniti.

Ukinitev praga za obvezni vstop kmetov v sistem DDV pomeni za davčni organ razbremenitev glede preverjanja obsega katastrskega dohodka in obdavčljivih subvencij ter posledičnega identificiranja kmetov za DDV po uradni dolžnosti.

b) pri obveznostih strank do javne uprave ali pravosodnih organov:

Z uporabo poenostavljenih postopkov se davčnim zavezancem omogoči, da vse obveznosti do davčnega organa v zvezi z opravljanjem čezmejnih storitev in dobav blaga, za katere je kraj obdavčitve v namembni državi članici, izpolnjujejo v državi članici sedeža in se jim ni treba registrirati za DDV v vsaki državi članici, v kateri se šteje, da je opravljena dobava blaga ali storitev, za katere se kraj obdavčitve določi v tej namembni državi članici. Do zdaj je bilo to omogočeno le za opravljanje čezmejnih telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev.

Določitev prejemnika – davčnega zavezanca, identificiranega za namene DDV, za plačnika DDV v primerih, ko nabavlja blago ali storitev od davčnega zavezanca, ki nima sedeža v Sloveniji in za katerega je kraj obdavčitve Slovenija, ugodno vpliva na tuje davčne zavezance, saj se jim v teh primerih ni več treba identificirati za namene DDV. Če se morajo po ZDDV-1 kljub temu identificirati za namene DDV, se uporabljajo splošna pravila, ki veljajo že zdaj, in zanje novosti ni.

Z ukinitvijo obveznega praga katastrskega dohodka 7.500 evrov za vstop v sistem DDV, se poenostavlja delovanje sistema DDV za kmete in jih administrativno razbremeni, ob tem pa se ohranja možnost, da lahko taki davčni zavezanci poračunajo del svojega vstopnega DDV skozi ukrep uveljavljanja pavšalnega nadomestila, in možnost, da se tudi taki kmetje prostovoljno vključijo v sistem DDV.

6.2 Presoja posledic za okolje, vključno s prostorskimi in varstvenimi vidiki, in sicer za:

Spodbujanje nabave motornih vozil brez izpusta ogljikovega dioksida skozi pravico do odbitka DDV od nabave takih vozil bo imelo pozitivne učinke na zmanjšanje izpusta ogljikovega dioksida v ozračje in doseganje danih zavez, sprejetih v Republiki Sloveniji, in obvez Republike Slovenije na podlagi mednarodnih sporazumov in zakonodaje EU z vidika spodbujanja zmanjševanja onesnaževanja okolja.

6.3 Presoja posledic za gospodarstvo, in sicer za:

Predlagane spremembe bodo pozitivno vplivale na gospodarstvo, predvsem z vidika zmanjšanja upravnih bremen pri čezmejnem e-poslovanju z uporabo poenostavljenih postopkov pri obračunavanju DDV, s čimer se bodo zmanjšali stroški izpolnjevanja obveznosti v zvezi z DDV. Zagotavljajo se enaki konkurenčni pogoji za vsa podjetja, ki poslujejo čezmejno, ne glede na to, ali imajo sedež v Uniji ali zunaj nje. Davčni zavezanci bodo morali pri poslovanju na daljavo upoštevati različne stopnje DDV po državah članicah potrošnje (podatki o veljavnih stopnjah DDV po državah članicah po proizvodih in dejavnostih bodo dostopni v bazi TEDB – Taxes in Europe Database).

Pozitivne finančne posledice za gospodarstvo se pričakujejo tudi z znižanjem davčnega bremena za nakupe električnih vozil za poslovno rabo.

6.4 Presoja posledic za socialno področje, in sicer za:

Predlog zakona nima posledic za socialno področje.

6.5 Presoja posledic za dokumente razvojnega načrtovanja, in sicer za:

Predlog zakona nima posledic za dokumente razvojnega načrtovanja.

6.6 Presoja posledic za druga področja

Predlog zakona nima posledic za druga področja.

6.7 Izvajanje sprejetega predpisa:

a) Predstavitev sprejetega zakona:

Za izvajanje zakona je pristojna Finančna uprava Republike Slovenije, ki bo na običajen način poskrbela tudi za obveščanje zavezancev o novostih predloga zakona.

b) Spremljanje izvajanja sprejetega predpisa:

Izvajanje zakona spremlja Ministrstvo za finance v skladu s svojimi splošnimi pristojnostmi.

6.8 Druge pomembne okoliščine v zvezi z vprašanji, ki jih ureja predlog zakona:

Ni drugih pomembnih okoliščin v zvezi z vprašanji, ki jih ureja predlog zakona.

7. PRIKAZ SODELOVANJA JAVNOSTI PRI PRIPRAVI PREDLOGA ZAKONA:

Datum objave: Prvi del predloga: 10. 2. 2021, z rokom za pripombe v javni obravnavi 18. 2. 2021. Gradivo je bilo objavljeno tudi na portalu E-demokracija.

Drugi del predloga: 16. 4. 2021, z rokom za pripombe v javni obravnavi 30. 4. 2021. Gradivo je bilo objavljeno tudi na portalu E-demokracija.

V razpravo so bili vključeni:

- predstavniki zainteresirane javnosti,
- predstavniki strokovne javnosti.

S strani zainteresirane javnosti smo prejeli nasprotovanje glede pravil izročanja računa kupcu v papirni obliki zgolj na njegovo zahtevo zaradi povečanega tveganja, da računi za gotovinska plačila sploh ne bodo izdani/fiskalizirani (določbo ZDDV-1 je treba brati v povezavi s predlogom zakona o debirokratizaciji, ki oža definicijo gotovine pri fiskalizaciji) ali pa se bodo naknadno spreminjali. Posledično se zmanjšuje učinkovitost nadzora. Podano je bilo tudi nasprotovanje odbitku DDV v primeru osebnega vozila na električni pogon, saj so ta vozila že deležna več različnih olajšav in spodbud.

Tudi vrednost vozila do 80.000 evrov ne bo prispevala k dvigu dodane vrednosti podjetij oziroma krepitvi gospodarstva po pandemiji COVID-19.

Pripombe niso bile upoštevane, saj je cilj zakona med drugim tudi sledenje ciljem okoljske politike, pri osebnih vozilih pa se želi doseči zmanjševanje onesnaženja okolja s postopkom razogljičenja prometa tako, da se želi povečati delež vozil na alternativna goriva brez izpusta ogljikovega dioksida, kar se v določeni meri lahko doseže tudi s spodbujanjem nabave takšnih vozil skozi pravico do odbitka DDV.

S strani strokovne javnosti smo na predlog zakona prejeli pripombe Zveze Svobodnih sindikatov Slovenije (ZSSS), Trgovinske zbornice Slovenije (TZS), Centra energetske učinkovitih rešitev (CER) ter Združenja družba za upravljanje (ZDU), in sicer:

a) Pripombe ZSSS:

- podpirajo davčno razbremenitev uporabe električnih vozil iz naslova DDV, vendar predlagajo omejitev pravice do odbitka z nižjo mejno vrednostjo vozil, kot je sedaj predlagana v spremembi zakona. Prav tako menijo, da bi bilo potrebno vključiti ustrezno omejitev davčne razbremenitve glede na obseg uporabe vozil v poslovne oziroma zasebne namene;
- nasprotujejo predlogu zakona v delu, kjer se spreminja obveznost izročitve računov v papirni obliki zgolj na zahtevo kupca. Tak ukrep naj bi lahko v praksi potrošnikom povzročil težave v primeru uveljavljanja garancij, reklamacij in vračila izdelkov.

b) Pripombe TZS:

- Kratkoročno bi uveljavitev pravice do odbitka vstopnega DDV od nabave vozil brez izpusta ogljikovega dioksida z začetkom leta 2022 lahko pomenila zastoj pri nakupu električnih vozil s strani podjetij do konca letošnjega leta, saj bi podjetja lahko odložila predvidene nakupe. Predlagajo, da se v ZDDV-1 omogoči naknadno uveljavljanje vstopnega davka za vse nakupe, opravljene od 1. 5. 2021 dalje ter dopolnitev ukrepa še s spodbudami za priključne hibride.

c) Pripombe CER:

- Predlog, da se pravica do odbitnega DDV od vozil brez izpusta ogljikovega dioksida omogoči za električna vozila, ki so bila kupljena od vložitve zakona v parlamentarni postopek.

d) Pripombe ZDU:

- Predlog dopolnitve 44. člena ZDDV-1 v smeri, da se na seznam finančnih transakcij, ki so oproščene DDV, vključijo tudi storitve upravljanja s finančnimi instrumenti.

Pripombe ZSSS niso upoštevane. Mejna vrednost vozil, ki je pogoj za

Uveljavljanje pravice do odbitka DDV od nabave vozil brez izpusta ogljikovega dioksida, je določena glede na statistiko cenovnih rangov električnih vozil, ki so trenutno v voznem parku Republike Slovenije. Po odbitem vstopnem DDV je neto vrednost takega vozila cca. 65.500 EUR, kar pa je primerljiva vrednost tudi z ostalimi mejnimi vrednostmi v drugih državah EU. Odprava izročanja računov v papirni obliki končnim potrošnikom, je zgolj odprava za namene DDV. Za namene uveljavljanja garancij, reklamacij in vračila izdelkov je izdaja in izročanje računov urejena s področnimi zakoni, ki urejajo varstvo pravic potrošnikov. Sprememba Zakona o DDV ne vpliva na obveznost izročanja računov v papirni obliki za namene druge področne zakonodaje.

Prav tako ni upoštevana pripomba TZS in CER, saj se pravica do odbitka vstopnega DDV uveljavi z dnem uveljavitve zakona, odbitek pa se glede na cilj zakona dopušča zgolj za vozila brez izpustov CO₂.

Predlog zajema storitev upravljanja s finančnimi instrumenti med oproščene finančne transakcije ni upoštevan zaradi prenove finančnih in zavarovalnih storitev na ravni EU (zakonodajni predlog se pričakuje v začetku leta 2022).

Poleg navedenih pripomb so bile podane dodatne pobude za spremembo Zakona o davku na dodano vrednost:

- Slovensko zavarovalno združenje je predlagalo uvedbo instituta DDV skupine.
- Gospodarska zbornica Slovenije, Sekcija pooblaščenih trgovcev in serviserjev z motornimi vozili je predlagala, da se znesek že plačanega DMV izključi iz davčne osnove za DDV.
- Združenje bank Slovenije je predlagalo, da se za storitve, za katere je DDV dolžan plačati prejemnik storitev, predvidi odstopanje od splošnega pravila glede nastanka obveznosti obračuna DDV, in sicer da obveznost obračuna DDV v teh primerih nastane, ko je pravilni račun prejet, če pa računa ni, oziroma je izdan najkasneje do konca tekočega leta, pa nastane obveznost obračuna DDV ob koncu tega leta oziroma vsaj v tretjem mesecu, ki sledi mesecu, ko je storitev opravljena.
- Obrtno-podjetniška zbornica Slovenije (OZS) je predlagala možnost kontinuirane identifikacije za DDV pri formalnem statusnem preoblikovanju samostojnega podjetnika v družbo z omejeno odgovornostjo; umestitev brezalkoholnih pijač v gostinstvu med hrano z znižano stopnjo DDV; uporabo nižje stopnje DDV za osebne storitve s pretežnim deležem ročnega dela in za izdelke domače in umetnostne obrti; pavšalno ugotavljanje osnove za DDV; znižanje splošne in nižje stopnje DDV na raven pred Zakonom o uravnoteženju javnih financ in

umestitev gostinskih storitev v posebno nižjo stopnjo DDV; preoblikovanje sedanjega modela obračunavanja DDV po plačani realizaciji v bolj uporabnega; povračilo DDV upniku za prijavljeno terjatev v insolventni postopek dolžnika.

Dodatne pobude za spremembo zakona niso bile upoštevane, saj se s predlogom zakona po nujnem postopku v nacionalni pravni red prenaša zakonodaja EU ter sprejemajo administrativne poenostavitve, ki bodo olajšale gospodarstvu okrevanje po krizi Covid-19. Prav tako so podani predlogi tudi neusklajeni z evropsko zakonodajo (izključitev DMV iz davčne osnove in odstopanje glede nastanka obveznosti obračuna DDV, nižja stopnja DDV za ročno izdelane izdelke domače in umetnostne obrti) in odstopajo od temeljnega načela sistema DDV – načela enakega obravnavanja davčnih zavezancev (pavšalno ugotavljanje osnove za DDV). Uvedba instituta DDV skupine ni bila upoštevana zaradi prenove finančnih in zavarovalnih storitev na ravni EU (zakonodajni predlog se pričakuje v začetku 2022). Za realizacijo predloga OZS glede možnosti kontinuirane identifikacije za DDV pri formalnem preoblikovanju s. p. v d. o. o., sprememba zakona ni potrebna, saj se neprekinjena identifikacija za namene DDV lahko zagotovi že na podlagi veljavne zakonodaje. Pobuda, vezana na povračilo DDV upniku za prijavljeno terjatev v insolventni postopek bo preučena ob celoviti prenovi določb ZDDV-1, ki urejajo obveznosti iz naslova DDV v povezavi z insolventnimi in izvršilnimi sodnimi postopki. Ukrep širitve nižje stopnje DDV (predlog umestitve brezalkoholnih pijač v gostinstvu med hrano z nižano stopnjo DDV) ne sledi ciljem zagotavljanja učinkovitega davčnega sistema, s čim bolj primerno strukturo dajatev in omejeno uporabo davčnih olajšav. Prav tako ne sledi usmeritvam OECD, ki predlaga zmanjšanje nabora blaga in storitve, za katere velja nižana stopnja DDV. Znižanju splošne in nižje stopnje DDV pa se ne sledi iz razlogov vpliva na javne finance.

8. PODATEK O ZUNANJEM STROKOVNJAKU OZIROMA PRAVNI OSEBI, KI JE SODELOVALA PRI PRIPRAVI PREDLOGA ZAKONA, IN ZNESKU PLAČILA ZA TA NAMEN:

Pri pripravi predloga zakona zunanji strokovnjaki oziroma pravne osebe niso sodelovali.

9. NAVEDBA, KATERI PREDSTAVNIKI PREDLAGATELJA BODO SODELOVALI PRI DELU DRŽAVNEGA ZBORA IN DELOVNIH TELES

- mag. Andrej Šircelj, minister za finance
- mag. Maja Hoštnik Kališek, državna sekretarka, Ministrstvo za finance
- mag. Kristina Šteblaj, državna sekretarka, Ministrstvo za finance
- mag. Peter Ješovnik, državni sekretar, Ministrstvo za finance

- dr. Katja Lautar, državna sekretarka, Ministrstvo za finance
- mag. Tina Humar, generalna direktorica Direktorata za sistem davčnih, carinskih in drugih javnih prihodkov, Ministrstvo za finance
- Mitja Brezovnik, vodja Sektorja za sistem posredne obdavčitve in carinski sistem, Ministrstvo za finance
- Matejka Tovornik, sekretarka, Ministrstvo za finance
- mag. Irena Guštin, višja svetovalka, Ministrstvo za finance

II. BESEDILO ČLENOV

1. člen

V Zakonu o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 13/11 – uradno prečiščeno besedilo, 18/11, 78/11, 38/12, 83/12, 86/14, 90/15, 77/18, 59/19 in 72/19) se v 1. členu v prvem odstavku v prvi alineji besedilo »zadnjič spremenjeno z Direktivo Sveta (EU) 2019/475 z dne 18. februarja 2019 o spremembi direktiv 2006/112/ES in 2008/118/ES glede vključitve italijanske občine Campione d'Italia in italijanskih voda Luganskega jezera v carinsko območje Unije in v ozemeljsko uporabo Direktive 2008/118/ES (UL L št. 83 z dne 25. 3. 2019, str. 42)« nadomesti z besedilom »zadnjič spremenjeno z Direktivo Sveta (EU) 2020/2020 z dne 7. decembra 2020 o spremembi Direktive 2006/112/ES glede začasnih ukrepov v zvezi z davkom na dodano vrednost, ki se uporabljajo za cepiva proti COVID-19 ter in vitro diagnostične medicinske pripomočke za COVID-19 v odziv na pandemijo COVID-19 (UL L št. 419 z dne 11. 12. 2020, str.1)«.

2. člen

V 3. členu se v prvem odstavku pod 2. točka a) spremeni tako, da se glasi:

»a) davčni zavezanec v okviru opravljanja svoje ekonomske dejavnosti ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, če je prodajalec davčni zavezanec v drugi državi članici, ki v skladu z zakonodajo te države članice ni oproščen obračunavanja DDV kot mali davčni zavezanec in ga ne zajema ureditev iz tretjega ali petega odstavka 20. člena tega zakona;«.

3. člen

V 6. členu se za tretjim odstavkom dodata nova, četrta in peti odstavek, ki se glasita:

»(4) »Prodaja blaga na daljavo znotraj Unije« pomeni dobavo blaga, pri kateri dobavitelj ali druga oseba za njegov račun to blago odpošlje ali odpelje iz države članice, ki ni država članica, v kateri se odpošiljanje ali prevoz tega blaga kupcu konča, tudi kadar dobavitelj posredno sodeluje pri tem prevozu ali odpošiljanju, če sta izpolnjena naslednja pogoja:

a) dobava blaga je opravljena davčnemu zavezancu ali pravni osebi, ki ni davčni zavezanec, katere pridobitve blaga znotraj Unije niso predmet DDV v skladu s prvim odstavkom 3. člena Direktive Sveta 2006/112/ES, ali kateri koli drugi osebi, ki ni davčni zavezanec, in

b) dobavljeno blago niso niti nova prevozna sredstva niti blago, ki ga dobavi dobavitelj ali druga oseba za njegov račun, potem ko je bilo montirano ali instalirano, s poskusnim zagonom ali brez njega.

(5) »Prodaja na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga« pomeni dobavo blaga, pri kateri dobavitelj ali druga oseba za njegov račun to blago

odpošlje ali prevaža s tretjega ozemlja ali iz tretje države kupcu v državi članici, tudi kadar dobavitelj posredno sodeluje pri prevozu ali odpošiljanju tega blaga, če sta izpolnjena naslednja pogoja:

a) dobava blaga je opravljena davčnemu zavezancu ali pravni osebi, ki ni davčni zavezanec, katere pridobitve blaga znotraj Unije niso predmet DDV v skladu s prvim odstavkom 3. člena Direktive Sveta 2006/112/ES, ali kateri koli drugi osebi, ki ni davčni zavezanec, in

b) dobavljeno blago niso niti nova prevozna sredstva niti blago, ki ga dobavi dobavitelj ali druga oseba za njegov račun, potem ko je bilo montirano ali instalirano, s poskusnim zagonom ali brez njega.«.

4. člen

Za 6. členom se doda nov, 6.a člen, ki se glasi:

»6.a člen

(davčni zavezanec, ki omogoča dobavo blaga z uporabo elektronskega vmesnika)

(1) Kadar davčni zavezanec z uporabo elektronskega vmesnika, kot je trg, platforma, portal ali podobno sredstvo, omogoča prodajo na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga v pošiljkah z realno vrednostjo največ 150 eurov, se šteje, da to blago prejme in dobavi sam davčni zavezanec, ki omogoča dobavo.

(2) Kadar davčni zavezanec z uporabo elektronskega vmesnika, kot je trg, platforma, portal ali podobno sredstvo, omogoča dobavo blaga znotraj Unije, ki jo opravi davčni zavezanec, ki nima sedeža v Uniji, osebi, ki ni davčni zavezanec, se šteje, da to blago prejme in dobavi sam davčni zavezanec, ki omogoča dobavo.«.

5. člen

V 9. členu se v drugem odstavku točki a) in b) spremenita tako, da se glasita:

»a) dobave tega blaga, ki jo opravi ta davčni zavezanec na ozemlju države članice, v kateri se odpošiljanje ali prevoz konča, pod pogoji iz tretjega odstavka 20. člena tega zakona;

b) dobave tega blaga zaradi instalacije ali montaže, ki jo opravi dobavitelj ali druga oseba za njegov račun na ozemlju države članice, v kateri se odpošiljanje ali prevoz konča, pod pogoji iz petega odstavka 20. člena tega zakona;«.

6. člen

13. člen se spremeni tako, da se glasi:

»13. člen
(NATO in SVOP)

Za pridobitev blaga znotraj Unije, opravljeno za plačilo, se šteje tudi uporaba blaga, ki ga oborožene sile Severnoatlantske zveze ali države članice Unije, ki sodeluje pri obrambnih prizadevanjih za izvajanje dejavnosti Unije v okviru skupne varnostne in obrambne politike:

- uporabljajo v Sloveniji za svoje potrebe ali potrebe svojega civilnega osebja;
- tega blaga niso kupile po splošnih pravilih obdavčevanja na domačem trgu ene od držav članic in
- pri uvozu tega blaga ne bi bile upravičene do oprostitve iz 8. ali 8.a točke prvega odstavka 50. člena tega zakona.«.

7. člen

20. člen se spremeni tako, da se glasi:

»20. člen
(dobava blaga s prevozom)

(1) Kadar blago odpošlje ali odpelje dobavitelj, kupec ali tretja oseba, se za kraj dobave blaga šteje kraj, kjer se blago nahaja, ko se začne odpošiljanje ali prevoz blaga prejemniku.

(2) Kadar se odpošiljanje ali prevoz blaga začne na tretjem ozemlju ali v tretji državi, se šteje, da sta kraj dobave, ki jo opravi uvoznik, in kraj vsakršne nadaljnje dobave v državi članici uvoza blaga.

(3) Ne glede na prvi in drugi odstavek tega člena se šteje, da je kraj dobave blaga kraj, kjer se blago nahaja v trenutku, ko se odpošiljanje ali prevoz blaga kupcu konča, pri naslednjih dobavah:

- a) prodaji blaga na daljavo znotraj Unije;
- b) prodaji na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga v državo članico, ki ni država članica, v kateri se konča odpošiljanje ali prevoz blaga kupcu;
- c) prodaji na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga v državo članico, v kateri se konča odpošiljanje ali prevoz blaga kupcu, kadar se za obračun DDV uporabi posebna ureditev iz 6.c podpoglavja XI. poglavja tega zakona.

(4) Prejšnji odstavek se ne uporablja za dobave rabljenega blaga, umetniških predmetov, zbirk ali starin iz 1. do 4. točke prvega odstavka 101. člena tega zakona, ki so predmet DDV v skladu s posebno ureditvijo.

(5) Kadar blago, ki ga odpošlje ali odpelje dobavitelj, kupec ali tretja oseba, instalira ali montira dobavitelj ali druga oseba za njegov račun, s poskusnim zagonom ali brez njega, se za kraj dobave šteje kraj, kjer je blago instalirano ali montirano.

(6) Kadar se šteje, da je davčni zavezanec prejel in dobavil blago v skladu s 6.a členom tega zakona, se odpošiljanje ali prevoz blaga pripiše dobavi, ki jo opravi davčni zavezanec, ki omogoča dobavo blaga z uporabo elektronskega vmesnika.

(7) Davčni zavezanec, ki opravlja prodaje blaga na daljavo znotraj Unije, pri katerih se kraj dobave blaga določi v skladu s točko a) tretjega odstavka tega člena, in za te dobave blaga ne uporablja posebne ureditve v skladu s 6.b podpoglavjem XI. poglavja tega zakona, mora davčnemu organu najpozneje do 31. januarja leta po preteku leta, v katerem so opravljene te dobave, v elektronski obliki poročati o letnem prometu, ki ga je dosegel v posamezni državi članici, o obdobju poročanja in identifikacijski številki za DDV v namembni državi članici ter o datumu začetka oziroma konca identifikacije za DDV v tej državi članici.«.

8. člen

V 20.a členu se za tretjim odstavkom doda nov, četrti odstavek, ki se glasi:

»(4) Ta člen se ne uporablja za dobave blaga v skladu s 6.a členom tega zakona.«.

9. člen

V 30.c členu se tretji, četrti, peti in šesti odstavek črtajo.

10. člen

Za 30.e členom se dodata naslov novega 3.a podpoglavja in nov, 30.f člen, ki se glasita:

»3.a Prag za davčne zavezance, ki dobavljajo blago v skladu s točko a) tretjega odstavka 20. člena in opravljajo storitve v skladu s 30.c členom

30.f člen

(prag za določitev kraja dobave blaga in opravljanja storitev)

(1) Ne glede na točko a) tretjega odstavka 20. člena in prvi odstavek 30.c člena tega zakona je kraj dobave blaga pri prodaji blaga na daljavo znotraj Unije in kraj opravljanja storitev, ki so opravljene osebam, ki niso davčni zavezanci, kraj, v katerem ima dobavitelj ali izvajalec sedež ali, če sedeža nima, stalno ali običajno prebivališče, če so izpolnjeni naslednji pogoji:

- a) dobavitelj ali izvajalec ima sedež, ali če sedeža nima, stalno ali običajno prebivališče samo v eni državi članici,
- b) storitev je opravljena osebi, ki ni davčni zavezanec in ima sedež, stalno ali običajno prebivališče v kateri koli državi članici, ki ni država članica iz prejšnje točke, ali je blago odposlano ali prepeljano v državo članico, ki ni država članica iz prejšnje točke, in

c) skupna vrednost opravljenih storitev ali dobavljenega blaga iz prejšnje točke brez DDV v tekočem koledarskem letu ne presega zneska 10.000 eurov in tega zneska ni preseгла niti v predhodnem koledarskem letu.

(2) Dobavitelj in izvajalec, ki uporabljata prejšnji odstavek, pošljeta davčnemu organu poročilo o skupni vrednosti dobav blaga in opravljenih storitev iz točke b) prejšnjega odstavka brez DDV v predhodnem koledarskem letu po posamezni državi članici in izjavo o izpolnjevanju pogojev iz prejšnjega odstavka v elektronski obliki do konca januarja tekočega leta.

(3) Kadar je v koledarskem letu presežen prag iz točke c) prvega odstavka tega člena, se od takrat naprej za določitev kraja dobave blaga ali opravljene storitve po tem členu uporabljata točka a) tretjega odstavka 20. člena in prvi odstavek 30.c člena tega zakona.

(4) Ne glede na prvi odstavek tega člena se lahko dobavitelj blaga ali izvajalec storitve, ki izpolnjuje pogoje iz prvega odstavka tega člena, odloči za določitev kraja dobave blaga v skladu s točko a) tretjega odstavka 20. člena ali kraja opravljene storitve v skladu prvim odstavkom 30.c člena tega zakona. V tem primeru mora davčni zavezanec izbiro vnaprej priglasiti davčnemu organu v elektronski obliki ter ta pravila uporabljati najmanj v tekočem koledarskem letu in dveh naslednjih koledarskih letih.«.

11. člen

V 33. členu se za devetim odstavkom doda nov, deseti odstavek, ki se glasi:

»(10) Ne glede na prvi do peti odstavek tega člena nastaneta obdavčljivi dogodek in obveznost obračuna DDV pri dobavi blaga, ki jo opravi davčni zavezanec, za katerega se šteje, da je prejel in dobavil blago v skladu s 6.a členom tega zakona, ob sprejetju plačila.«.

12. člen

V 43. členu se drugi odstavek črta.

13. člen

V 44. členu se za 9. točko, na koncu katere se pika nadomesti s podpičjem, doda nova, 10. točka, ki se glasi:

»10. dobava blaga davčnemu zavezancu, za katerega se šteje, da je prejel in dobavil blago v skladu z drugim odstavkom 6.a člena tega zakona.«.

14. člen

V 50. členu se v prvem odstavku za 8. točko doda nova, 8.a točka, ki se glasi:

»8.a blago, ki ga na ozemlje držav članic uvozijo oborožene sile drugih držav članic za potrebe teh sil ali spremnega civilnega osebja ali za oskrbo njihovih menz ali kantin, kadar te sile sodelujejo pri obrambnih prizadevanjih za izvajanje dejavnosti Unije v okviru skupne varnostne in obrambne politike;«.

Na koncu 12. točke se pika nadomesti s podpičjem in doda nova, 13. točka, ki se glasi:

»13. uvoz blaga, za katerega se DDV prijavi v skladu s posebno ureditvijo za prodajo na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga in za katero je bila davčnemu organu v državi članici uvoza najpozneje ob vložitvi carinske deklaracije predložena individualna identifikacijska številka za DDV za uporabo posebne ureditve dobavitelja ali posrednika, ki deluje za njegov račun, dodeljena v skladu s 130.I členom tega zakona.«.

V tretjem odstavku se besedilo »7. in 8.« nadomesti z besedilom »7., 8. in 8.a«.

15. člen

V 51. členu se v prvem odstavku 1. točka črta.

16. člen

V 54. členu se naslov spremeni tako, da se glasi:

»(oprostitve v okviru diplomatskih in konzularnih odnosov, NATO, SVOP, dobava zlata centralnim bankam)«.

V prvem odstavku se za točko c) doda nova točka d), ki se glasi:

»d) dobave blaga ali storitev, opravljene na ozemlju Slovenije, za potrebe oboroženih sil drugih držav članic ali spremnega civilnega osebja ali za oskrbo njihovih menz ali kantin, kadar te sile sodelujejo pri obrambnih prizadevanjih za izvajanje dejavnosti Unije v okviru skupne varnostne in obrambne politike;«.

Za dosedanjo točko d), ki postane točka e), se doda nova točka f), ki se glasi:

»f) dobave blaga ali storitev v drugo državo članico, namenjene za oborožene sile katere koli države članice, razen same namembne države članice, za potrebe teh oboroženih sil ali spremnega civilnega osebja ali za oskrbo njihovih menz ali kantin, kadar te sile sodelujejo pri obrambnih prizadevanjih za izvajanje dejavnosti Unije v okviru skupne varnostne in obrambne politike;«.

Dosedanja točka e) postane točka g).

V drugem odstavku se besedilo »d) točke« nadomesti z besedilom »f) točke«.

17. člen

V 63. členu se v drugem odstavku točka b) spremeni tako, da se glasi:

»b) transakcije, ki so oproščene DDV v skladu z 10. točko 44. člena, 46. ali 49. členom, 12. točko prvega odstavka 50. člena ter 52. do 58. členom tega zakona«.

18. člen

Za črtanim 66.a členom se doda nov, 66.b člen, ki se glasi:

»66.b člen
(izjema od omejitve pravice do odbitka)

(1) Davčni zavezanec, ki ne sme odbiti DDV v skladu s točko c) 66. člena tega zakona, sme odbiti DDV, ki ga je dolžan plačati ali ga je plačal pri nabavah osebnih avtomobilov, motornih koles, koles in podobnih vozil s pomožnim motorjem (v nadaljnjem besedilu: motorno vozilo), namenjenih za opravljanje dejavnosti davčnega zavezanca, če je pogon motornega vozila brez izpusta ogljikovega dioksida ter vrednost vozila z vključenim obračunanim DDV in drugimi dajatvami ne presega 80.000 eurov.

(2) Davčni zavezanec, ki ima na podlagi prejšnjega odstavka tega člena pravico do odbitka DDV od nabave motornega vozila, ima pravico do odbitka DDV tudi od nabave goriv in maziv ter nadomestnih delov in storitev vezanih na ta motorna vozila.

(3) Minister, pristojen za finance, natančneje predpiše pogoje in način uveljavljanja pravice do odbitka po tem členu.«.

19. člen

V 67. členu se šesti odstavek spremeni tako, da se glasi:

»(6) Davčni zavezanec lahko uveljavlja pravico do odbitka DDV ne prej kot v davčnem obdobju, v katerem je nastala obveznost za obračun DDV, če do

poteka roka za predložitev obračuna DDV za to davčno obdobje razpolaga z dokumenti oziroma izpolnjuje formalnosti iz prvega odstavka tega člena.«.

20. člen

V 74. členu se v prvem odstavku v točki b) druga alineja spremeni tako, da se glasi:

» - dobave blaga in opravljanje storitev prejemniku, ki je v skladu z 2., 3. in 4. točko prvega odstavka in tretjim odstavkom 76. člena tega zakona dolžan plačati DDV.«

V drugem odstavku se druga alineja spremeni tako, da se glasi:

» - transakcije, katerih prejemnik je v skladu z 2., 3. in 4. točko prvega odstavka in tretjim odstavkom 76. člena tega zakona dolžan plačati DDV.«.

21. člen

V 74.i členu se v drugem odstavku v točki a) za drugo alinejo doda nova, tretja alineja, ki se glasi:

» - transakcij, od katerih mora v skladu s tretjim odstavkom 76. člena tega zakona plačati DDV izključno oseba, ki so ji transakcije opravljene;«.

V točki b) se za tretjo alinejo doda nova, četrta alineja, ki se glasi:

» - transakcij, od katerih mora v skladu s tretjim odstavkom 76. člena tega zakona DDV plačati izključno oseba, ki so ji bile transakcije opravljene;«.

22. člen

V 76. členu se drugi in tretji odstavek spremenita tako, da se glasita:

»(2) Če je v skladu s 1. do 5. točko prejšnjega odstavka plačnik DDV davčni zavezanec, ki v Sloveniji nima sedeža, ima pa sedež v drugi državi članici, lahko ta davčni zavezanec imenuje davčnega zastopnika kot osebo, ki mora plačati DDV. Če je v skladu s 1. do 5. točko prejšnjega odstavka plačnik DDV davčni zavezanec, ki v Sloveniji nima sedeža, ima pa sedež v tretji državi ali na tretjem ozemlju, mora tak davčni zavezanec imenovati davčnega zastopnika kot osebo, ki mora plačati DDV, razen kadar tak davčni zavezanec uporablja posebno ureditev za storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci, ki nimajo sedeža v Uniji, ali posebno ureditev za opravljanje storitev mednarodnega občasnega cestnega prevoza potnikov ali ko ima tak davčni zavezanec sedež v tretji državi, s katero je Unija sklenila sporazum o medsebojni pomoči, katerega področje uporabe je podobno

področju uporabe Direktive Sveta 2010/24/EU z dne 16. marca 2010 o vzajemni pomoči pri izterjavi terjatev v zvezi z davki, carinami in drugimi ukrepi (UL L št. 84 z dne 31. 3. 2010, str. 1) in Uredbe Sveta (EU) št. 904/2010 z dne 7. oktobra 2010 o upravnem sodelovanju in boju proti goljufijam na področju davka na dodano vrednost (UL L št. 268 z dne 12. 10. 2010, str. 1), zadnjič spremenjene z Uredbo Sveta (EU) 2020/1108 z dne 20. julija 2020 o spremembi Uredbe (EU) 2017/2454 glede datumov začetka uporabe v odziv na pandemijo COVID-19 (UL L št. 244 z dne 29. 7. 2020, str.1).

(3) Če obdavčljivo dobavo blaga ali storitev opravi davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji in ni identificiran za namene DDV v skladu z 78. členom tega zakona, mora DDV plačati davčni zavezanec, identificiran za namene DDV, ki mu je opravljena dobava blaga ali storitev. Za plačnika DDV po prejšnjem stavku pa se ne šteje davčni zavezanec, ki je identificiran za namene DDV na podlagi tretjega in četrtega odstavka 78. člena , drugega odstavka 130.c člena in šestega odstavka 137.b člena tega zakona.«.

23. člen

V 78. členu se v drugem odstavku za točko c), na koncu katere se pika nadomesti s podpičjem, doda nova točka d), ki se glasi:

»d) davčnega zavezanca, ki nima sedeža v Sloveniji in na ozemlju Slovenije opravlja le obdavčljive dobave blaga in storitev prejemniku, ki je v skladu s tretjim odstavkom 76. člena tega zakona dolžan plačati DDV.«.

24. člen

V 80.a členu se četrti odstavek spremeni tako, da se glasi:

»(4) Če dobavitelj uporablja eno od posebnih ureditev iz 6. podpoglavja XI. poglavja tega zakona, se za izdajanje računov glede dobav blaga in storitev, ki so zajete v teh posebnih ureditvah, uporabljajo pravila v skladu s tem zakonom.«.

25. člen

V 81. členu se v prvem odstavku 2. točka spremeni tako, da se glasi:

»2. dobave blaga iz točke a) tretjega odstavka 20. člena tega zakona, razen kadar davčni zavezanec uporablja posebno ureditev iz 6.b podpoglavja XI. poglavja tega zakona.«.

Za devetim odstavkom se doda nov, deseti odstavek, ki se glasi:

»(10) Davčni zavezanec, ki mora izdati račun v skladu z drugim odstavkom tega člena izroči kupcu račun v papirni obliki le na njegovo zahtevo.«.

26. člen

Za 85. členom se doda nov, 85.a člen, ki se glasi:

»85.a člen

(obveznosti davčnih zavezancev, ki omogočajo dobavo blaga ali storitev z uporabo elektronskega vmesnika)

(1) Davčni zavezanec, ki z uporabo elektronskega vmesnika omogoča dobavo blaga ali opravljanje storitev znotraj Unije osebi, ki ni davčni zavezanec, mora v skladu z določbami IV. poglavja tega zakona voditi evidence o teh dobavah blaga ali storitev. Evidence morajo biti dovolj podrobne, da lahko davčni organi držav članic, v katerih so te dobave blaga ali storitev obdavčljive, ugotovijo, ali je bil DDV pravilno obračunan.

(2) Davčni zavezanec mora dati evidenco iz prejšnjega odstavka na voljo državam članicam, v katerih so dobave blaga ali storitev obdavčljive, na njihovo zahtevo v elektronski obliki.

(3) Davčni zavezanec mora hraniti evidenco iz prvega odstavka tega člena deset let po poteku leta, v katerem je bila opravljena transakcija.«.

27. člen

V 87. členu se prvi odstavek spremeni tako, da se glasi:

»(1) Vsak davčni zavezanec mora davčnemu organu predložiti obračun DDV, ki mora poleg identifikacijskih podatkov davčnega zavezanca vsebovati vse podatke, potrebne za izračun davka, za katerega je nastala obveznost obračuna, in za izračun odbitkov, ter vse podatke v zvezi s popravki obračunanega DDV in odbitka DDV ter skupno vrednost transakcij v zvezi z obračunanim davkom in opravljenimi odbitki ter vrednost vseh oproščenih transakcij.«.

V drugem odstavku se točka b) spremeni tako, da se glasi:

»b) vrednost dobav blaga, brez DDV, iz točke a) in b) tretjega odstavka in petega odstavka 20. člena tega zakona, opravljenih na ozemlju druge države članice, za katere je nastala obveznost obračuna DDV v tem davčnem obdobju, če se blago odpošlje ali odpelje iz Slovenije;«.

Točka d) se spremeni tako, da se glasi:

»d) vrednost dobav blaga, brez DDV, iz točke a) in točke b) tretjega odstavka in petega odstavka 20. člena tega zakona, ki so bile opravljene v Sloveniji in za katere je v tem davčnem obdobju nastala obveznost obračuna DDV, če se blago odpošlje ali odpelje iz druge države članice;«.

Za drugim odstavkom se doda nov, tretji odstavek, ki se glasi:

»(3) Obliko in vsebino obračuna DDV predpiše minister, pristojen za finance.«.

28. člen

V 88. členu se deseti odstavek črta.

Dosedanji enajsti odstavek postane deseti odstavek.

29. člen

V 94. členu se drugi odstavek spremeni tako, da se glasi:

»(2) Obračunavanja DDV je oproščena tudi dobava blaga in storitev v okviru osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti, kot jo določajo predpisi o dohodnini, če se zanjo dohodek ne ugotavlja na podlagi dejanskih prihodkov in odhodkov ali dejanskih prihodkov in normiranih odhodkov. Za osnovno kmetijsko in osnovno gozdarsko dejavnost se za davčnega zavezanca za namene tega zakona šteje eden od članov kmečkega gospodinjstva, zavezancev za dohodnino od dohodka iz osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti, ki ga člani kmečkega gospodinjstva, zavezanci za dohodnino iz te dejavnosti, določijo za predstavnika.«.

Za devetim odstavkom se doda nov, deseti odstavek, ki se glasi:

»(10) Za osnovno kmetijsko in osnovno gozdarsko dejavnost, za katero se dohodek ugotavlja na podlagi dejanskih prihodkov in odhodkov ali dejanskih prihodkov in normiranih odhodkov, velja določba prvega odstavka tega člena, za davčnega zavezanca pa se za tako dejavnost šteje nosilec, kot je določen po predpisih o dohodnini.«.

30. člen

V 104. členu se v četrtem odstavku beseda »drugem« nadomesti z besedo »tretjem«.

31. člen

Naslov 6. podpoglavja se spremeni tako, da se glasi:

»6. Posebne ureditve za davčne zavezance, ki opravljajo storitve osebam, ki niso davčni zavezanci, ali prodajajo blago na daljavo ali opravljajo nekatere domače dobave blaga«.

32. člen

122.a in 122.b člen se spremenita tako, da se glasita:

»122.a člen
(definicija)

Po posebnih ureditvah iz 6.a, 6.b in 6.c podpoglavja XI. poglavja tega zakona je »poseben obračun DDV« obračun, ki vsebuje podatke, potrebne za ugotovitev zneska DDV, ki ga je treba plačati v posamezni državi članici.

122.b člen

(vročanje davčnim zavezancem iz 6.a, 6.b in 6.c podpoglavja)

(1) Davčnim zavezancem iz 125., 130.c in 130.l člena tega zakona, ki prijavijo uporabo posebne ureditve iz 6.a, 6.b ali 6.c podpoglavja XI. poglavja tega zakona, se odločbe, sklepi in drugi dokumenti vročajo osebno po elektronski poti skladno z zakonom, ki ureja davčni postopek.

(2) Davčnim zavezancem, ki prijavijo uporabo posebne ureditve v skladu z 2., 3. ali 4. oddelkom 6. poglavja XII. naslova Direktive Sveta 2006/112/ES v eni od držav članic znotraj Unije, vendar ne v Sloveniji, se odločbe, sklepi in drugi dokumenti vročajo na elektronski naslov. Šteje se, da je bila odločba, sklep ali drug dokument vročen davčnemu zavezancu 15. dan od dneva, ko je bil odposlan na elektronski naslov davčnega zavezanca, ki ga je navedel na obrazcu za prijavo v posebno ureditev.

(3) Pritožba zoper odločbo se lahko vloži v 30 dneh od dneva, ko se šteje, da je bila odločba vročena.«.

33. člen

Za 122.b členom se dodajo novi, 122.c, 122.d in 122.e člen, ki se glasijo:

»122.c člen
(vodenje evidenc za potrebe posebnih ureditev iz 6.a, 6.b in 6.c podpoglavja)

Davčni organ vodi posebne evidence davčnih zavezancev, ki prijavijo uporabo posebne ureditve v skladu s prvim odstavkom 125. člena, prvim odstavkom 130.c člena in prvim odstavkom 130.l člena, ter posebno evidenco posrednikov, ki prijavijo uporabo posebne ureditve v skladu s tretjim in četrtem

odstavkom 130.l člena tega zakona. Davčni organ podatke iz posebne evidence obdeluje za potrebe posebne ureditve v skladu s 6.a, 6.b in 6.c podpoglavjem XI. poglavja tega zakona.

122.d člen

(predložitev posebnega obračuna DDV po prenehanju uporabe posebnih ureditev iz 6.a, 6.b in 6.c podpoglavja)

(1) Davčni zavezanec, ki je prenehal uporabljati posebno ureditev iz 6.a, 6.b ali 6.c podpoglavja XI. poglavja tega zakona, izvede spremembe posebnih obračunov DDV v skladu z nacionalnimi pravili države članice potrošnje.

(2) Davčni zavezanec, ki je prenehal uporabljati posebno ureditev iz 2., 3. ali 4. oddelka 6. poglavja XII. naslova Direktive Sveta 2006/112/ES, vključi spremembe posebnih obračunov DDV, ko je država članice potrošnje Slovenija, v posebni obračun DDV za zadnje davčno obdobje pred izključitvijo iz posebne ureditve. Posebni obračun DDV predloži davčnemu organu v elektronski ali papirni obliki.

122.e člen

(obračun zamudnih obresti DDV po posebnih obračunih, predloženih pri uporabi posebnih ureditev iz 2., 3. ali 4. oddelka 9. poglavja XII. naslova Direktive Sveta 2006/112/ES)

V primerih, ko davčni organ izvaja ukrepe oziroma vodi postopke za izterjavo DDV v skladu s tretjim odstavkom 63.a člena Izvedbene uredbe Sveta (EU) št. 282/2011 z dne 15. marca 2011 o določitvi izvedbenih ukrepov za Direktivo 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (prenovitev) (UL L št. 77 z dne 23. 3. 2011, str. 1), zadnjič spremenjene z Izvedbeno uredbo Sveta (EU) 2020/1112 z dne 20. julija 2020 o spremembi Izvedbene uredbe (EU) 2019/2026 glede datumov začetka uporabe v odziv na pandemijo COVID-19 (UL L št. 244/10 z dne 29. 7. 2020, str. 9), se od zneska DDV, ki ga davčni zavezanec ni plačal v predpisanem roku, obračunajo zamudne obresti v skladu z zakonom, ki ureja davčni postopek.«.

34. člen

Naslov 6.a podpoglavja se spremeni tako, da se glasi:

»6.a Posebna ureditev za storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci, ki nimajo sedeža v Uniji«.

35. člen

123. do 130. člen se spremenijo tako, da se glasijo:

»123. člen
(definicije)

Po posebni ureditvi iz tega podpoglavja imajo naslednji izrazi naslednji pomen:

- »davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije« je davčni zavezanec, ki znotraj Unije nima niti sedeža niti stalne poslovne enote;
- »država članica identifikacije« je država članica, ki jo davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, izbere kot državo, v kateri prijavi opravljanje svoje dejavnosti kot davčni zavezanec znotraj Unije v skladu z 2. oddelkom 6. poglavja XII. naslova Direktive Sveta 2006/112/ES;
- »država članica potrošnje« pomeni državo članico, za katero se šteje, da je bila v njej opravljena storitev v skladu z določbami 3. podpoglavja IV. poglavja tega zakona.

124. člen

(uporaba posebne ureditve)

(1) Posebno ureditev iz tega podpoglavja lahko uporablja davčni zavezanec iz 125. člena tega zakona, če opravlja storitve osebam, ki niso davčni zavezanci, imajo pa sedež ali stalno oziroma običajno prebivališče v kateri koli državi članici.

(2) Davčni zavezanec iz prvega odstavka 125. člena tega zakona, ki prijavi uporabo posebne ureditve iz tega podpoglavja, uporablja to posebno ureditev za vse storitve iz prejšnjega odstavka, ki jih opravi znotraj Unije.

125. člen

(prijava uporabe posebne ureditve davčnemu organu)

(1) Davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, ki za državo članico identifikacije izbere Slovenijo, mora davčnemu organu prijaviti, kdaj se začne njegova dejavnost, ki jo opravlja kot davčni zavezanec na podlagi posebne ureditve iz tega podpoglavja. Prijavo mora predložiti v elektronski obliki.

(2) Davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, mora v prijavi iz prvega odstavka tega člena, ki jo predloži davčnemu organu ob začetku opravljanja storitev, zajetih v tej posebni ureditvi, navesti naslednje podatke za identifikacijo: ime, poštni naslov, elektronski naslov, vključno z naslovi spletnih strani, nacionalno davčno številko, če jo ima, in izjavo, da znotraj Unije nima niti sedeža niti stalne poslovne enote. Davčni zavezanec je dolžan davčnemu organu sporočiti tudi vse spremembe predloženih podatkov za identifikacijo.

(3) Davčnemu zavezancu, ki nima sedeža znotraj Unije, davčni organ dodeli individualno identifikacijsko številko DDV za uporabo te posebne ureditve. O dodeljeni številki davčni organ davčnega zavezanca, ki nima sedeža znotraj Unije, obvesti v elektronski obliki.

(4) Davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, ki uporablja posebno ureditev iz tega podpoglavja, mora davčnemu organu v elektronski obliki sporočiti, kdaj se njegova dejavnost po tej ureditvi preneha ali spremeni v tolikšni meri, da se ta ureditev ne more več uporabljati.

126. člen

(izključitev iz posebne ureditve)

Davčni organ davčnega zavezanca, ki nima sedeža znotraj Unije, izključi iz posebne ureditve, če:

- a) ga ta obvesti, da ne opravlja več storitev, zajetih v tej posebni ureditvi,
- b) davčni organ kakor koli drugače domneva, da ne opravlja več obdavčljivih dejavnosti,
- c) ne izpolnjuje več potrebnih pogojev za uporabo te posebne ureditve, ali
- d) nenehno krši pravila te posebne ureditve.

127. člen

(predložitev posebnega obračuna DDV)

(1) Davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, mora davčnemu organu predložiti posebni obračun DDV za vsako koledarsko trimesečje ne glede na to, ali so bile storitve, zajete v tej posebni ureditvi, opravljene ali ne. Posebni obračun DDV mora predložiti do konca meseca po poteku obračunskega obdobja, na katero se obračun nanaša. Posebni obračun DDV mora predložiti v elektronski obliki.

(2) V posebnem obračunu DDV iz prejšnjega odstavka mora davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, navesti slovensko individualno identifikacijsko številko DDV za uporabo te posebne ureditve ter za vsako državo članico potrošnje, v kateri je nastala obveznost za plačilo DDV, skupno vrednost opravljenih storitev, zajetih v tej posebni ureditvi, v obračunskem obdobju brez DDV in skupni znesek pripadajočega DDV te države članice, razdeljenega po davčnih stopnjah. V posebnem obračunu DDV mora davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, navesti tudi uporabljene davčne stopnje in skupni znesek dolgovanega DDV.

(3) V posebnem obračunu DDV mora davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, izkazovati zneske v eurih. Če so bile opravljene storitve zaračunane v drugih valutah, mora davčni zavezanec, ki uporablja to posebno ureditev, v obračunu DDV uporabiti menjalni tečaj zadnjega dne obračunskega obdobja, ki ga na ta dan, ali če na ta dan ni objave, na prvi naslednji dan, objavi Evropska centralna banka.

(4) Davčni zavezanec lahko v obdobju treh let od poteka roka za predložitev posebnega obračuna DDV iz prvega odstavka tega člena predloži spremembe tega obračuna, če pozneje ugotovi nepravilnosti. Spremembe se vključijo v enega od naslednjih posebnih obračunov DDV, v katerem se opredelijo država članica potrošnje, obračunsko obdobje in znesek DDV, za katerega se zahtevajo kakršne koli spremembe.

128. člen

(plačilo DDV)

Davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, mora plačati DDV ob predložitvi posebnega obračuna DDV oziroma najpozneje na dan poteka roka za predložitev posebnega obračuna DDV iz prvega odstavka 127. člena tega zakona.

Pri plačilu mora navesti ustrezen poseben obračun DDV. DDV mora plačati na bančni račun, ki je denominiran v eurih in ki ga določi davčni organ.

129. člen (odbitek ali vračilo DDV)

(1) Davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije in uporablja posebno ureditev iz tega podpoglavja v Sloveniji, nima pravice do odbitka DDV v skladu s prvim odstavkom 63. člena tega zakona, lahko pa uveljavlja vračilo zneskov DDV, ki jih plača v Sloveniji v zvezi z opravljenimi storitvami, zajetimi v tej posebni ureditvi, v skladu s 74.i členom tega zakona ne glede na točko a) drugega odstavka in šesti odstavek 74.i člena tega zakona.

(2) Davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije in uporablja posebno ureditev za storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci, ki nimajo sedeža v Skupnosti, v skladu z 2. oddelkom 6. poglavja XII. naslova Direktive Sveta 2006/112/ES v drugi državi članici, lahko uveljavlja vračilo zneskov DDV, ki jih plača v Sloveniji v zvezi z opravljenimi storitvami, zajetimi v tej posebni ureditvi, v skladu s 74.i členom tega zakona ne glede na točko a) drugega odstavka in šesti odstavek 74.i člena tega zakona.

(3) Ne glede na prvi in drugi odstavek tega člena davčni zavezanec, ki uporablja posebno ureditev v kateri koli državi članici in v Sloveniji opravlja tudi dejavnosti, ki niso zajete v tej posebni ureditvi in za katere se mora identificirati za namene DDV, odbije zneske DDV, ki jih plača v Sloveniji, povezane z obdavčljivimi dejavnostmi, za katere se uporablja ta posebna ureditev, v obračunu DDV, ki ga mora predložiti v skladu s 87. členom tega zakona.

(4) Minister, pristojen za finance, predpiše natančnejše pogoje za uveljavljanje vračila DDV v skladu s tem členom in predpisano vsebino zahtevka za vračilo DDV.

130. člen (vodenje evidenc)

Davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, mora voditi dovolj natančne evidence o transakcijah v okviru te posebne ureditve, tako da z njimi zagotovi vse podatke, na podlagi katerih lahko davčni organ države članice potrošnje izvaja davčni nadzor glede pravilnosti davčnega obračuna v skladu z zakonom. Na zahtevo morajo biti evidence v elektronski obliki na voljo tako davčnemu organu v Sloveniji kot davčnemu organu v državi članici potrošnje. Davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, mora evidence hraniti deset let po koncu leta, ko je bila transakcija opravljena.«.

36. člen

Naslov 6.b podpoglavja se spremeni tako, da se glasi:

»6.b Posebna ureditev za prodajo blaga na daljavo znotraj Unije, za dobavo blaga v državi članici prek elektronskih vmesnikov, ki omogočajo dobavo,

in za storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci, ki imajo sedež znotraj Unije, vendar ne v državi članici potrošnje».

37. člen

130.a, 130.b in 130.c člen se spremenijo tako, da se glasijo:

»130.a člen (definicije)

(1) Po posebni ureditvi iz tega podpoglavja »davčni zavezanec, ki nima sedeža v državi članici potrošnje« pomeni davčnega zavezanca, ki ima sedež svoje dejavnosti ali stalno poslovno enoto znotraj Unije, vendar pa na ozemlju države članice potrošnje nima niti sedeža svoje dejavnosti niti stalne poslovne enote.

(2) Po posebni ureditvi iz tega podpoglavja »država članica identifikacije« pomeni:

- a) državo članico, v kateri ima davčni zavezanec sedež svoje dejavnosti ali, če nima sedeža dejavnosti znotraj Unije, v kateri ima stalno poslovno enoto;
- b) če davčni zavezanec nima sedeža poslovanja znotraj Unije, ima pa več kot eno stalno poslovno enoto znotraj Unije, državo članico s stalno poslovno enoto, v kateri davčni zavezanec prijavi uporabo posebne ureditve v skladu s 3. oddelkom 6. poglavja XII. naslova Direktive Sveta 2006/112/ES;
- c) kadar davčni zavezanec, ki znotraj Unije nima niti sedeža svoje dejavnosti niti stalne poslovne enote, državo članico, v kateri se začne odpošiljanje ali prevoz blaga;
- d) kadar davčni zavezanec, ki znotraj Unije nima niti sedeža svoje dejavnosti niti stalne poslovne enote, opravlja dobave blaga, pri katerih se odpošiljanje ali prevoz začne v več kot eni državi članici, državo članico, v kateri davčni zavezanec prijavi uporabo posebne ureditve v skladu s 3. oddelkom 6. poglavja XII. naslova Direktive Sveta 2006/112/ES.

(3) Po posebni ureditvi iz tega podpoglavja »država članica potrošnje« pomeni:

- a) pri opravljanju storitev državo članico, v kateri se šteje, da je bila opravljena storitev v skladu z določbami 3. podpoglavja IV. poglavja tega zakona;
- b) pri prodaji blaga na daljavo znotraj Unije državo članico, v kateri se konča odpošiljanje ali prevoz blaga prejemniku;
- c) pri dobavi blaga, ki jo opravi davčni zavezanec, ki omogoča tako dobavo v skladu z drugim odstavkom 6.a člena tega zakona, če se odpošiljanje ali prevoz blaga začne in konča v isti državi članici, to državo članico.

130.b člen (uporaba posebne ureditve)

(1) Davčni zavezanec, ki nima sedeža v državi članici potrošnje, ima pa sedež v Sloveniji ali, če nima sedeža znotraj Unije, ima stalno poslovno enoto v Sloveniji, ali če nima niti sedeža niti stalne poslovne enote znotraj Unije, opravlja

dobave blaga, pri katerih se odpošiljanje ali prevoz blaga začne v Sloveniji, in ki za državo članico identifikacije izbere Slovenijo, lahko prijavi uporabo posebne ureditve po tem podpoglavju, če:

- a) prodaja blago na daljavo znotraj Unije;
- b) opravlja dobavo blaga v skladu z drugim odstavkom 6.a člena tega zakona, če se odpošiljanje ali prevoz blaga začne in konča v isti državi članici, ali
- c) opravlja storitve osebi, ki ni davčni zavezanec.

(2) Davčni zavezanec iz prejšnjega odstavka uporablja posebno ureditev iz tega podpoglavja za vse dobave blaga in storitev, ki jih opravlja znotraj Unije.

(3) Davčni zavezanec, ki skladno z drugim odstavkom 130.a člena tega zakona za državo članico identifikacije izbere Slovenijo, mora izpolnjevati obveznosti po posebni ureditvi iz tega podpoglavja najmanj za tekoče koledarsko leto in za dve naslednji koledarski leti.

130.c člen

(prijava uporabe posebne ureditve davčnemu organu)

(1) Davčni zavezanec, ki izpolnjuje pogoje iz 130.b člena tega zakona, mora davčnemu organu prijaviti, kdaj se začne njegova dejavnost, ki jo opravlja kot davčni zavezanec na podlagi posebne ureditve iz tega podpoglavja. Prijavo mora davčni zavezanec predložiti v elektronski obliki.

(2) Davčni organ za identifikacijo davčnega zavezanca, ki prijavi uporabo posebne ureditve iz tega podpoglavja, uporabi identifikacijsko številko za DDV, ki mu je že bila dodeljena.

(3) Davčni zavezanec, ki uporablja posebno ureditev iz tega podpoglavja, mora davčnemu organu v elektronski obliki sporočiti, kdaj njegova dejavnost po tej ureditvi preneha ali se spremeni v tolikšni meri, da se ta ureditev ne more več uporabljati.«.

38. člen

V 130.d členu se prva alineja spremeni tako, da se glasi:

» - ga ta obvesti, da ne opravlja več dobave blaga in storitev, zajetih v tej posebni ureditvi;«.

39. člen

130.e, 130.f in 130.g člen se spremenijo tako, da se glasijo:

»130.e člen

(predložitev posebnega obračuna DDV)

(1) Davčni zavezanec, ki prijavi uporabo posebne ureditve iz tega podpoglavja, mora davčnemu organu predložiti poseben obračun DDV za vsako koledarsko trimesečje ne glede na to, ali so bile dobave blaga ali storitev, zajete v

tej posebni ureditvi, opravljene ali ne. Obračun mora predložiti do konca meseca po poteku obračunskega obdobja, na katero se obračun nanaša. Posebni obračun DDV mora predložiti v elektronski obliki.

(2) V posebnem obračunu DDV iz prejšnjega odstavka mora davčni zavezanec navesti slovensko identifikacijsko številko za DDV iz drugega odstavka 130.c člena tega zakona ter za vsako državo članico potrošnje, v kateri je nastala obveznost za plačilo DDV, skupno vrednost brez DDV, veljavne stopnje DDV, skupni znesek pripadajočega DDV, razdeljen po stopnjah DDV, in skupni znesek DDV, ki ga je treba plačati, za naslednje dobave, zajete v posebni ureditvi iz tega podpoglavja in izvedene v obračunskem obdobju:

- a) prodaje blaga na daljavo znotraj Unije;
- b) dobave blaga v skladu z drugim odstavkom 6.a člena tega zakona, če se odpošiljanje ali prevoz blaga začne in konča v isti državi članici;
- c) opravljanje storitev.

Posebni obračun DDV vključuje tudi spremembe podatkov iz preteklih davčnih obdobj.

(3) Če davčni zavezanec, ki prijavi uporabo posebne ureditve iz tega podpoglavja, blago odpošlje ali prevaža iz drugih držav članic, mora v posebnem obračunu DDV poleg podatkov iz prejšnjega odstavka navesti še skupno vrednost brez DDV, veljavne stopnje DDV, skupni znesek pripadajočega DDV, razdeljen po stopnjah DDV, in skupni znesek DDV, ki ga je treba plačati, za naslednje dobave, zajete v posebni ureditvi iz tega podpoglavja, za vsako državo članico, iz katere se blago odpošlje ali odpelje:

- a) prodaja blaga na daljavo znotraj Unije, razen blaga, ki ga je prodal davčni zavezanec v skladu z drugim odstavkom 6.a člena tega zakona;
- b) prodaja blaga na daljavo znotraj Unije in dobave blaga, če se odpošiljanje ali prevoz blaga začne in konča v isti državi članici, ki jo opravi davčni zavezanec v skladu z drugim odstavkom 6.a člena tega zakona.

(4) Davčni zavezanec, ki opravlja dobave iz točke a) prejšnjega odstavka, mora v posebnem obračunu DDV navesti tudi individualno identifikacijsko številko za DDV ali davčno sklicno številko, ki jo dodeli vsaka od držav članic, iz katere se blago odpošlje ali odpelje. Davčni zavezanec, ki opravlja dobave iz točke b) prejšnjega odstavka, mora v posebnem obračunu DDV navesti individualno identifikacijsko številko za DDV ali davčno sklicno številko, ki mu je bila v državi članici, iz katere se blago odpošlje ali odpelje, izdana.

(5) Podatki iz tretjega in četrtega odstavka tega člena so v posebnem obračunu DDV razčlenjeni po državah članicah potrošnje.

(6) Če ima davčni zavezanec, ki opravlja storitve, zajete v posebni ureditvi iz tega podpoglavja, poleg stalne poslovne enote v Sloveniji eno ali več drugih poslovnih enot, iz katerih opravlja storitve, mora v posebnem obračunu DDV navesti tudi skupno vrednost brez DDV, veljavne stopnje DDV, skupni znesek pripadajočega DDV, razdeljen po stopnjah DDV, ter skupni znesek DDV, ki ga je treba plačati, opravljenih storitev za vsako državo članico, v kateri ima poslovno enoto, in individualno identifikacijsko številko za DDV ali davčno sklicno številko te poslovne enote, razčlenjeno po državah članicah potrošnje.

(7) Davčni zavezanec lahko v obdobju treh let od poteka roka za predložitev posebnega obračuna DDV iz prvega odstavka tega člena predloži spremembe tega obračuna, če pozneje ugotovi nepravilnosti. Spremembe se vključijo v enega od naslednjih posebnih obračunov DDV, v katerem se opredelijo država članica potrošnje, obračunsko obdobje in znesek DDV, za katerega se zahtevajo kakršne koli spremembe.

(8) V posebnem obračunu DDV mora davčni zavezanec zneske izkazovati v eurih. Če so bile dobave blaga ali opravljene storitve zaračunane v drugih valutah, mora davčni zavezanec, ki uporablja to posebno ureditev, v obračunu DDV uporabiti menjalni tečaj zadnjega dne obračunskega obdobja, ki ga na ta dan, ali če na ta dan ni objave, na prvi naslednji dan, objavi Evropska centralna banka.

130.f člen (plačilo DDV)

Davčni zavezanec, ki prijavi uporabo posebne ureditve iz tega podpoglavja, mora plačati DDV ob predložitvi posebnega obračuna DDV oziroma najpozneje na dan poteka roka za predložitev obračuna iz 130.e člena tega zakona. Pri plačilu mora navesti ustrezen obračun DDV. DDV mora plačati na bančni račun, ki je denominiran v eurih in ki ga določi davčni organ.

130.g člen (odbitek ali vračilo DDV)

(1) Davčni zavezanec, ki prijavi uporabo posebne ureditve iz tega podpoglavja, nima pravice do odbitka DDV v skladu s prvim odstavkom 63. člena tega zakona, lahko pa uveljavlja vračilo plačanega DDV.

(2) Davčni zavezanec, ki prijavi uporabo posebne ureditve iz tega podpoglavja v Sloveniji, lahko ne glede na 1. točko 2. člena, 3. člen in točko e) prvega odstavka 8. člena Direktive Sveta 2008/9/ES uveljavlja vračilo plačanega DDV v drugi državi članici v skladu z 2.3. podpoglavjem IX. poglavja tega zakona.

(3) Davčni zavezanec, ki uporablja posebno ureditev v skladu s 3. oddelkom 6. poglavja XII. naslova Direktive Sveta 2006/112/ES v drugi državi članici, lahko ne glede na prvi odstavek 74. člena in peto alinejo tretjega odstavka 74.b člena tega zakona uveljavlja vračilo plačanega DDV v Sloveniji v skladu z 2.2. podpoglavjem IX. poglavja tega zakona.

(4) Ne glede na prvi, drugi in tretji odstavek tega člena davčni zavezanec, ki uporablja posebno ureditev v kateri koli državi članici ter v Sloveniji opravlja tudi dejavnosti, ki niso zajete v tej posebni ureditvi in za katere se mora identificirati za namene DDV, odbije zneske DDV, ki jih plača v Sloveniji, povezane z obdavčljivimi dejavnostmi, za katere se uporablja ta posebna ureditev, v obračunu DDV, ki ga mora predložiti v skladu s 87. členom tega zakona.

(5) Minister, pristojen za finance, predpiše natančnejše pogoje za uveljavljanje vračila DDV v skladu s tem členom in predpisano vsebino zahtevka za vračilo DDV.«.

40. člen

Za 130.h členom se dodajo naslov novega 6.c podpoglavja ter novi, 130.i do 130.r člen, ki se glasijo:

»6.c Posebna ureditev za prodajo na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga

130.i člen (definicije)

Po posebni ureditvi iz tega podpoglavja imajo naslednji izrazi naslednji pomen:

- a) »davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije« je davčni zavezanec, ki znotraj Unije nima niti sedeža niti stalne poslovne enote;
- b) »posrednik« je oseba, ki ima sedež znotraj Unije ter jo davčni zavezanec, ki prodaja na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženo blago, imenuje za osebo, ki je dolžna plačati DDV in izpolnjevati obveznosti iz posebne ureditve iz tega podpoglavja v imenu in za račun davčnega zavezanca;
- c) »država članica identifikacije« pomeni naslednje:
 - če davčni zavezanec nima sedeža znotraj Unije, državo članico, v kateri davčni zavezanec prijavi uporabo posebne ureditve v skladu z določbami 4. oddelka 6. poglavja XII. naslova Direktive Sveta 2006/112/ES;
 - če davčni zavezanec nima sedeža znotraj Unije, ima pa eno ali več poslovnih enot znotraj Unije, državo članico, v kateri ima davčni zavezanec stalno poslovno enoto in v kateri prijavi uporabo posebne ureditve v skladu z določbami 4. oddelka 6. poglavja XII. naslova Direktive Sveta 2006/112/ES;
 - če ima davčni zavezanec sedež v državi članici, to državo članico;
 - če ima posrednik sedež v državi članici, to državo članico;
 - če posrednik nima sedeža znotraj Unije, ima pa eno ali več stalnih poslovnih enot znotraj Unije, državo članico, v kateri ima posrednik stalno poslovno enoto in v kateri prijavi uporabo posebne ureditve v skladu z določbami 4. oddelka 6. poglavja XII. naslova Direktive Sveta 2006/112/ES;
- d) »država članica potrošnje« je država članica, v kateri se odpošiljanje ali prevoz blaga prejemniku konča.

130.j člen (uporaba posebne ureditve)

(1) Davčni zavezanec lahko uporablja posebno ureditev po tem podpoglavju, kadar prodaja na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženo blago, če:

- a) ima sedež v Sloveniji;
- b) nima sedeža znotraj Unije, ima pa v Sloveniji stalno poslovno enoto;
- c) nima sedeža znotraj Unije in imenuje posrednika, ki ima sedež v Sloveniji;
- d) nima sedeža znotraj Unije in imenuje posrednika, ki nima sedeža znotraj Unije, ima pa stalno poslovno enoto v Sloveniji;

e) ima sedež v tretji državi, s katero je Unija sklenila sporazum o medsebojni pomoči, katerega področje uporabe je podobno področju uporabe Direktive Sveta 2010/24/EU z dne 16. marca 2010 o vzajemni pomoči pri izterjavi terjatev v zvezi z davki, carinami in drugimi ukrepi (UL L št. 84 z dne 31. 3. 2010, str. 1) in Uredbe Sveta (EU) št. 904/2010 z dne 7. oktobra 2010 o upravnem sodelovanju in boju proti goljufijam na področju davka na dodano vrednost (UL L št. 268 z dne 12. 10. 2010, str. 1), zadnjič spremenjene z Uredbo Sveta (EU) 2018/1909 z dne 4. decembra 2018 o spremembi Uredbe (EU) št. 904/2010 glede izmenjave informacij za namene spremljanja pravilne uporabe ureditev skladiščenja na odpoklic (UL L št. 311 z dne 7. 12. 2018, str. 1), ter prodaja blago na daljavo iz te tretje države.

(2) Davčni zavezanec za uporabo posebne ureditve iz tega podpoglavja ne more imenovati več kot enega posrednika hkrati.

(3) Kadar ima davčni zavezanec ali posrednik več poslovnih enot znotraj Unije in za državo članico identifikacije izbere Slovenijo, mora posebno ureditev iz tega podpoglavja uporabljati najmanj za tekoče koledarsko leto in za dve naslednji koledarski leti.

(4) Davčni zavezanec iz prvega odstavka tega člena uporablja posebno ureditev iz tega podpoglavja za vse svoje prodaje na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga, razen trošarinskih izdelkov, v pošiljkah z realno vrednostjo največ 150 eurov.

(5) Če je vrednost pošiljke iz prejšnjega odstavka določena v nacionalni valuti, ki ni euro, se za preračun vrednosti v eure za namene iz prejšnjega odstavka uporabi referenčni tečaj Evropske centralne banke, ki ga objavlja Banka Slovenije. Tečaj, ki se pridobi prvi delovni dan v oktobru, se uporablja naslednje koledarsko leto. Preračunan znesek v eurih se zaokroži na dve decimaliki.

130.k člen (obdavčljivi dogodek)

Obdavčljivi dogodek in s tem obveznost obračuna DDV za opravljene dobave blaga, zajete v posebni ureditvi iz tega podpoglavja, nastane v trenutku dobave. Šteje se, da je blago dobavljeno, ko je sprejeto plačilo.

130.l člen (prijava uporabe posebne ureditve davčnemu organu)

(1) Davčni zavezanec ali posrednik, ki bo v imenu in za račun davčnega zavezanca uporabljal posebno ureditev iz tega podpoglavja, mora davčnemu organu prijaviti, kdaj se njegova dejavnost v okviru posebne ureditve iz tega podpoglavja začne, preneha ali spremeni v tolikšni meri, da se ta posebna ureditev ne more več uporabiti. Prijavo mora posredovati v elektronski obliki.

(2) Davčni zavezanec, ki ne potrebuje posrednika, mora v prijavi iz prejšnjega odstavka, ki jo predloži davčnemu organu pred začetkom opravljanja prodaje na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga, navesti naslednje podatke za identifikacijo:

- a) ime;
- b) poštni naslov;
- c) elektronski naslov, vključno z naslovi spletnih strani, in
- d) identifikacijsko številko za DDV ali nacionalno davčno številko.

(3) Posrednik mora v prijavi iz prvega odstavka tega člena, ki jo predloži davčnemu organu pred začetkom uporabe te posebne ureditve, navesti naslednje podatke za identifikacijo:

- a) ime;
- b) poštni naslov;
- c) elektronski naslov in
- d) identifikacijsko številko za DDV.

(4) Posrednik iz prejšnjega odstavka mora za vsakega davčnega zavezanca, ki ga zastopa, v prijavi iz prvega odstavka tega člena, ki jo predloži davčnemu organu pred začetkom uporabe te posebne ureditve, navesti naslednje podatke za identifikacijo:

- a) ime;
- b) poštni naslov;
- c) elektronski naslov, vključno z naslovi spletnih strani;
- d) identifikacijsko številko za DDV ali nacionalno davčno številko in
- e) njegovo individualno identifikacijsko številko, dodeljeno v skladu s prvim stavkom sedmega odstavka tega člena.

(5) Davčni zavezanec ali posrednik, ki uporablja posebno ureditev iz tega podpoglavja, mora davčnemu organu sporočiti vse spremembe posredovanih podatkov za identifikacijo.

(6) Davčnemu zavezancu iz drugega odstavka tega člena davčni organ dodeli individualno identifikacijsko številko DDV za uporabo posebne ureditve iz tega podpoglavja. O dodeljeni identifikacijski številki davčni organ obvesti davčnega zavezanca v elektronski obliki.

(7) Posredniku iz tretjega odstavka tega člena davčni organ dodeli individualno identifikacijsko številko in ga o tej številki obvesti v elektronski obliki po elektronskih sredstvih. Za uporabo posebne ureditve iz tega podpoglavja davčni organ posredniku dodeli še individualno identifikacijsko številko DDV za vsakega davčnega zavezanca, ki ga zastopa. O dodeljeni identifikacijski številki davčni organ obvesti posrednika v elektronski obliki po elektronskih sredstvih.

(8) Identifikacijska številka DDV iz šestega in sedmega odstavka tega člena se uporablja samo za posebno ureditev iz tega podpoglavja.

130.m člen

(izključitev davčnega zavezanca iz posebne ureditve in izbris posrednika iz posebne evidence)

(1) Davčni organ davčnega zavezanca iz šestega odstavka prejšnjega člena izključi iz posebne ureditve iz tega podpoglavja, če:

- a) ga ta obvesti, da ne prodaja več na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga;

- b) davčni organ kakor koli drugače domneva, da ne opravlja več obdavčljive dejavnosti po posebni ureditvi iz tega podpoglavja;
- c) ne izpolnjuje več potrebnih pogojev za uporabo te posebne ureditve ali
- d) nenehno krši pravila te posebne ureditve.

(2) Davčni organ posrednika iz sedmega odstavka prejšnjega člena izbriše iz posebne evidence, ki jo vodi v skladu s 122.c členom tega zakona, če:

- a) dve zaporedni koledarski trimesečji ne deluje kot posrednik za račun katerega od davčnih zavezancev, ki uporabljajo posebno ureditev iz tega podpoglavja;
- b) ne izpolnjuje več drugih potrebnih pogojev za delovanje kot posrednik ali
- c) nenehno krši pravila te posebne ureditve.

(3) Davčni organ davčnega zavezanca, ki ga zastopa posrednik, izključi iz posebne ureditve iz tega podpoglavja, če:

- a) ga posrednik obvesti, da zadevni davčni zavezanec ne prodaja več na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga;
- b) davčni organ kakor koli drugače domneva, da zadevni davčni zavezanec ne opravlja več obdavčljive dejavnosti po posebni ureditvi iz tega podpoglavja;
- c) ne izpolnjuje več potrebnih pogojev za uporabo te posebne ureditve;
- d) nenehno krši pravila te posebne ureditve ali
- e) ga posrednik obvesti, da ne zastopa več zadevnega davčnega zavezanca.

130.n člen

(predložitev posebnega obračuna DDV)

(1) Davčni zavezanec, ki prijavi uporabo posebne ureditve iz tega podpoglavja, ali njegov posrednik mora davčnemu organu predložiti poseben obračun DDV za vsak koledarski mesec ne glede na to, ali je bila prodaja na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga opravljena ali ne. Obračun mora predložiti do konca meseca po poteku obračunskega obdobja, na katerega se obračun nanaša. Posebni obračun DDV mora predložiti v elektronski obliki.

(2) V posebnem obračunu DDV iz prejšnjega odstavka mora davčni zavezanec ali njegov posrednik navesti slovensko individualno identifikacijsko številko za DDV in za vsako državo članico potrošnje, v kateri je nastala obveznost za plačilo DDV, skupno vrednost prodaje na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga, za katero je nastala obveznost obračuna DDV, v obračunskem obdobju brez DDV in skupni znesek pripadajočega DDV te države članice, razdeljenega po davčnih stopnjah. Davčni zavezanec ali njegov posrednik mora v posebnem obračunu navesti tudi uporabljene davčne stopnje in skupni znesek dolgotrajnega DDV.

(3) Davčni zavezanec ali njegov posrednik lahko v obdobju treh let od poteka roka za predložitev posebnega obračuna DDV iz prvega odstavka tega člena predloži spremembe tega obračuna, če pozneje ugotovi nepravilnosti. Spremembe se vključijo v enega od naslednjih posebnih obračunov DDV, v katerem se opredelijo država članica potrošnje, obračunsko obdobje in znesek DDV, za katerega se zahtevajo kakršne koli spremembe.

(4) V posebnem obračunu DDV mora davčni zavezanec ali njegov posrednik zneske izkazovati v eurih.

130.o člen
(plačilo DDV)

Davčni zavezanec, ki prijavi uporabo posebne ureditve iz tega podpoglavja, ali njegov posrednik mora plačati DDV ob predložitvi posebnega obračuna DDV oziroma najpozneje na dan poteka roka za predložitev obračuna iz prejšnjega člena. Pri plačilu mora navesti ustrezen obračun DDV. DDV mora plačati na bančni račun, ki je denominiran v eurih in ki ga določi davčni organ.

130.p člen
(odbitek ali vračilo DDV)

(1) Davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije in uporablja posebno ureditev iz tega podpoglavja v Sloveniji, nima pravice do odbitka DDV v skladu s prvim odstavkom 63. člena tega zakona, lahko pa uveljavlja vračilo zneskov DDV, ki jih plača v Sloveniji v zvezi z opravljenimi dobavami blaga, zajetimi v tej posebni ureditvi, v skladu s 74.i členom tega zakona ne glede na točko a) drugega odstavka in šesti odstavek 74.i člena tega zakona.

(2) Davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije in uporablja posebno ureditev v skladu s 4. oddelkom 6. poglavja XII. naslova Direktive Sveta 2006/112/ES v drugi državi članici, lahko uveljavlja vračilo zneskov DDV, ki jih plača v Sloveniji v zvezi z opravljenimi dobavami blaga, zajetimi v tej posebni ureditvi, v skladu s 74.i členom tega zakona ne glede na točko a) drugega odstavka in šesti odstavek 74.i člena tega zakona.

(3) Davčni zavezanec s sedežem v drugi državi članici, ki uporablja posebno ureditev v skladu s 4. oddelkom 6. poglavja XII. naslova Direktive Sveta 2006/112/ES, lahko ne glede na prvi odstavek 74. člena tega zakona uveljavlja vračilo zneskov DDV, ki jih plača v Sloveniji v zvezi z opravljenimi dobavami blaga, zajetimi v tej posebni ureditvi, v skladu z 2.2. podpoglavjem IX. poglavja tega zakona.

(4) Ne glede na prvi, drugi in tretji odstavek tega člena davčni zavezanec, ki prijavi uporabo posebne ureditve v kateri koli državi članici in v Sloveniji opravlja tudi dejavnosti, ki niso zajete v tej posebni ureditvi, za katere se mora identificirati za namene DDV, odbije zneske DDV, ki jih plača v Sloveniji, povezane z obdavčljivimi dejavnostmi, za katere se uporablja ta posebna ureditev, v obračunu DDV, ki ga mora predložiti v skladu s 87. členom tega zakona.

(5) Minister, pristojen za finance, predpiše natančnejše pogoje za uveljavljanje vračila DDV v skladu s tem členom in predpisano vsebino zahtevka za vračilo DDV.

130.r člen
(vodenje evidenc)

(1) Davčni zavezanec, ki prijavi uporabo posebne ureditve iz tega podpoglavja, ali njegov posrednik mora voditi evidence o transakcijah v okviru te posebne ureditve. Posrednik mora voditi evidence ločeno za vsakega davčnega zavezanca, ki ga zastopa. Te evidence morajo biti dovolj natančne, da lahko davčni organi države članice potrošnje ugotovijo, ali je obračun DDV pravilen.

(2) Na zahtevo morajo biti evidence v elektronski obliki na voljo davčnemu organu v Sloveniji in davčnemu organu v državi članici potrošnje.

(3) Davčni zavezanec ali njegov posrednik iz prvega odstavka tega člena mora hraniti evidence deset let od 31. decembra tistega leta, v katerem je bila transakcija opravljena.«.

41. člen

Za novim 130.r členom se dodajo naslov novega 6.d podpoglavja in novi, 130.s do 130.u člen, ki se glasijo:

»6.d Posebna ureditev za prijavo in plačilo DDV ob uvozu

130.s člen (uporaba posebne ureditve)

(1) Kadar davčni zavezanec za uvoz blaga, razen trošarinskih izdelkov, v pošiljki z realno vrednostjo največ 150 eurov, kot je določeno v 48. točki 1. člena Delegirane Uredbe Komisije (EU) 2015/2446 z dne 28. julija 2015 o dopolnitvi Uredbe (EU) št. 952/2013 Evropskega parlamenta in Sveta o podrobnih pravilih v zvezi z nekaterimi določbami carinskega zakonika Unije (UL L št. 343 z dne 29. 12. 2015, str. 1), zadnjič spremenjene z Delegirano uredbo Komisije (EU) 2020/877 z dne 3. aprila 2020 o spremembi in popravku Delegirane uredbe (EU) 2015/2446 o dopolnitvi Uredbe (EU) št. 952/2013 ter spremembi Delegirane uredbe (EU) 2016/341 o dopolnitvi Uredbe (EU) št. 952/2013 o carinskem zakoniku Unije (UL L št. 203 z dne 26. 6. 2020, str. 1), ne uporabi posebne ureditve iz prejšnjega podpoglavja, lahko oseba, ki ob uvozu predloži blago davčnemu organu za račun osebe, ki ji je blago namenjeno, uporabi posebno ureditev za prijavo in plačilo DDV ob uvozu v zvezi z blagom, za katero se odpošiljanje ali prevoz konča v Sloveniji. Ta oseba mora razpolagati z dovoljenjem za odloženo plačilo uvoznih dajatev v skladu s carinskimi predpisi.

(2) Za namene posebne ureditve iz tega podpoglavja se šteje, da je pogoj, da je blago predloženo davčnemu organu za račun osebe, ki ji je blago namenjeno, izpolnjen, če oseba, ki predloži blago davčnemu organu, prijavi s carinsko deklaracijo, da namerava uporabiti to posebno ureditev in izterjati DDV od osebe, ki ji je blago namenjeno.

(3) Če je vrednost blaga določena v nacionalni valuti, ki ni euro, se za preračun vrednosti v eure za namene iz prvega odstavka tega člena uporabi referenčni tečaj Evropske centralne banke, ki ga objavlja Banka Slovenije. Tečaj, ki se pridobi prvi delovni dan v oktobru, se uporablja naslednje koledarsko leto. Preračunan znesek v eurih se zaokroži na dve decimalki.

130.t člen
(prijava in plačilo DDV ob uvozu)

(1) Oseba, ki ji je blago namenjeno, mora plačati DDV ob uvozu.

(2) Oseba, ki uporablja posebno ureditev iz tega podpoglavja, pobere DDV od osebe, ki ji je blago namenjeno, prijavi DDV v mesečnem poročilu in plača DDV. V trenutku uvoza mora davčnemu organu v carinski deklaraciji zagotoviti tudi informacijo o davčni osnovi, kot je določena v 38. členu tega zakona in stopnji DDV.

(3) Mesečno poročilo mora vsebovati naslednje podatke: za vsako pošiljko oznako pošiljke, davčno osnovo in skupni znesek pripadajočega DDV po davčnih stopnjah, pobran v zadevnem koledarskem mesecu v skladu s prejšnjim odstavkom, ter skupni znesek DDV za plačilo.

(4) Oseba, ki uporablja to posebno ureditev, predloži mesečno poročilo v elektronski obliki in plača DDV ob uvozu davčnemu organu do roka plačila, ki velja za odloženo plačilo v skladu z dovoljenjem za odloženo plačilo iz prvega odstavka 130.s člena tega zakona. Oseba, ki uporablja to posebno ureditev, mora zneske v mesečnem poročilu izkazati v eurih. DDV mora plačati na bančni račun, denominiran v eurih, ki ga določi davčni organ.

(5) Če oseba, ki uporablja to posebno ureditev, pozneje ugotovi nepravilnosti v predloženem mesečnem poročilu, pošlje davčnemu organu v elektronski obliki za posamezno pošiljko spremembo prijavljenih podatkov.

130.u člen
(vodenje evidenc)

(1) Oseba, ki uporablja posebno ureditev iz tega podpoglavja, mora voditi evidence o transakcijah v okviru te posebne ureditve. Te evidence morajo biti dovolj natančne, da lahko davčni organ ugotovi, ali je prijavljeni in plačani znesek DDV ob uvozu pravilen in morajo vsebovati naslednje informacije:

- a) državo članico potrošnje, v katero se uvaža blago;
- b) opis in količino uvoženega blaga;
- c) datum uvoza blaga;
- d) davčno osnovo z navedbo uporabljene valute;
- e) morebitno poznejše povečanje ali zmanjšanje davčne osnove;
- f) uporabljeno stopnjo DDV;
- g) znesek DDV, ki ga je treba plačati, z navedbo uporabljene valute;
- h) informacije, uporabljene za določitev kraja, kjer se začne in konča odpošiljanje ali prevoz blaga prejemniku;
- i) dokaze o morebitnem vračilu blaga, vključno z uporabljeno davčno osnovo in stopnjo DDV.

(2) Evidence morajo biti na voljo davčnemu organu v elektronski obliki.

(3) Oseba, ki uporablja to posebno ureditev, mora hraniti evidence deset let od 31. decembra leta, v katerem je bila opravljena transakcija.«.

42. člen

V 137.a členu se za četrtem odstavkom doda nov, peti odstavek, ki se glasi:

»(5) Davčni zavezanec, ki uporablja posebno ureditev v skladu z 6.a ali 6.b podpoglavjem XI. poglavja tega zakona ali 2. ali 3. oddelkom 6. poglavja XII. naslova Direktive Sveta 2006/112/ES, ne sme hkrati uporabljati posebne ureditve iz tega podpoglavja tega zakona ali poglavja Direktive Sveta 2006/112/ES.«.

43. člen

V 137.c členu se v prvem odstavku v točki b) za besedo »prvega« dodata besedi »ali petega«.

44. člen

V 140. členu se v prvem odstavku 1. in 2. točka spremenita tako, da se glasita:

»1. ne poroča davčnemu organu o dobavah blaga ali ne poroča o dobavah blaga v predpisanem roku ali ne poroča o dobavah blaga na predpisan način oziroma o dobavah blaga na daljavo poroča nepopolne, nepravilne ali neresnične podatke (sedmi odstavek 20. člena);

2. ne predloži davčnemu organu poročila in izjave s podatki iz drugega odstavka 30.f člena tega zakona ali ne predloži poročila in izjave v predpisanem roku ali ne predloži poročila in izjave na predpisan način oziroma v predloženem poročilu oziroma izjavi izkaže nepopolne, nepravilne ali neresnične podatke (30.f člen);«.

11. točka se spremeni tako, da se glasi:

»11. davčnemu organu ne prijavi, kdaj se njegova dejavnost iz 6.a oziroma 6.b oziroma 6.c podpoglavja XI. poglavja tega zakona, ki jo opravlja kot davčni zavezanec, začne, spremeni ali preneha, ali ne predloži izjave s podatki iz drugega odstavka 125. člena tega zakona, ali te prijave oziroma podatkov ne prijavi na predpisan način ali pa navede nepopolne, nepravilne ali neresnične podatke oziroma ne sporoči sprememb posredovanih podatkov (prvi, drugi in četrti odstavek 125. člena, prvi in tretji odstavek 130.c člena in prvi do peti odstavek 130.l člena);«.

45. člen

V 141. členu se v prvem odstavku 2. točka spremeni tako, da se glasi:

»2. ne predloži davčnemu organu obračuna DDV ali posebnega obračuna DDV ali teh obračunov DDV ne predloži v predpisanem roku ali na predpisan način ali v teh predloženih obračunih DDV navede nepopolne, nepravilne ali neresnične podatke (63. do 70. člen, 87. člen, 88. člen, 88.a člen, drugi odstavek 122.d člena, 137.e člen ter 63.b člen Izvedbene Uredbe Sveta (EU) št. 282/2011 z dne 15. marca 2011 o določitvi izvedbenih ukrepov za Direktivo 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (UL L št. 77 z dne 23. 3. 2011), zadnjič spremenjene z Izvedbeno uredbo Sveta (EU) 2019/2026 z dne 21. novembra 2019 o spremembi Izvedbene uredbe (EU) št. 282/2011 v zvezi z dobavo blaga ali opravljanjem storitev, ki jih omogočajo elektronski vmesniki, in s posebnimi ureditvami za davčne zavezance, ki opravljajo storitve za osebe, ki niso davčni zavezanci, ter prodajajo blago na daljavo in opravljajo nekatere domače dobave blaga (UL L št. 313 z dne 4. 12. 2019, str. 14), (v nadaljnjem besedilu: Izvedbena uredba (EU) št. 282/2011));«.

Za 2. točko se doda nova, 2.a točka, ki se glasi:

»2.a ne predloži davčnemu organu mesečnega poročila ali ga ne predloži v predpisanem roku ali na predpisan način ali v njem navede nepopolne, nepravilne ali neresnične podatke oziroma davčnemu organu ne posreduje spremembe prijavljenih podatkov za posamezno pošiljko (130.t člen);«.

3. točka se spremeni tako, da se glasi:

»3. ne plača DDV ali ne plača DDV v predpisanem roku ali ne plača DDV na predpisan način (77. člen, 63.b člen Izvedbene uredbe (EU) št. 282/2011));«.

7. točka se spremeni tako, da se glasi:

»7. ne vodi predpisane evidence ali je vodena evidenca nepopolna ali ne zagotovi hrambe dokumentacije v predpisanem roku (drugi odstavek 85., 85.a, 122., 130, 130.h, 130.r, 130.u in 137.g člen);«.

PREHODNE IN KONČNE DOLOČBE

46. člen

(začetek uporabe nekaterih določb zakona)

(1) Spremenjeni 13. člen, nova 8.a točka prvega odstavka in spremenjeni tretji odstavek 50. člena ter spremenjeni 54. člen zakona se začnejo uporabljati 1. julija 2022.

(2) Do začetka uporabe določb iz prejšnjega odstavka se uporabljajo določbe 13. člena, prvega in tretjega odstavka 50. člena ter 54. člena Zakona o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 13/11 – uradno prečiščeno besedilo, 18/11, 78/11, 38/12, 83/12, 46/13, 86/14, 90/15, 77/18, 59/19 in 72/19).

47. člen

(prenehanje veljavnosti pravilnika, ki ureja obveznosti glede prodaje blaga in storitev na daljavo in 17. člena ZDavPR)

(1) Z dnem uveljavitve tega zakona preneha veljati Pravilnik o obveznostih glede davka na dodano vrednost v zvezi z direktivami Sveta (EU), ki veljajo za opravljanje storitev in prodajo blaga na daljavo (Uradni list RS, št. 102/21).

(2) Z dnem uveljavitve tega zakona preneha veljati 17. člen Zakona o davčnem potrjevanju računov (Uradni list RS, št. 57/15 in 69/17).

48. člen
(začetek veljavnosti)

Ta zakon začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

III. OBRAZLOŽITEV

K 1. členu:

S tem členom se v **prvem odstavku 1. člena** ZDDV-1 popravlja sklicevanje na zakonodajo EU, in sicer z vključitvijo zadnje spremembe Direktive 2006/112/ES glede pravil za obračunavanje in plačevanje DDV pri prodaji blaga na daljavo ter nekaterimi domačimi dobavami blaga osebam, ki niso davčni zavezanci.

K 2. členu:

S tem členom se v **2.a točki prvega odstavka 3. člena** ZDDV-1, v katerem je določeno, katere pridobitve blaga znotraj Unije, ki se opravijo na ozemlju Slovenije za plačilo, so predmet obdavčitve z DDV, popravi sklicevanje na 20. člen ZDDV-1, ki se spreminja s 6. členom tega zakona. Predmet obdavčitve so pridobitve blaga, ki jih opravi davčni zavezanec v okviru opravljanja svoje ekonomske dejavnosti ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, če je prodajalec davčni zavezanec v drugi državi članici, ki v skladu z zakonodajo te države članice ni oproščen obračunavanja DDV kot mali davčni zavezanec in ga ne zajema ureditev iz tretjega ali petega odstavka spremenjenega 20. člena ZDDV-1.

K 3. členu:

S tem členom se v **6. členu** ZDDV-1 dodata nova odstavka z novima definicijama. V novem četrtem odstavku se opredeli pojem »prodaja blaga na daljavo znotraj Unije«, ki pomeni dobavo blaga, pri kateri dobavitelj sam ali druga oseba za njegov račun to blago odpošlje ali odpelje iz države članice, ki ni država članica, v kateri se odpošiljanje ali prevoz tega blaga kupcu konča, tudi kadar dobavitelj posredno sodeluje pri odpošiljanju ali prevozu, če je dobava blaga opravljena davčnemu zavezancu ali pravni osebi, ki ni davčni zavezanec, katere pridobitve blaga znotraj Unije niso predmet DDV v skladu s prvim odstavkom 3. člena Direktive Sveta 2006/112/ES (oseba ni identificirana za namene DDV oziroma se ji ni treba identificirati za namene DDV v zvezi s pridobitvami blaga iz druge države članice), ali kateri koli drugi osebi, ki ni davčni zavezanec, pri tem pa dobavljeno blago niso niti nova prevozna sredstva niti blago, ki ga dobavi dobavitelj ali druga oseba za njegov račun, potem ko je bilo montirano ali instalirano, s poskusnim zagonom ali brez njega. Prodaja blaga na daljavo znotraj Unije torej pomeni čezmejno dobavo blaga znotraj Unije, ki jo opravi dobavitelj neposredno ali posredno ali druga oseba za njegov račun osebi, ki ni davčni zavezanec (končni potrošnik (fizične osebe), davčni zavezanec ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, katere pridobitve blaga znotraj Unije niso predmet DDV (v okviru diplomatskih in konzularnih odnosov, NATO itd. iz točk a) do d) prvega odstavka 54. člena ZDDV-1), davčni zavezanec, ki opravlja le dobave blaga in storitev, za katere DDV ni odbiten, davčni zavezanec, ki obračunava DDV po posebni ureditvi za kmete, davčni zavezanec, ki obračunava DDV po posebni ureditvi za rabljeno blago, in pravna oseba, ki ni davčni zavezanec), in je blago, ki je dobavljeno, namenjeno končni potrošnji, pri čemer to blago niso nova prevozna sredstva ali blago, ki se montira ali instalira. Prodaja blaga na daljavo znotraj Unije vključuje kakršno koli vrsto blaga, ne glede na njegovo vrednost, trošarinsko blago pa le v specifičnih primerih. Za namene tega člena in posledično uporabe unijske ureditve VEM iz spremenjenega 6.b podpoglavja XI. poglavja ZDDV-1 je vključeno trošarinsko blago le, če je dobavljeno osebi, ki ni davčni zavezanec, ali pa davčnemu zavezancu ali pravni osebi, ki ni davčni zavezanec, katere pridobitve blaga znotraj Unije niso predmet DDV (v okviru diplomatskih in konzularnih odnosov, Nato itd. iz točk a) do d) prvega odstavka 54. člena ZDDV-1). Unijska ureditev VEM se ne uporabi za prodaje trošarinskega blaga na daljavo

znotraj Unije, ki so opravljene davčnemu zavezancu, ki opravlja le dobave blaga in storitev, za katere DDV ni odbiten, davčnemu zavezancu, ki obračunava DDV po posebni ureditvi za kmete, davčnemu zavezancu, ki obračunava DDV po posebni ureditvi za rabljeno blago, in pravni osebi, ki ni davčni zavezanec.

V novem petem odstavku se opredeli pojem »prodaja na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga«, ki pomeni dobavo blaga, pri kateri dobavitelj ali druga oseba za njegov račun to blago odpošlje ali prevaža s tretjega ozemlja ali iz tretje države kupcu v državi članici, tudi kadar dobavitelj posredno sodeluje pri prevozu ali odpošiljanju tega blaga, če je dobava blaga opravljena davčnemu zavezancu ali pravni osebi, ki ni davčni zavezanec, katere pridobitve blaga znotraj Unije niso predmet DDV v skladu s prvim odstavkom 3. člena Direktive Sveta 2006/112/ES (oseba ni identificirana oziroma se ji ni treba identificirati za namene DDV v zvezi s pridobitvami blaga iz druge države članice), ali kateri koli drugi osebi, ki ni davčni zavezanec, pri tem pa dobavljeno blago niso niti nova prevozna sredstva niti blago, ki ga dobavi dobavitelj ali druga oseba za njegov račun, potem ko je bilo montirano ali instalirano, s poskusnim zagonom ali brez njega. Prodaja na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga torej pomeni dobavo blaga s tretjega ozemlja ali iz tretje države, ki jo opravi dobavitelj neposredno ali posredno ali druga oseba za njegov račun, ne glede na to, kje ima dobavitelj ali druga oseba sedež, ali če nima sedeža, stalno ali običajno prebivališče, osebi, ki ni davčni zavezanec, in je blago, ki je dobavljeno, namenjeno končni potrošnji, pri čemer to blago niso nova prevozna sredstva ali oprema, ki se montira ali instalira.

K 4. členu

S tem členom se ZDDV-1 doda **nov, 6.a člen**, s katerim se določi, da se davčni zavezanec, ki omogoča dobavo blaga z uporabo elektronskega vmesnika, kot je trg, platforma, portal ali podobno sredstvo, pod določenimi pogoji šteje za dobavitelja tega blaga. Opredelitev, kdaj se šteje, da davčni zavezanec omogoča prodajo blaga na daljavo z uporabo elektronskega vmesnika za namene tega člena, dopolnjuje 5.b člen Izvedbene uredbe. V prvem odstavku novega 6.a člena ZDDV-1 se določi, da se v primerih, kadar davčni zavezanec z uporabo elektronskega vmesnika omogoča prodajo na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga v pošiljkah z realno vrednostjo največ 150 evrov, šteje, da je to blago prejel in dobavil sam davčni zavezanec, ki omogoča dobavo. Za določitev, v katerih primerih se davčni zavezanec, ki z uporabo elektronskega vmesnika omogoča prodajo na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga, šteje za dobavitelja, je odločilno, da se blago v trenutku, ko se začne njegovo odpošiljanje ali prevoz, nahaja zunaj Unije, ne glede na to, kje ima dobavitelj tega blaga sedež, in da vrednost pošiljke ne presega 150 evrov. Kadar vrednost pošiljke presega 150 evrov, se davčni zavezanec, ki omogoča prodajo blaga z uporabo elektronskega vmesnika, ne šteje za dobavitelja. V drugem odstavku člena se določi, da se v primerih, kadar davčni zavezanec z uporabo elektronskega vmesnika omogoča dobavo blaga znotraj Unije, ki jo opravi davčni zavezanec, ki nima sedeža v Uniji (lastninsko pravico in pravico do razpolaganja z blagom ima davčni zavezanec, ki nima sedeža v Uniji), osebi, ki ni davčni zavezanec, se šteje, da je to blago prejel in dobavil sam davčni zavezanec, ki omogoča dobavo. Za določitev, v katerih primerih se davčni zavezanec, ki z uporabo elektronskega vmesnika omogoča prodajo blaga znotraj Unije, šteje za dobavitelja, je odločilno, da je blago v trenutku, ko se začne njegovo odpošiljanje ali prevoz, v Uniji oziroma je že sproščeno v prost promet v Uniji in da dobavo tega blaga opravi davčni zavezanec, ki ima sedež zunaj Unije, ne glede na vrednost blaga. Davčni zavezanec, ki z uporabo elektronskega vmesnika omogoča prodajo blaga, ki jo opravi davčni zavezanec, ki nima sedeža v Uniji, se šteje za dobavitelja

tudi v primeru, ko se odpošiljanje ali prevoz blaga kupcu začne in konča v isti državi članici (domače dobave blaga). Kadar dobavo blaga opravi davčni zavezanec, ki ima sedež, ali če nima sedeža, stalno ali običajno prebivališče v Uniji, se davčni zavezanec, ki omogoča prodajo tega blaga z uporabo elektronskega vmesnika, ne šteje za dobavitelja.

K 5. členu

S tem členom se v **točkah a) in b) drugega odstavka 9. člena ZDDV-1** popravi sklicevanje na 20. člen ZDDV-1, ki se spreminja s 6. členom tega zakona. V spremenjenem drugem odstavku 9. člena ZDDV-1 je določeno, da se šteje, da je prenos blaga, ki je del poslovnih sredstev davčnega zavezanca, ki ga opravi davčni zavezanec v drugo državo članico, dobava blaga za plačilo v drugo državo članico, če davčni zavezanec ali druga oseba za njegov račun odpošlje ali odpelje blago v drugo državo članico za namene svojega podjetja, razen kadar je namen teh transakcij dobava tega blaga, ki jo opravi ta davčni zavezanec na ozemlju države članice, v kateri se odpošiljanje ali prevoz konča, pod pogoji iz spremenjene točke a) tretjega odstavka 20. člena ZDDV-1, in kadar je namen teh transakcij dobava tega blaga zaradi instalacije ali montaže, ki jo opravi dobavitelj ali druga oseba za njegov račun na ozemlju države članice, v kateri se odpošiljanje ali prevoz konča, pod pogoji iz spremenjene točke b) petega odstavka 20. člena ZDDV-1).

K 6. členu

V skladu s trenutno ureditvijo ZDDV-1 v **13. členu** opredeljuje pridobitve blaga za potrebe oboroženih sil zveze NATO, ki so predmet obdavčitve z DDV, in določa, da se kot pridobitev blaga znotraj Unije, opravljena za plačilo, šteje nabava blaga, ki ga oborožene sile države članice zveze NATO uporabijo za svoje potrebe ali potrebe svojega spremnega civilnega osebja, ki ga niso pridobile pod splošnimi pravili obdavčenja v Sloveniji, če pri uvozu tega blaga ne bi bilo mogoče uveljavljati oprostitve DDV, kot je določeno v 8. točki prvega odstavka 50. člena ZDDV-1.

V skladu z dosedanjo določbo 22. člena Direktive 2006/112/ES, ki je v slovenski pravni red prenesena s 13. členom ZDDV-1, pa pridobitev blaga vključuje blago, ki ga oborožene sile države članice zveze NATO **uprabijo** za svoje potrebe ali potrebe svojega spremnega civilnega osebja in ga niso kupile pod splošnimi pravili obdavčenja na domačem trgu ene od držav članic, če pri uvozu tega blaga ne bi bile upravičene do oprostitve na podlagi člena 143(1)(h) Direktive 2006/112/ES.

S **preoblikovanjem 13. člena ZDDV-1** je z vidika ureditve, ki zadeva NATO, jasneje določeno, da se končna uporaba blaga sil zveze NATO obravnava kot pridobitev blaga znotraj Unije za plačilo, če so izpolnjeni vsi naslednji pogoji:

- sile zveze NATO blago uporabijo za svoje potrebe ali potrebe svojega spremnega civilnega osebja v Sloveniji;
- tega blaga niso kupile v skladu s splošnimi pravili obdavčenja na domačem trgu ene od držav članic (npr. so za dobavo tega blaga v drugo državo članico uveljavljale oprostitve DDV v skladu s 54. členom ZDDV-1 (oziroma 151. členom Direktive 2006/112/EU)) in
- pri uvozu tega blaga sile zveze NATO drugih držav članic ne bi bile oproščene plačila DDV v skladu z 8. točko prvega odstavka 50. člena ZDDV-1.

Kar zadeva SVOP, se z besedilom novega 13. člena ZDDV-1 (ob istih, prej naštetih pogojih) zagotavlja, da se bo tudi uporaba blaga oboroženih sil držav članic, sodelujočih pri obrambnih prizadevanjih Unije, ki so del izvajanja njene dejavnosti v okviru SVOP, obravnavala kot pridobitev blaga znotraj Unije za plačilo, če se to

blago, ki ni bilo kupljeno v skladu s splošnimi pravili obdavčenja z DDV na domačem trgu države članice, vrne in ga te sile uporabijo za svoje potrebe ali potrebe svojega spremnega civilnega osebja v svoji državi članici. Tudi, kar zadeva SVOP, se bo ta določba uporabila, ko tak uvoz blaga ne bi bil upravičen do oprostitve DDV v skladu z 8.a točko prvega odstavka 50. člena ZDDV-1.

K 7. členu

S tem členom se spremeni **20. člen** ZDDV-1, ki vsebuje pravila za določitev kraja dobave blaga pri dobavah blaga s prevozom. V prvem in drugem odstavku je splošno pravilo, v skladu s katerim se za kraj dobave blaga, ki ga odpelje ali odpošlje dobavitelj, kupec ali tretja oseba, šteje kraj, kjer se nahaja blago, ko se začne odpošiljanje ali prevoz blaga prejemniku. Kadar pa se odpošiljanje ali prevoz blaga začne na tretjem ozemlju ali v tretji državi, se šteje, da je kraj dobave, ki jo opravi uvoznik, in kraj vsake nadaljnje dobave v državi članici uvoza blaga.

S spremenjenim tretjim odstavkom se na novo določi, da je z odstopanjem od splošnega pravila kraj dobave blaga kraj, v katerem se odpošiljanje ali prevoz blaga kupcu konča, pri naslednjih dobavah: prodaji blaga na daljavo znotraj Unije, kot je opredeljena v novem četrtem odstavku 6. člena ZDDV-1, prodaji na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga, kot je opredeljena v novem petem odstavku 6. člena ZDDV-1, v državo članico, ki ni država članica, v kateri se konča odpošiljanje ali prevoz blaga kupcu (država članica uvoza ni hkrati tudi država članica potrošnje), in prodaji na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga, kot je opredeljena v novem petem odstavku 6. člena ZDDV-1, v državo članico, v kateri se konča odpošiljanja ali prevoz blaga kupcu, če se za obračun in plačilo DDV uporabi uvozna ureditev VEM iz 6.c podpoglavja XI. poglavja ZDDV-1. V skladu s spremenjenim tretjim odstavkom tega člena je kraj dobave pri prodaji blaga na daljavo, ki se opravi prejemniku, ki ni davčni zavezanec, kraj, kjer se blago nahaja v trenutku, ko se odpošiljanje ali prevoz blaga kupcu konča, torej v državi članici potrošnje tega blaga.

V skladu s spremenjenim četrtem odstavkom se določbe spremenjenega tretjega odstavka ne uporabljajo za dobave rabljenega blaga, umetniških predmetov, zbirk ali starin, za katere se uporablja posebna ureditev za rabljeno blago, umetniške predmete, zbirke in starine. V skladu s spremenjenim petim odstavkom se za kraj dobave blaga, ki ga odpošlje ali odpelje dobavitelj, kupec ali druga oseba za njegov račun, ter instalira ali montira dobavitelj ali druga oseba za njegov račun, šteje kraj, v katerem je blago instalirano ali montirano.

V primeru dobave blaga v skladu z novim 6.a členom ZDDV-1, ki jo omogoča davčni zavezanec z uporabo elektronskega vmesnika, se odpošiljanje ali prevoz blaga pripiše samo dobavi, ki jo opravi davčni zavezanec, ki omogoča dobavo blaga z uporabo elektronskega vmesnika, kupcu blaga, in ne tudi dobavi blaga dobavitelja davčnemu zavezancu, ki omogoča dobavo blaga z uporabo elektronskega vmesnika.

Davčni zavezanec, ki opravlja prodaje blaga na daljavo znotraj Unije, za katere se kraj dobave določi v skladu s spremenjeno točko a) tretjega odstavka tega člena in za te dobave ne uporablja unijske ureditve VEM, mora v skladu s spremenjenim sedmim odstavkom tega člena davčnemu organu poročati o letnem prometu, ki ga je dosegel v posamezni državi članici. V poročilu, ki ga mora poslati davčnemu organu v elektronski obliki najpozneje do 31. januarja za preteklo koledarsko leto, mora davčni zavezanec poleg ustvarjenega prometa v posameznih država članicah navesti tudi obdobje, na katerega se nanaša poročilo, identifikacijsko številko za

DDV v namembni državi članici in datum začetka oziroma konca identifikacije za DDV v tej državi članici.

K 8. členu

S tem členom se v **20.a členu** ZDDV-1 doda nov četrti odstavek, s katerim se določi, da se pravila za zaporedne dobave iz prvega, drugega in tretjega odstavka tega člena ne uporabljajo za dobave blaga, ki jih omogoča davčni zavezanec z uporabo elektronskega vmesnika v skladu z novim 6.a členom ZDDV-1.

K 9. členu

S tem členom se v **30.c členu** ZDDV-1 črtajo tretji, četrti, peti in šesti odstavek, pravila iz teh odstavkov za telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja in elektronske storitve osebam, ki niso davčni zavezanci, pa se na novo določijo v novem 30.f členu ZDDV-1. Pravila za kraj obdavčitve navedenih storitev se ne spreminjajo.

K 10. členu

S tem členom se v ZDDV-1 doda **novo 3.a podpoglavje** z naslovom »3.a Prag za davčne zavezanca, ki dobavljajo blago v skladu s točko a) spremenjenega tretjega odstavka 20. člena in opravljajo storitve v skladu s 30.c členom« ter **nov 30.f člen**, s katerim se določi prag za določitev kraja dobave blaga in opravljanja storitev.

V prvem odstavku 30.f člena ZDDV-1 se določi odstopanje od splošnega pravila za določitev kraja dobave blaga na daljavo znotraj Unije v skladu s točko a) spremenjenega tretjega odstavka 20. člena ZDDV-1 in kraja opravljanja telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev osebam, ki niso davčni zavezanci v skladu s prvim odstavkom 30.c člena ZDDV-1, in sicer se določi, da je kraj dobave blaga pri prodaji blaga na daljavo znotraj Unije in kraj opravljanja naštetih storitev, ki so opravljene osebam, ki niso davčni zavezanci, kraj, v katerem ima dobavitelj ali izvajalec sedež, ali če nima sedeža, stalno ali običajno prebivališče (v skladu z načelom države sedeža dobavitelja blaga ali izvajalca storitev), pod pogojem, da ima dobavitelj ali izvajalec sedež ali stalno ali običajno prebivališče samo v eni državi članici (op. nima poslovnih enot v drugih državah članicah), dobava blaga ali storitev je opravljena osebi, ki ni davčni zavezanec, v drugi državi članici in skupna vrednost tako opravljenih dobav blaga ali storitev v tekočem koledarskem letu ne presega 10.000 evrov in tega zneska ni presegla niti v predhodnem koledarskem letu. V prag 10.000 evrov se vštevata skupna vrednost čezmejno opravljenih telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev in prodaje blaga na daljavo znotraj Unije ter se nanaša tako na dobavitelja kot na davčnega zavezanca, ki omogočata dobavo blaga z uporabo elektronskega vmesnika v skladu z novim 6.a členom ZDDV-1. Davčni zavezanec, ki prodaja blago na daljavo znotraj Unije ali opravlja storitve osebam, ki niso davčni zavezanci, in izpolnjuje navedene pogoje iz tega odstavka, lahko obračunava in plačuje DDV na opravljene dobave v kraju, kjer ima dobavitelj ali izvajalec sedež, ali če nima sedeža, stalno ali običajno prebivališče. V skladu s tem odstavkom dobavitelj blaga oziroma izvajalec storitev za kraj dobave blaga oziroma opravljanja storitev izbere Slovenijo, kadar izpolnjuje vse predpisane pogoje, in sicer da ima sedež, ali če sedeža nima, stalno oziroma običajno prebivališče le v Sloveniji, da so dobave blaga in storitve opravljene osebam, ki niso davčni zavezanci, v drugih državah članicah Unije in ne v Sloveniji ter da skupna vrednost tako opravljenih storitev brez DDV v tekočem ali predhodnem koledarskem letu ne presega zneska 10.000 evrov. S tem so čezmejne telekomunikacijske storitve, storitve oddajanje in elektronske storitve ter čezmejna dobava blaga davčno enako obravnavana kot domače navedene storitve in blago.

Davčni zavezanec se lahko odloči za uporabo splošnih pravil za kraj obdavčitve, čeprav praga 10.000 evrov ne presega, kar pomeni, da je obdavčitev navedenih storitev v državi članici kupca, v primeru prodaj blaga na daljavo znotraj Unije pa v državi članici, v katero se blago odpelje ali odpošilja. V tem primeru se davčni zavezanec lahko odloči, da se registrira v državi sedeža v unijsko ureditev VEM (odločitev ga zavezuje dve koledarski leti) ali pa se identificira za namene DDV v vsaki državi članici, kjer se šteje, da je kraj obdavčitve opravljenih dobav.

Za namene spremljanja izpolnjevanja pogojev za uporabo prvega odstavka pri določitvi davčne obveznosti posameznega dobavitelja ali izvajalca storitev, ki uporablja pravila glede kraja dobave blaga in opravljanja storitev v skladu z načelom države članice sedeža (kraj opravljanja storitev je v Sloveniji), sta v drugem odstavku določeni nova letna obveznost sporočanja podatkov o doseženem letnem prometu dobav blaga in storitev končnim potrošnikom v drugih državah članicah ter izjava o izpolnjevanju predpisanih pogojev za določitev kraja opravljanja storitev v skladu z načelom države sedeža dobavitelja. Dobavitelj blaga ali izvajalec storitev, ki uporablja pravila za določitev kraja dobave in opravljanja storitev iz prvega odstavka, mora v skladu z drugim odstavkom davčnemu organu poslati poročilo o skupni vrednosti tako opravljenih dobav blaga in storitev brez DDV v predhodnem koledarskem letu, razčlenjeno po posameznih državah članicah, ter izjavo, da izpolnjuje pogoje iz prvega odstavka za uporabo pravil za določitev kraja dobave blaga in opravljanja storitev v skladu s tem členom. Poročilo in izjavo mora davčni zavezanec poslati davčnemu organu v elektronski obliki najpozneje do vključno 31. januarja tekočega leta.

V tretjem odstavku je določeno, da mora davčni zavezanec (dobavitelj, ki opravlja dobave blaga na daljavo znotraj Unije, in izvajalec telekomunikacijskih storitev, storitev radijskega in televizijskega oddajanja ali elektronskih storitev), ki preseže prag 10.000 evrov, od takrat naprej določiti kraj dobave blaga v skladu s točko a) spremenjenega tretjega odstavka 20. člena ZDDV-1, kraj opravljanja storitev pa v skladu s prvim odstavkom 30.c člena ZDDV-1 (kraj dobave blaga je kraj, kjer se blago nahaja v trenutku, ko se konča odpošiljanje ali prevoz blaga kupcu, kraj opravljanja storitev pa je kraj, v katerem ima prejemnik storitev sedež, stalno ali običajno prebivališče). Davčni zavezanec mora tako začeti uporabljati pravilo o kraju dobave blaga in opravljanja storitev iz točke a) spremenjenega tretjega odstavka 20. člena ZDDV-1 in prvega odstavka 30.c člena ZDDV-1 s prvo dobavo, s katero preseže promet v znesku 10.000 evrov.

Prag 10.000 evrov, do katerega lahko davčni zavezanec s sedežem v Sloveniji uporablja pravila za obdavčitev v Sloveniji, se lahko uporabi le za telekomunikacijske storitve, storitve radijskega in televizijskega oddajanja in elektronske storitve ter za dobave blaga na daljavo znotraj Unije, ne uporablja pa se za opravljanje drugih storitev, za telekomunikacijske storitve, storitve radijskega in televizijskega oddajanja in elektronske storitve, ki jih opravi davčni zavezanec, ki nima sedeža v Uniji, za dobave blaga na daljavo znotraj Unije, ki jih opravi dobavitelj, ki nima sedeža v Uniji, za prodajo na daljavo uvoženega blaga in za domače dobave blaga, ki jih opravi davčni zavezanec, ki omogoča dobavo blaga z uporabo elektronskega vmesnika v skladu z novim 6.a členom ZDDV-1, ter dobave blaga, ki jih opravi davčni zavezanec, ki ima sedež, stalno prebivališče ali običajno prebiva v več kot eni državi članici.

V četrtem odstavku je določeno, da se lahko dobavitelj blaga ali izvajalec storitve, ki sicer izpolnjuje pogoje za določitev kraja dobave blaga in kraja opravljanja storitev v skladu s prvim odstavkom v državi sedeža ali stalnega oziroma običajnega prebivališča, prostovoljno odloči, da bo za določitev kraja dobav blaga uporabil pravila iz točke a) spremenjenega tretjega odstavka 20. člena ZDDV-1 (kraj dobave blaga je torej kraj, kjer se blago nahaja v trenutku, ko se konča odpošiljanje ali prevoz blaga prejemniku) in za določitev kraja opravljanja storitev pravila iz prvega odstavka 30.c člena ZDDV-1 (kraj opravljanja storitve je torej kraj, v katerem ima prejemnik storitev sedež, stalno ali običajno prebivališče). Če se zavezanec, ki izpolnjuje pravila za obračunavanje DDV za opravljene dobave blaga in storitev v skladu s prvim odstavkom v državi sedeža ali stalnega oziroma običajnega prebivališča, odloči za uporabo pravil glede kraja dobav blaga in opravljanja storitev v skladu z načelom države članice potrošnje, mora svojo izbiro vnaprej priglasiti davčnemu organu ter ta pravila uporabljati v tekočem koledarskem letu in še najmanj dve koledarski leti. Navedeno pomeni, da se mora davčni zavezanec za namene obračunavanja in plačevanja DDV bodisi identificirati za namene DDV v državi članici, kjer ima kupec sedež ali stalno oziroma običajno prebivališče, bodisi prijaviti davčnemu organu uporabo posebne ureditve iz spremenjenega 6.b podpoglavja XI. poglavja ZDDV-1.

K 11. členu

S tem členom se v **33. členu** ZDDV-1 doda nov deseti odstavek, v katerem se določi, da pri dobavi blaga v skladu z novim 6.a členom ZDDV-1 nastaneta obdavčljivi dogodek in s tem obveznost obračuna in plačila DDV v trenutku sprejetja plačila (trenutek, ko dobavitelj, ki prodaja blago prek elektronskega vmesnika, ali kdo drug za njegov račun od prejemnika prejme potrdilo o plačilu, sporočilo o odobritvi plačila ali zavezo za plačilo, ne glede na to, kdaj je izvršeno dejansko plačilo, kar je prej). Obdavčljivi dogodek pri dobavi blaga, ki jo opravi dobavitelj davčnemu zavezancu, ki omogoča dobavo blaga z uporabo elektronskega vmesnika in za katerega se šteje, da je prejel in dobavil blago kupcu, ter obdavčljivi dogodek pri dobavi blaga, ki jo opravi davčni zavezanec, ki omogoča dobavo blaga z uporabo elektronskega vmesnika, kupcu blaga, nastaneta v istem trenutku, to je v trenutku, ko dobavitelj sprejme plačilo kupca.

K 12. členu

S tem členom se v **43. členu** ZDDV-1 ukinja obveznost predhodne priglasitve glede uporabe oprostitve DDV po 1., 6., 7., 8., 11., 12. in 13. točki prvega odstavka 42. člena ZDDV-1 za osebe, ki niso osebe javnega prava, če izpolnjujejo enega ali več pogojev iz prvega odstavka 43. člena ZDDV-1.

K 13. členu

S tem členom se v **44. členu** ZDDV-1, ki določa druge oproščene dejavnosti, doda nova 10. točka, s katero se med transakcije, ki so oproščene plačila DDV, dodajo dobave blaga, ki jih dobavitelj, ki nima sedeža v Uniji, opravi davčnemu zavezancu, ki omogoča dobavo blaga z uporabo elektronskega vmesnika kupcu v skladu z drugim odstavkom 6.a člena ZDDV-1. S tem za dobavitelja ne nastane obveznost obračuna in plačila DDV od dobave blaga, ki jo opravi s posredovanjem davčnega zavezanca, ki omogoča dobavo tega blaga prejemniku (osebi, ki ni davčni zavezanec) z uporabo elektronskega vmesnika.

K 14. členu

V tem členu je v **prvem odstavku 50. člena** ZDDV-1, ki določa oproščene transakcije pri uvozu, z novo 8.a točko prvega odstavka 50. člena ZDDV-1, ki ustreza oprostitvi DDV iz 8. točke prvega odstavka 50. člena ZDDV, s katero se določa oprostitvev DDV za blago, ki ga v Slovenijo uvozijo oborožene sile drugih držav članic zveze NATO, če je to blago namenjeno za potrebe teh oboroženih sil ali njihovega spremnega civilnega osebja ali za oskrbo njihovih menz ali kantin in te oborožene sile sodelujejo pri skupni obrambi, dodana oprostitvev DDV za blago, ki ga v Slovenijo uvozijo oborožene sile drugih držav članic, kadar te sile sodelujejo pri obrambnih prizadevanjih za izvajanje dejavnosti Unije v okviru SVOP. Zaradi novo dodane 8.a točke prvega odstavka 50. člena ZDDV-1 je temu ustrezno redakcijsko dopolnjena tudi določba **tretjega odstavka 50. člena** ZDDV-1. Tako pogoji in način uveljavljanja oprostitvev pri uvozu, ki jih predpiše minister, pristojen za finance, veljajo tudi za oborožene sile držav članic SVOP.

Nadalje se doda nova 13. točka **prvega odstavka 50. člena** ZDDV-1, s katero se med transakcije, ki so oproščene plačila DDV, doda uvoz blaga, za katerega davčni zavezanec prijavi in plača DDV v skladu s posebno ureditvijo za prodajo na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga (iz novega 6.c podpoglavja XI. poglavja ZDDV-1). Da se davčnemu organu omogoči, da te pošiljke ob uvozu identificira, mora biti pristojnemu davčnemu organu predložena veljavna individualna identifikacijska številka za DDV, ki je bila dobavitelju ali posredniku, ki deluje za njegov račun, dodeljena v skladu z novim 130.I členom ZDDV-1, ki dokazuje, da je DDV prijavljen v okviru te posebne ureditve. Individualna identifikacijska številka za DDV za uporabo posebne ureditve dobavitelja ali posrednika mora biti davčnemu organu predložena najpozneje ob vložitvi uvozne deklaracije.

K 15. členu

S tem členom se v **prvem odstavku 51. člena** ZDDV-1, v katerem je določeno, katero uvoženo blago se oprosti plačila DDV, črta 1. točka. S tem se ukine oprostitvev plačila DDV ob uvozu za pošiljke neznatne vrednosti, poslane neposredno iz tujine (do 1. julija 2021 pošiljke v vrednosti do 22 evrov, od 1. julija 2021 pošiljke brez vrednosti), in uveljavi obveznost plačila DDV ob uvozu za vse pošiljke ne glede na vrednost blaga v pošiljki.

K 16. členu

V skladu s trenutno ureditvijo ZDDV-1 v točkah c) in d) **prvega odstavka 50. člena** določa oprostitve DDV za blago in storitve, dobavljene oboroženim silam zveze NATO ali njenemu spremnemu civilnemu osebju ali za oskrbo njenih menz ali kantin, če sta dobava blaga in storitev opravljena v Sloveniji (ki je članica zveze NATO) ali v drugo državo članico zveze NATO; sta dobava blaga in storitev namenjena za oborožene sile članic zveze NATO ali spremno civilno osebje ali za oskrbo njihovih menz ali kantin ter oborožene sile sodelujejo pri skupni obrambi.

Z novo točko d) prvega odstavka 54. člena ZDDV-1, ki ustreza oprostitvi iz točke c) prvega odstavka 54. člena ZDDV-1, je dodana oprostitvev DDV, ki velja za dobave blaga in storitev, opravljene na ozemlju Slovenije in namenjene za potrebe oboroženih sil drugih držav članic ali spremnega civilnega osebja ali za oskrbo njihovih menz ali kantin, kadar te sile sodelujejo pri obrambnih prizadevanjih za izvajanje dejavnosti Unije v okviru SVOP.

Z novo točko f) prvega odstavka 54. člena ZDDV-1, ki ustreza oprostitvi iz točke d) prvega odstavka 54. člena ZDDV-1, je dodana oprostitvev DDV, ki se nanaša na dobave blaga in storitev v drugo državo članico in namenjene za potrebe oboroženih sil katere koli države članice, razen namembne države članice, za potrebe teh sil ali spremnega civilnega osebja ali za oskrbo njihovih menz ali kantin, kadar te sile sodelujejo pri obrambnih prizadevanjih za izvajanje dejavnosti Unije v okviru SVOP.

Ta oprostitvev DDV ne velja za domače dobave blaga (kot npr. nadomestni deli za vojaško opremo) ali opravljanje storitev (kot npr. popravila in prevoz) za lastne oborožene sile držav članic.

Zaradi novo dodanih točk d) in f) prvega odstavka 54. člena ZDDV je temu ustrezno spremenjeno tudi dosedanje navajanje točk c) do e) prvega odstavka tega člena, temu ustrezno pa je redakcijsko spremenjena tudi določba drugega odstavka 54. člena ZDDV-1. Tako pogoji in način uveljavljanja oprostitvev po 54. členu, ki jih predpiše minister, pristojen za finance, veljajo tudi za oborožene sile držav članic SVOP.

K 17. členu

S tem členom se v **drugem odstavku 63. člena** ZDDV-1, ki ureja obseg pravice do odbitka DDV, dopolni točka b) s sklicem na novo 10. točko 44. člena ZDDV-1, in sicer tako, da ima davčni zavezanec pravico do odbitka DDV tudi, če se blago in storitve uporabijo za namene transakcij, ki so oproščene DDV z novo 10. točko 44. člena ZDDV-1. Davčni zavezanec (dobavitelj, ki nima sedeža v Uniji), ki dobavi blago davčnemu zavezancu, ki omogoča dobavo tega blaga z uporabo elektronskega vmesnika v skladu z drugim odstavkom 6.a člena ZDDV-1, ima pravico do odbitka DDV, ki ga je plačal ali ga je dolžan plačati pri nabavah blaga in storitev za namene svojih obdavčljivih transakcij.

K 18. členu

S tem členom se v ZDDV-1 uvaja **nov, 66.b člen** ZDDV-1, v katerem se v prvem odstavku predlaga uvedba možnosti uveljavljanja pravice do odbitka DDV pri nabavi osebnih avtomobilov, motornih koles, koles in podobnih vozil s pomožnim motorjem, če so ta vozila namenjena za opravljanje dejavnosti davčnega zavezanca, in te dejavnosti niso zajete v točki c) 66. člena ZDDV-1 ter v zvezi z njimi davčni zavezanec že ima dovoljen odbitek DDV v celoti od vseh vozil ne glede na pogon in vrednost vozila. Za uveljavitev pravice do odbitka morata biti kumulativno izpolnjena oba pogoja, in sicer pogon navedenih vozil je brez izpusta ogljikovega dioksida in vrednost takega vozila z vključenim obračunanim DDV in drugimi dajatvami ob nabavi ne presega 80.000 evrov. Z drugim odstavkom novega 66.b člena se predlaga, da lahko davčni zavezanec v zvezi z navedenimi vozili uveljavlja tudi pravico do odbitka DDV pri nabavi goriv, maziv, nadomestnih delov ter storitev povezanih z navedenimi vozili. V kolikor pa bo davčni zavezanec navedena vozila uporabljal za neposlovne namene, mora obračunati DDV skladu s pravili ZDDV-1, ki veljajo za uporabo blaga in storitev za neposlovne namene. V tretjem odstavku novega 66.b člena se ministru, pristojnemu za finance, podeli pristojnost, da natančneje predpiše pogoje in način uveljavljanja pravice do odbitka po tem členu.

K 19. členu

S tem členom se spreminja določba **šestega odstavka 67. člena** ZDDV-1, ki ureja uveljavljanje pravice do odbitka DDV, in sicer tako, da davčni zavezanec lahko uveljavlja pravico do odbitka DDV že v davčnem obdobju, v katerem je nastala obveznost za obračun DDV, če do poteka roka za predložitev obračuna DDV za to davčno obdobje razpolaga z dokumenti oziroma izpolnjuje formalnosti iz prvega odstavka 67. člena ZDDV-1. Navedeno pomeni, da v kolikor je obveznost za obračun DDV nastala npr. v aprilu, lahko davčni zavezanec uveljavi pravico do odbitka DDV za davčno obdobje april, če do zadnjega delovnega dne v maju (mesečni davčni zavezanci) razpolaga z računom za nakup blaga ali storitev ali carinsko deklaracijo za uvoz blaga oziroma izpolnjuje druge predpisane formalnosti. V kolikor pa davčni zavezanec za davčno obdobje april pravice do odbitka ni uveljavil, jo lahko uveljavi tudi kasneje, vendar ne po poteku prekluzivnega roka iz drugega odstavka 67. člena ZDDV-1.

K 20. členu

S tem členom se pogoji za vračilo DDV davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža v Sloveniji, imajo pa sedež v drugi državi članici, dopolnjujejo za primere, ko je namesto davčnega zavezanca, ki nima sedeža v Sloveniji, kot plačnik DDV v skladu s spremenjenim tretjim odstavkom 76. člena ZDDV-1 določen prejemnik blaga in storitev. Z dopolnitvijo **prvega odstavka 74. člena** ZDDV-1 ima davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, pravico do vračila DDV, zaračunanega za blago, ki so mu ga dobavili, ali za storitve, ki so jih zanj opravili drugi davčni zavezanci v Sloveniji, ali za uvoz blaga v Slovenijo, tudi če sicer opravlja dobave blaga in storitve v Sloveniji, vendar pa je za te dobave za plačnika DDV določen prejemnik blaga in storitev, ki je davčni zavezanec, identificiran za namene DDV.

K 21. členu

S tem členom se pogoji za vračilo DDV davčnim zavezancem s sedežem v tretji državi dopolnjujejo za primere, ko je namesto davčnega zavezanca s sedežem v tretji državi za plačnika DDV v skladu s spremenjenim tretjim odstavkom 76. člena ZDDV-1 določen prejemnik storitev. Z dopolnitvijo **točke a) druge alineje drugega odstavka 74.i člena** ZDDV-1 se v zvezi z opravljanjem dobav blaga oziroma storitev, ki jih davčni zavezanec, ki v Uniji nima sedeža, lahko opravi na ozemlju Slovenije, dopolnjujejo primeri transakcij, od katerih mora v skladu s tretjim odstavkom 76. člena ZDDV-1 plačati DDV izključno oseba, ki so ji bile te transakcije opravljene. Z dopolnitvijo **točke b) tretje alineje drugega odstavka 74.i člena** ZDDV-1 se določa, da ima davčni zavezanec s sedežem v tretji državi, pravico do vračila DDV, če se blago oziroma storitve iz prvega odstavka tega člena uporabijo za namene transakcij, od katerih mora DDV plačati izključno oseba, ki so ji bile transakcije opravljene.

K 22. členu

S tem členom se v **drugem odstavku 76. člena** ZDDV-1 spremeni sklicevanje na posebno ureditev v skladu s spremembo naslova 6.a podpoglavja XI. poglavja ZDDV-1. Če je kot plačnik DDV določen davčni zavezanec, ki v Sloveniji nima

sedeža, ima pa sedež na tretjem ozemlju ali v tretji državi, temu zavezancu ni treba imenovati davčnega zastopnika kot osebo, ki mora plačati DDV, če ta davčni zavezanec uporablja posebno ureditev za storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci, ki znotraj Unije nimajo niti sedeža niti stalne poslovne enote (neunijska ureditev VEM). Hkrati se drugi odstavek dopolnjuje za primere, ko je kot plačnik DDV določen davčni zavezanec, ki v Sloveniji nima sedeža, ima pa sedež v tretji državi. Temu davčnemu zavezancu ni treba imenovati davčnega zastopnika kot osebo, ki mora plačati DDV, če ima tak davčni zavezanec sedež v tretji državi, s katero je Unija sklenila sporazum o medsebojni pomoči, katerega področje uporabe je podobno področju uporabe Direktive Sveta 2010/24/EU in Uredbe Sveta (EU) št. 904/2010. V primeru uporabe unijske ureditve VEM je imenovanje davčnega zastopnika obvezno za davčnega zavezanca, ki znotraj Unije nima niti sedeža niti stalne poslovne enote, ima pa v Sloveniji zalogo blaga, iz katere opravi vse dobave blaga v Uniji, davčnega zavezanca, ki znotraj Unije nima niti sedeža niti stalne poslovne enote, ima pa zalogo blaga poleg Slovenije še v eni ali več drugih državah članicah, iz katerih opravlja dobave blaga, in za državo članico identifikacije izbere Slovenijo, ter davčnega zavezanca, ki nima sedeža znotraj Unije, ki omogoča prodajo blaga znotraj Unije z uporabo elektronskega vmesnika v skladu z drugim odstavkom novega 6.a člena ZDDV-1. Določba drugega odstavka 76. člena ZDDV-1 pa se ne uporabi za posrednika, ki uporablja posebno ureditev za prodajo na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga, ki v imenu in za račun davčnega zavezanca prodaja na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženo blago.

S spremembo **tretjega odstavka 76. člena ZDDV-1** se v primerih, ko davčni zavezanec, ki v Sloveniji nima sedeža in ni identificiran za namene DDV v skladu z 78. členom ZDDV-1, opravi pa le obdavčljivo dobavo blaga ali storitev v Sloveniji davčnemu zavezancu, ki je identificiran za namene DDV, za plačnika DDV določi prejemnika blaga in storitev. V teh primerih davčnemu zavezancu, ki nima sedeža v Sloveniji, zaradi opravljanja teh obdavčljivih dobav blaga in storitev v Sloveniji ni treba predložiti zahtevka za identifikacijo za namene DDV, saj bo DDV, ki je dolgovan v Sloveniji, plačal prejemnik blaga ali storitev. Navedeno pa ne velja v primerih, ko je prejemnik blaga ali storitev mali davčni zavezanec, ki je oproščen obračunavanja DDV kot mali davčni zavezanec ali oseba, ki ni davčni zavezanec, ali davčni zavezanec, ki mu je identifikacijska številka za namene DDV dodeljena na podlagi tretjega in četrtega odstavka 78. člena ZDDV-1 ali v zvezi z uporabo posebne ureditve za prodajo blaga na daljavo znotraj Unije, za dobavo blaga v državi članici prek elektronskih vmesnikov, ki omogočajo dobavo, in za storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci, ki imajo sedež znotraj Unije, vendar ne v državi članici potrošnje v skladu s 6.b podpoglavjem XI. poglavja ZDDV-1, ali davčni zavezanec, ki mu je dodeljena identifikacijska številka za DDV v zvezi z uporabo posebne ureditve za opravljanje storitev mednarodnega občasnega cestnega prevoza potnikov. Če davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, poleg navedenih obdavčljivih dobav v Sloveniji opravlja še dobave blaga in storitev osebam, ki niso identificirane za namene DDV, pa se mora identificirati za namene DDV in od vseh opravljenih dobav na ozemlju Slovenije obračunati DDV, saj se v teh primerih davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, šteje za plačnika DDV.

K 23. členu

S tem členom se z dopolnitvijo **drugega odstavka 78. člena** ZDDV-1 določa, da se obveznost predložitve zahtevka za izdajo identifikacijske številke za DDV ne nanaša na davčnega zavezanca, ki nima sedeža v Sloveniji in opravlja le obdavčljive dobave blaga in storitev prejemniku, ki je davčni zavezanec, identificiran za namene DDV, in je v skladu s spremenjenim tretjim odstavkom 76. člena ZDDV-1 določen za plačnika DDV. Ta določba se ne nanaša na primere, ko se davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, mora identificirati za namene DDV v Sloveniji. Če v teh primerih opravi dobave blaga davčnemu zavezancu, identificiranemu za namene DDV, mora obračunati DDV v skladu s splošnimi pravili.

K 24. členu

S tem členom se spreminjajo pravila za izdajanja računov v **80.a členu** ZDDV-1, vezano na spremembo veljavnih ureditev in novih ureditev iz 6. podpoglavja XI. poglavja ZDDV-1. S spremembo četrtega odstavka se določa, da v primeru, ko dobavitelj uporablja eno od posebnih ureditev iz 6. podpoglavja XI. poglavja ZDDV-1, se za izdajanje računov glede dobav blaga in storitev, ki so zajete v teh posebnih ureditvah, uporabljajo pravila v skladu z ZDDV-1. To pomeni, da če davčni zavezanec opravi storitve oziroma dobave blaga na daljavo znotraj Unije, ki so predmet posebnih ureditev iz navedenega podpoglavja, in se za kraj opravljanja storitev in dobav blaga na daljavo znotraj Unije v skladu z določbami IV. poglavja ZDDV-1 šteje, da so opravljene v Sloveniji, računi izdajo po slovenskih pravilih. Gre za primere, ko so izpolnjeni pogoji iz prvega odstavka novega 30.f člena ZDDV-1 ali primere iz četrtega odstavka novega 30.f člena ZDDV-1, ko so sicer pogoji iz prvega odstavka novega 30.f člena ZDDV-1 izpolnjeni, davčni zavezanec pa se je odločil, da bo kraj opravljenih telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev osebam, ki niso davčni zavezanci, kraj, kjer ima ta oseba sedeža, stalno ali običajno prebivališče oziroma bo kraj dobav blaga na daljavo znotraj Unije kraj, kjer se blago nahaja v trenutku, ko se odpošiljanje ali prevoz blaga kupcu konča, če so izpolnjeni pogoji iz četrtega odstavka 30.f člena ZDDV-1.

K 25. členu

S tem členom se spreminja obveznost izdajanja računov v 2. točki prvega odstavka **81. člena** ZDDV-1. V skladu s spremenjeno 2. točko mora davčni zavezanec sam, prejemnik blaga ali tretja oseba v njegovem imenu in za njegov račun izdati račun, kadar opravlja prodajo blaga na daljavo znotraj Unije, v zvezi s katero se kot kraj dobave blaga skladno s točko a) tretjega odstavka 20. člena ZDDV-1, ki se spreminja s 6. členom tega zakona, šteje kraj, kjer se blago nahaja v trenutku, ko se odpošiljanje ali prevoz blaga kupcu konča. Zaradi zmanjšanja bremen za podjetja, ki uporabljajo posebno ureditev za prodajo blaga na daljavo znotraj Unije (v skladu s spremenjenim 6.b podpoglavjem XI. poglavja), se odpravi obveznost izdaje računa za tako prodajo. Obveznost izdaje računa še vedno velja za opravljene storitve in dobave blaga na daljavo, ki so predmet unijske ureditve VEM in katerih kraj obdavčitve je Slovenija, vendar se davčni zavezanec za uporabo unijske ureditve ne odloči. Obveznost izdaje računa velja tudi v primeru, ko davčni zavezanec omogoča dobavo blaga z uporabo elektronskega vmesnika v skladu z drugim odstavkom novega 6.a člena ZDDV-1 in uporablja unijsko ureditev VEM v Sloveniji (v skladu s spremenjenim 6.b podpoglavjem XI. poglavja ZDDV-1), opravi dobavo blaga kupcu,

za katero se šteje, da je opravljena v Sloveniji. Z novim **desetim odstavkom 81. člena** ZDDV-1 se določa, da davčni zavezanec, ki mora izdati račun za druge dobave blaga in storitev, ki jih opravi na ozemlju Slovenije in zanje ni predpisana izjema od obveznosti izdajanja računov, v skladu z drugim odstavkom 81. člena ZDDV-1, mora račun v papirni obliki (tiskan elektronski račun ali kopija papirnatega računa) tudi izročiti kupcu, če kupec to zahteva, sicer pa se izročitev papirnatega računa za namene DDV načeloma ne zahteva, razen v primerih iz osmega odstavka 83. člena ZDDV-1. V kolikor pa kupec potrebuje račun za druge namene, ne za namene DDV, bo tak račun najverjetneje zahteval (npr. če bo želel uveljavljati pravice, ki izhajajo iz druge zakonodaje, npr. zakonodaje, ki ureja varstvo potrošnikov ali varstvo pacientovih pravic) na podlagi druge zakonodaje. Ne glede na to poenostavitev pa mora izdajatelj računa še vedno zagotavljati pristnost izvora, celovitost vsebine in čitljivost računa, ne glede na to, ali ga izda v papirni ali v elektronski obliki, in sicer od trenutka izdaje do konca obdobja hrambe računa.

K 26. členu

S tem členom se v ZDDV-1 doda **nov 85.a člen**, ki določa obveznosti za davčne zavezance, ki z uporabo elektronskega vmesnika omogočajo dobavo blaga in opravljanje storitev znotraj Unije osebam, ki niso davčni zavezanci, za davčne zavezance, ki z uporabo elektronskega vmesnika omogočajo dobavo blaga znotraj Unije (vključno z domačimi dobavami), kadar dobavo blaga opravi davčni zavezanec, ki ima sedež, ali če nima sedeža, stalno ali običajno prebivališče v Uniji, in za davčne zavezance, ki z uporabo elektronskega vmesnika omogočajo prodaje na daljavo uvoženega blaga v pošiljkah, katerih vrednost presega 150 evrov, ne glede na to, kje ima dobavitelj tega blaga sedež. Ta člen se ne uporablja za davčne zavezance, ki omogočajo dobavo blaga z uporabo elektronskega vmesnika in skladno z novim 6.a členom ZDDV-1 štejejo za dobavitelja tega blaga. Kdaj se šteje, da davčni zavezanec omogoča dobavo blaga in opravljanje storitev z uporabo elektronskih vmesnikov za namene tega člena, je dodatno opredeljeno v 54.b členu Izvedbene uredbe. S tem členom se v prvem odstavku določi, da mora tak davčni zavezanec voditi evidence o vseh dobavah blaga in storitev, ki jih je omogočil z uporabo elektronskega vmesnika. Evidence morajo biti dovolj podrobne, da lahko davčni organi držav članic, v katerih je davčni zavezanec dolžan plačati DDV v skladu z določbami IV. poglavja ZDDV-1, na njihovi podlagi ugotovijo, ali je bil DDV pravilno obračunan in plačan. Podatki, potrebni za ta namen, so podrobneje določeni v drugem odstavku 54.c člena Izvedbene uredbe. Nadalje je v drugem odstavku določeno, da mora davčni zavezanec za namene nadzora dati evidenco o dobavah blaga in storitev na voljo davčnim organom držav članic, ki jim pripada DDV iz teh dobav. Evidenco jim mora dati na voljo na zahtevo v elektronski obliki, v skladu s tretjim odstavkom pa jo mora hraniti deset let po poteku leta, v katerem je bila dobava opravljena. Za davčnega zavezanca, ki omogoča dobavo blaga z uporabo elektronskega vmesnika in skladno z novim 6.a členom ZDDV-1 šteje za dobavitelja tega blaga, so obveznosti glede vodenja evidenc enake, kot veljajo za druge dobavitelje. Podatki, potrebni za ta namen, so podrobneje določeni v prvem odstavku 54.c člena Izvedbene uredbe, pri čemer je vsebina evidenc odvisna od tega, ali uporablja eno od posebnih ureditev ali ne. Če uporablja eno od posebnih ureditev, mora voditi evidence v skladu s 63.c členom Izvedbene uredbe, če pa ne, pa vodi evidence v skladu z 242. členom Direktive o DDV (ki ustreza prvemu odstavku 85. člena ZDDV-1).

K 27. členu

S tem členom se v **prvem odstavku 87. člena ZDDV-1** določa, da mora davčni zavezanec v obračunu DDV navesti vse podatke, ki so potrebni za njegovo identifikacijo, ter vse podatke, potrebne za izračun davka, za katerega je nastala obveznost obračuna, in za izračun odbitkov DDV ter vse podatke v zvezi s popravki obračunanega DDV in skupno vrednost transakcij v zvezi z obračunanim davkom in opravljenimi odbitki ter vrednost vseh oproščenih transakcij. Nadalje se v **drugem odstavku 87. člena ZDDV-1**, v katerem so določeni podatki, ki jih mora davčni zavezanec poleg podatkov iz prvega odstavka tega člena izkazati v obračunu DDV za posamično davčno obdobje, spremenita točki b) in d), in sicer se zaradi spremenjenega 20. člena ZDDV-1, ki se spreminja s 6. členom tega zakona, spremeni sklicevanje na 20. člen ZDDV-1. V točki b) se tako določi, da mora davčni zavezanec v obračunu DDV za določeno davčno obdobje izkazati tudi skupno vrednost dobav blaga brez DDV iz spremenjenih točk a) in b) spremenjenega tretjega odstavka in spremenjenega petega odstavka 20. člena ZDDV-1, ki jih je opravil v drugi državi članici, za katere je nastala obveznost obračuna in plačila DDV v tem davčnem obdobju, če se blago odpošlje ali odpelje iz Slovenije. V točki d) se določi, da mora davčni zavezanec v obračunu DDV za določeno davčno obdobje izkazati tudi skupno vrednost dobav blaga brez DDV iz spremenjenih točk a) in b) tretjega odstavka in spremenjenega petega odstavka 20. člena ZDDV-1, ki jih je opravil v Sloveniji, za katere je nastala obveznost obračuna in plačila DDV v tem davčnem obdobju, če se blago odpošlje ali odpelje iz druge države članice. Drugi odstavek 87. člena ZDDV-1 se ne uporablja za davčne zavezance, ki se vključijo v posebno ureditev in obračunavajo DDV po posebni ureditvi v posebnem obračunu DDV. Uporablja pa se za davčne zavezance, ki ne presežejo praga 10.000 evrov iz točke c) prvega odstavka novega 30.f člena ZDDV-1, in za davčne zavezance, ki nimajo sedeža ali stalne poslovne enote v Sloveniji in se v Sloveniji identificirajo za namene DDV in vključijo v redno ureditev DDV. Z novim **tretjim odstavkom 87. člena ZDDV-1** je določeno pooblastilo ministru za finance, da predpiše obliko in vsebino obračuna DDV v podzakonskem aktu.

K 28. členu

S tem členom se v **88. členu ZDDV-1** črta deseti odstavek in s tem ukinja obveznost davčnim zavezancem, ki prvič predlagajo obračun DDV, da obračunu DDV predložijo seznam prejetih in izdanih računov, ki so podlaga za sestavo obračuna DDV. Dosedanji enajsti odstavek postane deseti odstavek.

K 29. členu

S tem členom se odpravlja prag iz **drugega odstavka 94. člena ZDDV-1** za obvezni vstop kmetov v sistem DDV (v višini 7.500 evrov katastrskega dohodka) z namenom poenostavitve delovanja sistema DDV za kmete in v izogib vsakoletnim administrativnim obveznostim preverjanja obsega katastrskega dohodka in obdavčljivih subvencij ter posledičnega identificiranja kmetov za DDV po uradni dolžnosti. Kot davčni zavezanec iz drugega odstavka 94. člena ZDDV-1 se šteje

eden od članov kmečkega gospodinjstva, zavezancev za dohodnino od dohodka iz osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti, ki ga člani kmečkega gospodinjstva, zavezanci za dohodnino iz te dejavnosti določijo za predstavnika. Po Zakonu o dohodnini se namreč za zavezance za dohodnino enakopravno štejejo vsi člani kmečkega gospodinjstva. Ko tako kmečko gospodinjstvo želi izkoristiti ugodnost iz 95. člena ZDDV-1, mora določiti osebo, ki ugodnost uveljavi v imenu vseh članov, ki opravljajo dejavnost (so zavezanci za dohodnino iz tega naslova). V tem primeru morajo člani kmečkega gospodinjstva med sabo določiti svojega predstavnika. Zato se s členom določa, da je davčni zavezanec za namene zakona v primeru kmečkega gospodinjstva, za katero se dohodek njegove osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti ugotavlja pavšalno, eden od članov kot njegov predstavnik.

V skladu z veljavnim tretjim odstavkom 94. člena ZDDV-1 se tudi tako kmečko gospodinjstvo po svojem predstavniku lahko odloči za obračunavanje DDV prostovoljno. V takem primeru mora davčni zavezanec iz drugega odstavka 94. člena davčnemu organu vnaprej priglasiti svojo izbiro v elektronski obliki in jo uporabljati najmanj 60 mesecev (5 let) ne glede na to, kolikšna bo višina opravljenega obdavčljivega prometa v teh letih. V tem primeru davčni organ izda identifikacijsko številko kmetu, ki je predstavnik članov kmečkega gospodinjstva.

Pojasnjevalno se v novem, desetem odstavku tega člena določa tudi, da se v primeru, ko kmečko gospodinjstvo ugotavlja dohodke iz osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti na podlagi dejanskih prihodkov in odhodkov ali dejanskih prihodkov in normiranih odhodkov, uporabi prvi odstavek 94. člena ZDDV-1. Za davčnega zavezanca se za tako dejavnost šteje nosilec, kot je določen po predpisih o dohodnini. V skladu s predpisi o dohodnini se namreč v primeru, ko kmečko gospodinjstvo za svojo osnovno kmetijsko in osnovno gozdarsko dejavnost začne dohodek ugotavljati na podlagi dejanskih prihodkov in dejanskih ali normiranih dohodkov, določi, da mora tako ugotavljati tudi dohodek drugih kmetijskih dejavnosti in dopolnilnih dejavnosti v okviru kmečkega gospodinjstva, za zavezanca za dohodnino pa se za vse dejavnosti kmečkega gospodinjstva, ne glede na to, da so bili lahko do tedaj za različne kmetijske dejavnosti in za dopolnilne dejavnosti v okviru kmečkega gospodinjstva za zavezance določeni različni člani, določi eden od članov kmečkega gospodinjstva kot njegov nosilec.

Za takega davčnega zavezanca, tako kot že do zdaj, veljajo pravila prvega odstavka 94. člena. To pomeni, da se mu v skladu s točko a) drugega odstavka 78. člena ZDDV-1 ni treba identificirati za namene DDV, če bo utemeljeno pričakoval, da v 12 mesecih s prometom vseh dejavnosti kmečkega gospodinjstva ne bo presegel zneska obdavčljivega prometa v višini 50.000 evrov, kar pomeni, da bo oproščen obračunavanja in plačevanja DDV. Seveda pa tudi ne bo imel pravice do odbitka DDV in tudi ne do pavšalnega nadomestila. Če bo tak davčni zavezanec utemeljeno

pričakoval, da bo v 12 mesecih presegel predpisano vrednost obdavčljivega prometa, pa se mora identificirati za namene DDV v skladu s prvim odstavkom 78. člena ZDDV-1. Davčni zavezanec se identificira za namene DDV tako, da davčnemu organu predloži zahtevek za identifikacijo za namene DDV v elektronski obliki. Če se identificira za namene DDV prostovoljno, to posebej označi na zahtevku za identifikacijo za namene DDV. V obeh primerih se po novem kot zavezanec za DDV določi tisti član kmečkega gospodinjstva, ki je nosilec take dejavnosti, kot to določajo predpisi o dohodnini.

Če taka oseba (nosilec kmečkega gospodinjstva) opravlja tudi kako drugo registrirano dejavnost (npr. ima registriran s. p. za avtomehanične storitve, avtorski honorarji), se njegova zavezanost za DDV oz. obveznost obračunavanja DDV presoja glede na obseg obdavčljivega prometa vseh dejavnosti, katerih nosilec je.

K 30. členu

S tem členom se redakcijsko popravlja **četrti odstavek 104. člena ZDDV-1**, kjer se je treba pri opredelitvi tega, kar je plačilo, sklicevati na tretji odstavek istega člena.

K 31. členu

S tem členom se spremeni **naslov 6. podpoglavja XI. poglavja ZDDV-1**, in sicer se nov naslov glasi »6. Posebne ureditve za davčne zavezance, ki opravljajo storitve osebam, ki niso davčni zavezanci, ali prodajajo blago na daljavo ali opravljajo nekatere domače dobave blaga«. Naslov podpoglavja se spremeni zaradi razširitve uporabe posebnih ureditev iz tega podpoglavja in uveljavitve novih posebnih ureditev v tem podpoglavju. Uporaba posebne ureditve iz spremenjenega 6.a podpoglavja XI. poglavja ZDDV-1 se s tem zakonom razširi tudi na druge storitve poleg telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev, ki jih davčni zavezanci, ki nimajo sedeža v Uniji, opravijo osebam v drugih državah članicah, ki niso davčni zavezanci. Uporaba posebne ureditve iz spremenjenega 6.b podpoglavja XI. poglavja ZDDV-1 se s tem zakonom poleg telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev razširi tudi na prodajo blaga na daljavo znotraj Unije, na dobavo blaga v državi članici z uporabo elektronskih vmesnikov, ki omogočajo dobavo, ter na druge storitve, ki jih osebam v drugih državah članicah, ki niso davčni zavezanci (kupcem), opravljajo davčni zavezanci, ki imajo sedež znotraj Unije, vendar ne v državi članici potrošnje, in za katere se šteje, da je kraj obdavčitve v državi članici skladno s pravili kraja obdavčitve. Poleg tega se z novim 6.c podpoglavjem XI. poglavja ZDDV-1 uvede nova posebna ureditev za izpolnjevanje obveznosti glede DDV pri prodaji na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga (razen trošarinskih izdelkov) v pošiljkah z realno vrednostjo največ 150 evrov in z novim 6.d podpoglavjem XI. poglavja posebna ureditev za plačilo DDV ob uvozu blaga (razen trošarinskih izdelkov) v pošiljkah z realno vrednostjo največ 150 evrov, če davčni zavezanec (dobavitelj) ne uporabi posebne ureditve iz 6.c podpoglavja XI. poglavja niti ne bi uporabil standardnega mehanizma za pobiranje DDV pri uvozu.

K 32. členu

S tem členom se spremeni **122.a člen ZDDV-1**, ki vsebuje definicijo pojma »poseben obračun DDV«. Poseben obračun DDV vsebuje podatke, potrebne za ugotovitev zneska, ki ga mora plačati davčni zavezanec, ki uporablja posebne ureditve iz

spremenjenih 6.a in 6.b ter novega 6.c podpoglavja XI. poglavja ZDDV-1, v posamezni državi članici.

Z istim členom se spremeni tudi **122.b člen** ZDDV-1, in sicer se uporaba določb tega člena razširi na posebne ureditve iz spremenjenih 6.a in 6.b ter novega 6.c podpoglavja XI. poglavja ZDDV-1. V prvem odstavku je določeno, da mora davčni organ davčnim zavezancem iz 125., 130.c in 130.l člena ZDDV-1, ki prijavijo uporabo posebne ureditve iz spremenjenih 6.a in 6.b ali novega 6.c podpoglavja XI. poglavja ZDDV-1, vročiti odločbe, sklepe in druge dokumente osebno ali prek elektronskega sistema eDavki skladno z zakonom, ki ureja davčni postopek. V drugem odstavku je določeno, da mora davčni organ davčnim zavezancem, ki so prijavili uporabo posebne ureditve iz 2., 3. ali 4. oddelka 6. poglavja XII. naslova Direktive Sveta 2006/112/ES v drugi državi članici (ne v Sloveniji), vročiti odločbe, sklepe in druge dokumente na elektronski naslov davčnega zavezanca, ki ga je navedel na obrazcu za prijavo v posebno ureditev. Šteje se, da je bila davčnemu zavezancu vročena odločba, sklep ali drugi dokumenti 15. dan od dneva, ko je bila odposlana na elektronski naslov davčnega zavezanca. Zoper odločbo je dopustna pritožba v 30 dneh od dneva, ko se šteje, da je bila vročena.

K 33. členu

S tem členom predloga zakona se v ZDDV-1 doda **nov, 122.c člen**, s katerim se za davčni organ določi obveznost vodenja posebnih evidenc vseh davčnih zavezancev in posrednikov, ki prijavijo uporabo posebne ureditve, ter dodeljenih identifikacijskih števil v skladu s spremenjenima 6.a in 6.b ter novim 6.c podpoglavjem XI. poglavja ZDDV-1. Davčni organ podatke o davčnih zavezancih, posrednikih in identifikacijskih številkah obdeluje za potrebe izvajanja svojih nalog po posebnih ureditvah iz spremenjenih 6.a in 6.b ter novega 6.c podpoglavja XI. poglavja ZDDV-1.

Nadalje se s tem členom tega zakona doda **nov, 122.d člen**, s katerim se v prvem odstavku ureja predložitev spremenjenega posebnega obračuna DDV v primerih, ko se po prenehanju uporabe posebne ureditve iz 6.a, 6.b ali 6.c podpoglavja XI. poglavja ZDDV-1 ugotovijo nepravilnosti. V teh primerih se uporabljajo nacionalna pravila države članice potrošnje, kar pomeni, da predložitev spremenjenega posebnega obračuna DDV za zadnje obdobje, ko je davčni zavezanec v Sloveniji še uporabljal te posebne ureditve, v Sloveniji ni več mogoča. Dodatno se v drugem odstavku ureja predložitev spremenjenega posebnega obračuna DDV v primerih, ko se po prenehanju uporabe posebne ureditve iz 2., 3. ali 4. oddelka 6. poglavja XII. naslova Direktive Sveta 2006/112/ES in je država članica potrošnje Slovenija, ugotovijo nepravilnosti. V teh primerih davčni zavezanec spremembe podatkov vključi v zadnji posebni obračun DDV pred izključitvijo iz navedenih posebnih ureditev. Tako spremenjeni posebni obračun DDV za zadnje davčno obdobje davčni zavezanec predloži v elektronski ali papirni obliki.

S tem členom predloga zakona se doda tudi **nov, 122.e člen**, s katerim se določi, da se pri izterjavi neplačanega DDV, izkazanega v posebnih obračunih, predloženih pri uporabi posebnih ureditev, zamudne obresti obračunajo v skladu z zakonom, ki ureja davčni postopek. Zamudne obresti od neplačanega DDV v skladu s 63.b členom Izvedbene uredbe izračuna in odmeri država članica potrošnje. Država članica identifikacije namreč zamudnih obresti ne odmeri, saj bi prišlo do dvojnega obračunavanja zamudnih obresti. V primeru neplačila DDV po posebnem obračunu država članica identifikacije pošlje davčnemu zavezancu opomin deseti dan po tem, ko bi moralo biti plačilo izvršeno. Če je DDV po opominu plačan, Slovenija kot država članica potrošnje ne začne s postopkom izterjave. Če plačilo DDV ni izvršeno po

opominu države članice identifikacije in Slovenija prevzame postopek izterjave, se glede obračunavanja zamudnih obresti upoštevajo določbe zakona o davčnem postopku.

K 34. členu

S tem členom se v **XI. poglavju ZDDV-1** spremeni **naslov 6.a podpoglavja** tako, da se glasi »6.a Posebna ureditev za storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci, ki nimajo sedeža v Uniji«. Naslov se spreminja zaradi razširitve posebne ureditve za telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja in elektronske storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci, ki nimajo sedeža znotraj Unije, na druge storitve, ki jih davčni zavezanci, ki nimajo sedeža znotraj Unije, opravijo osebam, ki niso davčni zavezanci, v državah članicah (nastanitvene storitve, ki jih opravijo davčni zavezanci, ki nimajo sedeža v Uniji, storitve s področja kulture, umetnosti, športa, znanosti, izobraževanja, zabavnih in podobnih prireditev (sejmi, razstave), prevozne storitve, cenitve in dela na premičninah, pomožne prevozne storitve (nakladanje, raztovarjanje ipd.), storitve v zvezi z nepremičninami, najem prevoznih sredstev, restavracijske storitve in storitve cateringa za potrošnjo na krovu ladij, zrakoplovov ali na vlakih itd.).

K 35. členu

S tem členom se spremenijo členi ZDDV-1 od 123. do vključno 130. V spremenjenem **123. členu** so opredeljeni trije novi pojmi za namene posebne ureditve iz tega podpoglavja. Pojem »davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije« pomeni davčnega zavezanca, ki ima sedež na tretjem ozemlju ali v tretji državi in v Uniji tudi nima nobene stalne poslovne enote. Pojem »država članica identifikacije« pomeni državo, v kateri davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, prijavi uporabo posebne ureditve za storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci, ki nimajo sedeža v Uniji, in sicer za vse storitve, ki jih ta davčni zavezanec opravi v vseh državah članicah, kjer opravlja storitve. Pojem »država članica potrošnje« pomeni katero koli državo članico, v kateri davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, opravlja storitve v skladu s pravili za določitev kraja opravljanja storitev iz 3. podpoglavja IV. poglavja ZDDV-1, na podlagi katerih se šteje, da je storitev opravljena v tej državi članici.

V spremenjenem **124. členu** je določeno, kdo lahko uporablja posebno ureditev iz tega podpoglavja in za katere transakcije. Posebno ureditev za obračun in plačilo DDV iz tega podpoglavja lahko uporablja vsak davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, ki se odloči, da bo za državo članico identifikacije izbral Slovenijo, in to izbiro priglasil davčnemu organu v Sloveniji (FURS) v skladu s spremenjenim 125. členom ZDDV-1. Tak davčni zavezanec mora to posebno ureditev uporabljati za obračun in plačilo DDV za vse storitve, ki jih opravi znotraj Unije (v državah članicah potrošnje) osebam, ki niso davčni zavezanci, ne glede na to, ali je ta davčni zavezanec v drugi državi članici identificiran za namene DDV zaradi opravljanja transakcij, ki niso transakcije osebam, ki niso davčni zavezanci, ali ne. Navedeno pomeni, da če je davčni zavezanec, ki nima sedeža v Uniji, v drugi državi članici identificiran za namene DDV zaradi opravljanja dobav blaga in storitev drugim davčnim zavezancem, storitev, ki jih opravi osebam, ki niso davčni zavezanci v tej drugi državi članici, ne prijavi prek rednega obračuna DDV v tej drugi državi članici, ampak mora te storitve prijaviti prek neunijske ureditve VEM v Sloveniji. Morebitni odbitek DDV od nabav blaga in storitev, ki jih opravi v tej drugi državi članici (v kateri je identificiran za namene DDV zaradi opravljanja dobav blaga in storitev drugim davčnim zavezancem) za namene opravljanja storitev, ki so predmet neunijske ureditve VEM v tej drugi državi članici, pa uveljavi prek rednega obračuna DDV.

Spremenjeni **125. člen** vsebuje pravila za prijavo uporabe posebne ureditve iz tega podpoglavja davčnemu organu. In sicer mora davčni zavezanec, ki se je odločil za uporabo te posebne ureditve v Sloveniji, v skladu s prvim odstavkom davčnemu organu po elektronski poti poslati prijavo za namene identifikacije. V prijavi za uporabo te posebne ureditve davčni zavezanec skladno z drugim odstavkom navede naslednje podatke: ime, poštni naslov, elektronski naslov, vključno z naslovi spletnih strani, nacionalno davčno številko, če jo ima, in izjavo, da znotraj Unije nima niti sedeža niti stalne poslovne enote. Če se med poslovanjem davčnega zavezanca kateri koli od naštetih podatkov spremeni, mora davčni zavezanec davčnemu organu sporočiti tudi vse spremembe posredovanih podatkov za identifikacijo. V skladu s tretjim odstavkom davčni organ davčnemu zavezancu, ki je poslal prijavo za uporabo posebne ureditve iz tega podpoglavja z vsemi zahtevanimi podatki, dodeli individualno identifikacijsko številko DDV, ki mu jo pošlje po elektronski poti. Davčni zavezanec lahko to identifikacijsko številko uporablja le za to posebno ureditev. Davčni zavezanec, ki uporablja posebno ureditev, je v skladu s četrтым odstavkom dolžan davčni organ po elektronski poti obvestiti tudi o prenehanju uporabe te posebne ureditve oziroma o spremembah svoje dejavnosti, ki jo opravlja kot davčni zavezanec, če se ta spremeni v tolikšni meri, da se ta posebna ureditev ne more več uporabljati.

Spremenjeni **126. člen** določa, pod katerimi pogoji mora davčni organ davčnega zavezanca, ki uporablja posebno ureditev iz tega podpoglavja, izključiti iz te posebne ureditve. Ti pogoji so izpolnjeni, če davčni zavezanec davčni organ obvesti, da ne opravlja več storitev, zajetih v tej posebni ureditvi, če davčni organ na podlagi podatkov in informacij, s katerimi razpolaga, domneva, da davčni zavezanec ne opravlja več obdavčljivih dejavnosti, za katere se uporablja ta posebna ureditev, če davčni zavezanec ne izpolnjuje več predpisanih pogojev za uporabo te posebne ureditve ali če davčni zavezanec nenehno krši pravila te posebne ureditve. Kdaj lahko davčni organ davčnega zavezanca izključi iz posebne ureditve na podlagi domneve davčnega organa, je podrobneje opredeljeno v 58.a členu Izvedbene Uredbe, kršitve pravil, ki so podlaga za izključitev davčnega zavezanca iz posebne ureditve, pa so natančneje opredeljene v drugem odstavku 58.b člena Izvedbene uredbe.

V spremenjenem **127. členu** so pravila za predložitev posebnega obračuna za DDV davčnega zavezanca za vse opravljene storitve, zajete v posebni ureditvi iz tega podpoglavja. V prvem odstavku je določeno, da mora davčni zavezanec, ki uporablja posebno ureditev iz tega podpoglavja, davčnemu organu predložiti posebni obračun DDV za vsako trimesečje, tudi v primeru, ko v posameznem obračunskem obdobju ni opravil nobene storitve po tej posebni ureditvi. V tem primeru mora oddati nični obračun. Davčni zavezanec mora obračun oddati v elektronski obliki do konca meseca, ki sledi koncu obračunskega obdobja, na katerega se obračun nanaša. V skladu z drugim odstavkom tega člena mora posebni obračun DDV vsebovati naslednje podatke: slovensko individualno identifikacijsko številko za DDV za uporabo te posebne ureditve, za vsako državo članico potrošnje, v kateri je nastala obveznost za plačilo DDV, skupno vrednost storitev, zajetih v tej posebni ureditvi, v obračunskem obdobju brez DDV, skupni znesek pripadajočega DDV te države članice, razdeljenega po davčnih stopnjah, uporabljene davčne stopnje in skupni znesek dolgovanega DDV. Vsi zneski v davčnem obračunu morajo biti izkazani v evrih. Če davčni zavezanec storitve kupcem zaračunava v valutah, ki niso evro, mora te zneske preračunati v evre in za preračun uporabiti menjalni tečaj zadnjega dne obračunskega obdobja, ki ga na ta dan, ali če na ta dan ni objave, na prvi naslednji

dan, objavi Evropska centralna banka. S četrtem odstavkom tega člena se uredi način naknadnih popravkov obračunov za pretekla davčna obdobja. Če davčni zavezanec po oddaji posebnega obračuna DDV ugotovi nepravilnosti v tem obračunu, lahko v obdobju treh let od poteka roka za predložitev posebnega obračuna DDV davčnemu organu sporoči popravke oziroma spremembe tega obračuna tako, da spremembe podatkov vključi v enega naslednjih obračunov (v posebnem obračunu DDV za tekoče davčno obdobje). Za ta namen mora davčni zavezanec v tekočem posebnem obračunu DDV navesti državo članico potrošnje, obračunsko obdobje in znesek DDV, za katerega se zahtevajo spremembe že predloženih podatkov.

V spremenjenem **128. členu** se dopolnijo obveznosti davčnega zavezanca v zvezi s plačilom DDV po posebni ureditvi iz tega podpoglavja. Davčni zavezanec mora plačati DDV ob predložitvi posebnega obračuna DDV in med ostale potrebne plačilne podatke navesti ustrezen poseben obračun DDV, na katerega se plačilo nanaša. Davčni zavezanec mora predložiti poseben obračun DDV davčnemu organu in izvršiti plačilo DDV najpozneje na dan poteka roka za predložitev posebnega obračuna DDV, tj. najpozneje na zadnji dan meseca, ki sledi obračunskemu obdobju (koledarsko trimesečje). Plačilo mora izvršiti na bančni račun v evrih, ki ga določi davčni organ.

V spremenjenem **129. členu**, ki določa pravila za odbitek ali vračilo DDV davčnim zavezancem, ki uporabljajo posebno ureditev za storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci, ki nimajo sedeža v Uniji, je v prvem odstavku urejen način uveljavljanja povračila zneskov DDV, ki jih je davčni zavezanec, identificiran v Sloveniji za uporabo posebne ureditve za storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci, ki nimajo sedeža v Uniji, plačal ali jih je dolžan plačati v Sloveniji za nabave blaga in storitev, ki jih uporabi za namene opravljanja storitev, zajetih v tej posebni ureditvi, ne glede na državo članico potrošnje teh storitev. Davčni zavezanec povračila DDV, ki ga je plačal ali ga je dolžan plačati za blago in storitve, ki so mu jih dobavili drugi davčni zavezanci v Sloveniji, ali za blago, uvoženo v Slovenijo, ne more uveljavljati kot odbitek DDV v rednem obračunu DDV v skladu s prvim odstavkom 63. člena ZDDV-1, temveč ga uveljavlja z vložitvijo zahtevka za vračilo DDV pri davčnem organu (FURS) v skladu s 74.i členom ZDDV-1 ne glede na to, ali je v Sloveniji v predpisanem obdobju vračila opravi dobave blaga ali storitev, za katere se šteje, da so bile opravljene v Sloveniji (vendar se mu v zvezi s temi dobavami ni treba identificirati za namene DDV v Sloveniji), ali ne, in sicer tudi, če pogoj vzajemnosti s tretjo državo ni izpolnjen (ne glede na točko a) drugega odstavka in šesti odstavek 74.i člena ZDDV-1).

V drugem odstavku je urejen način uveljavljanja povračila zneskov DDV, ki jih je davčni zavezanec, identificiran za uporabo posebne ureditve za storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci, ki nimajo sedeža v Uniji, v skladu z 2. oddelkom 6. poglavja XII. naslova Direktive Sveta 2006/112/ES v drugi državi članici, plačal ali jih je dolžan plačati v Sloveniji za nabave blaga in storitev, ki jih uporabi za namene opravljanja storitev, zajetih v navedeni posebni ureditvi, ne glede na državo članico potrošnje teh storitev. Davčni zavezanec uveljavlja povračila DDV, ki ga je plačal ali ga je dolžan plačati za blago in storitve, ki so mu jih dobavili drugi davčni zavezanci v Sloveniji, ali za blago, uvoženo v Slovenijo, z vložitvijo zahtevka za vračilo DDV pri davčnem organu (FURS) v skladu s 74.i členom ZDDV-1 (ne glede na točko a) drugega odstavka in šesti odstavek 74.i člena ZDDV-1).

V tretjem odstavku je določena izjema od pravil iz prvega in drugega odstavka tega člena, in sicer davčni zavezanec, ki uporablja posebno ureditev za storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci, ki nimajo sedeža v Uniji, bodisi v Sloveniji bodisi v drugi

državi članici in je hkrati identificiran za namene DDV v Sloveniji za druge dejavnosti, ki niso zajete v tej posebni ureditvi, lahko uveljavlja povračilo zneskov DDV, ki jih je plačal ali jih je dolžan plačati v Sloveniji za nabave blaga in storitev, ki jih uporabi za opravljanje storitev po tej posebni ureditvi, ne glede na državo članico potrošnje, na način, da uveljavlja odbitek teh zneskov v rednem obračunu DDV, ki ga predloži davčnemu organu v skladu s 87. členom ZDDV-1.

V četrtem odstavku je dano pooblastilo ministru, pristojnemu za finance, da natančneje določi pogoje za uveljavljanje vračila DDV in vsebino zahtevka za vračilo DDV (podatki na obrazcu DDV-VDT) v skladu s tem členom.

Nadalje je v spremenjenem **130. členu**, ki določa obveznost vodenja evidenc davčnega zavezanca, ki uporablja posebno ureditev iz spremenjenega 6.a podpoglavja XI. poglavja ZDDV-1, določeno, da mora davčni zavezanec, ki uporablja to posebno ureditev, voditi dovolj natančne evidence o vseh opravljenih transakcijah v okviru te posebne ureditve, ki davčnemu organu vseh držav članic potrošnje omogočajo ustrezen nadzor pravilnosti davčnega obračuna. Podatki, ki jih mora davčni zavezanec voditi v evidenci, so podrobneje določeni v prvem odstavku 63.c člena Izvedbene uredbe. Davčni zavezanec mora podatke iz evidence predložiti slovenskemu davčnemu organu in vsem davčnim organom držav članic potrošnje na zahtevo, in sicer v elektronski obliki. Davčni zavezanec mora evidence hraniti deset let po koncu leta, v katerem je bila transakcija opravljena.

K 36. členu

S tem členom se v XI. poglavju ZDDV-1 spremeni **naslov 6.b podpoglavja** tako, da se glasi »6.b Posebna ureditev za prodajo blaga na daljavo znotraj Unije, za dobavo blaga v državi članici prek elektronskih vmesnikov, ki omogočajo dobavo, in za storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci, ki imajo sedež znotraj Unije, vendar ne v državi članici potrošnje«. Naslov se spreminja zaradi razširitve posebne ureditve za telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja in elektronske storitve na druge storitve, ki jih osebam v državah članicah, ki niso davčni zavezanci (kupcem), opravljajo davčni zavezanci, ki imajo sedež znotraj Unije, vendar ne v državi članici potrošnje (op. vključene so storitve, opravljene v državi članici, kjer davčni zavezanec nima sedeža, in sicer nastanitvene storitve, storitve s področja kulture, umetnosti, športa, znanosti, izobraževanja, zabavnih in podobnih prireditev (sejmi, razstave), prevozne storitve, ceno in dela na premičninah, pomožne prevozne storitve (nakladanje, raztovarjanje ipd.), storitve v zvezi z nepremičninami, najem prevoznih sredstev, restavracijske storitve in storitve cateringa za potrošnjo na krovu ladij, zrakoplovov ali na vlakih itd.), na vse prodaje blaga na daljavo znotraj Unije (op. s strani davčnega zavezanca, ki omogoča dobavo blaga z uporabo elektronskega vmesnika in ne šteje za dobavitelja blaga in s strani davčnega zavezanca, ki nima sedeža v Uniji) ter na davčne zavezance, ki omogočajo dobavo blaga z uporabo elektronskega vmesnika in pod določenimi pogoji štejejo za dobavitelje tega blaga za prodaje blaga na daljavo znotraj Unije in tudi določene domače dobave blaga, vendar le, če davčni zavezanec šteje za dobavitelja blaga. Storitve, ki jih davčni zavezanec opravi kupcu v državi članici, kjer ima sedež, in ne šteje za dobavitelja blaga, prijavi prek rednega obračuna DDV, ne glede na to, ali njegova poslovna enota sodeluje pri dobavi ali ne.

K 37. členu

S tem členom se spremenijo 130.a, 130.b in 130.c člen ZDDV-1. V spremenjenem **130.a členu** je v prvem odstavku opredeljen pojem »davčni zavezanec, ki nima sedeža v državi članici potrošnje«, v drugem odstavku pojem »država članica

identifikacije« in v tretjem odstavku pojem »država članica potrošnje« za namene te posebne ureditve. »Davčni zavezanec, ki nima sedeža v državi članici potrošnje« je davčni zavezanec, ki ima sedež dejavnosti ali stalno poslovno enoto v Uniji, vendar v državi članici, v kateri opravlja storitve ali dobavlja blago kupcem, nima niti sedeža dejavnosti niti stalne poslovne enote. »Država članica identifikacije« je država sedeža ali če davčni zavezanec nima sedeža v Uniji, država članica stalne poslovne enote davčnega zavezanca, če ima davčni zavezanec, ki nima sedeža poslovanja v Uniji, več kot eno poslovno enoto v Uniji, katera koli država članica, v kateri ima davčni zavezanec stalno poslovno enoto in jo davčni zavezanec izbere za državo članico identifikacije, če davčni zavezanec, ki v Uniji nima niti sedeža dejavnosti niti stalne poslovne enote, opravlja dobave blaga, pri katerih se odpošiljanje ali prevoz začne samo v eni državi članici, ta država članica ter če davčni zavezanec, ki v Uniji nima niti sedeža dejavnosti niti stalne poslovne enote, opravlja dobave blaga, pri katerih se odpošiljanje ali prevoz začne v več kot eni državi članici, katera koli od teh držav članic, ki jo davčni zavezanec izbere za državo članico identifikacije. »Država članica potrošnje« pa v primeru opravljanja storitev pomeni državo članico, v kateri se šteje, da je bila opravljena storitev v skladu s pravili za določitev kraja opravljanja storitev iz 3. podpoglavja IV. poglavja ZDDV-1, v primeru prodaje blaga na daljavo znotraj Unije pomeni državo članico prejemnika blaga (op. tu so vključene dobave blaga, pri kateri dobavitelj ali druga oseba za njegov račun to blago odpošlje ali odpelje iz države članice, ki ni država članica, v kateri se odpošiljanje ali prevoz blaga konča, tudi kadar dobavitelj posredno sodeluje pri tem prevozu ali odpošiljanju, ter dobave blaga prek spletnih platform, v primerih ko je blago v Uniji in z njim razpolaga davčni zavezanec, ki ima sedež v Uniji, če se blago odpošlje ali odpelje iz ene države članice v drugo državo članico) ter v primeru dobave blaga, ki jo omogoča davčni zavezanec z uporabo elektronskega vmesnika (dobava blaga prek spletne platforme) v skladu z drugim odstavkom novega 6.a člena ZDDV-1, če se odpošiljanje ali prevoz blaga začne in konča v isti državi članici, pomeni to državo članico (op. tu so vključene dobave blaga prek spletnih platform, v primerih, ko je blago v Uniji, vendar z njim razpolaga davčni zavezanec, ki nima sedeža v Uniji).

V spremenjenem **130.b členu** je v prvem odstavku določeno, kdo lahko uporablja posebno ureditev iz tega podpoglavja in za katere transakcije. Posebno ureditev za obračun in plačilo DDV iz tega podpoglavja lahko uporablja davčni zavezanec, ki ima sedež dejavnosti v Sloveniji, davčni zavezanec, ki nima sedeža v Uniji, ima pa stalno poslovno enoto v Sloveniji, ki je edina poslovna enota tega zavezanca v Uniji, davčni zavezanec, ki nima sedeža v Uniji, ima poleg stalne poslovne enote v Sloveniji še eno ali več poslovnih enot v drugih državah članicah in za državo članico identifikacije izbere Slovenijo, davčni zavezanec, ki znotraj Unije nima niti sedeža dejavnosti niti stalne poslovne enote, ima pa v Sloveniji zalogo blaga, iz katere opravi vse dobave blaga v Uniji, ter davčni zavezanec, ki znotraj Unije nima niti sedeža dejavnosti niti stalne poslovne enote, ima zalogo blaga poleg Slovenije še v eni ali več drugih državah članicah, iz katerih opravlja dobave blaga, in za državo članico identifikacije izbere Slovenijo. Tak davčni zavezanec lahko uporablja posebno ureditev iz tega podpoglavja, če v državi članici potrošnje opravlja storitve osebi, ki ni davčni zavezanec, prodaja blago na daljavo znotraj Unije osebi, ki ni davčni zavezanec, in/ali opravlja domače dobave blaga v skladu z drugim odstavkom novega 6.a člena ZDDV-1 osebi, ki ni davčni zavezanec. V skladu z drugim odstavkom mora davčni zavezanec, ki prijavi uporabo posebne ureditve iz tega podpoglavja, obračunavati in plačevati DDV v skladu s to posebno ureditvijo za vse dobave blaga in storitev, zajete v tej posebni ureditvi, ki jih opravi znotraj Unije. V skladu s tretjim odstavkom mora davčni zavezanec, ki prijavi uporabo posebne ureditve iz tega podpoglavja, to ureditev uporabljati za tekoče koledarsko leto in dve

naslednji koledarski leti (v tem času ne more prostovoljno prenehati uporabljati te posebne ureditve).

Spremenjeni **130.c člen** vsebuje pravila za prijavo uporabe posebne ureditve iz tega podpoglavja davčnemu organu. In sicer mora davčni zavezanec, ki na podlagi spremenjenega prvega odstavka 130.b člena ZDDV-1 lahko uporablja posebno ureditev iz tega podpoglavja in se je odločil za uporabo te posebne ureditve v Sloveniji, v skladu s prvim odstavkom davčnemu organu po elektronski poti poslati prijavo, v kateri navede, kdaj se začne njegova dejavnost, ki jo opravlja kot davčni zavezanec na podlagi te posebne ureditve. Davčni organ v skladu z drugim odstavkom za identifikacijo davčnega zavezanca v tej posebni ureditvi uporabi identifikacijsko številko za DDV, ki mu je bila že dodeljena v skladu z 79. členom ZDDV-1. Davčni zavezanec, ki nima sedeža v Uniji in namerava prijaviti uporabo te posebne ureditve v Sloveniji, identifikacijske številke za DDV pa še nima, se mora predhodno identificirati za namene DDV po splošni ureditvi. Enako velja tudi za atipične davčne zavezance, ki so identificirani za namene DDV zaradi opravljanja pridobitev blaga znotraj Unije ali opravljanja storitev znotraj Unije. Navedeno pomeni, da bodo morali ti davčni zavezanci za ostale dobave, ki niso zajete v posebni ureditvi, obračunati DDV (če je kraj obdavčitve Slovenija) in predlagati obračune DDV. Davčni zavezanec, ki uporablja posebno ureditev, mora v skladu s tretjim odstavkom davčni organ po elektronski poti obvestiti tudi o prenehanju dejavnosti po tej posebni ureditvi oziroma o spremembah njegove dejavnosti, ki jo opravlja kot davčni zavezanec, če se ta spremeni v tolikšni meri, da se ta posebna ureditev ne more več uporabljati.

K 38. členu

S tem členom se v **prvi alineji 130.d člena** ZDDV-1 na novo določi, da mora davčni organ davčnega zavezanca, ki ga je obvestil, da ne opravlja več dobave blaga in storitev, zajetih v posebni ureditvi iz tega podpoglavja, izključiti iz te posebne ureditve.

K 39. členu

S tem členom se v spremenjenem 6.a podpoglavju XI. poglavja ZDDV-1 spremenijo 130.e, 130.f in 130.g člen ZDDV-1.

V spremenjenem **130.e členu** se na novo urejajo pravila za predložitev posebnega obračuna DDV za opravljene dobave blaga in storitev, zajetih v posebni ureditvi iz spremenjenega 6.b podpoglavja XI. poglavja ZDDV-1. V prvem odstavku je določeno, da mora davčni zavezanec, ki uporablja posebno ureditev iz tega podpoglavja, davčnemu organu predložiti posebni obračun DDV za vsako trimesečje, tudi v primeru, ko v posameznem obračunskem obdobju ni opravil nobene dobave blaga ali storitev po tej posebni ureditvi. V tem primeru mora oddati nični obračun. Davčni zavezanec mora obračun oddati v elektronski obliki do konca meseca, ki sledi koncu obračunskega obdobja, na katero se obračun nanaša.

V skladu z drugim odstavkom mora posebni obračun DDV vsebovati naslednje podatke: slovensko identifikacijsko številko za DDV iz drugega odstavka 130.c člena ZDDV-1, za vsako državo članico potrošnje, v kateri je nastala obveznost za plačilo DDV, skupno vrednost opravljenih dobav blaga in storitev po tej posebni ureditvi v obračunskem obdobju brez DDV, uporabljene veljavne stopnje DDV, skupni znesek pripadajočega DDV po posameznih stopnjah in skupni znesek dolgovanega DDV. V posebnem obračunu DDV mora davčni zavezanec zajeti podatke o vseh opravljenih storitvah v drugih državah članicah, izvedenih prodajah blaga na daljavo znotraj Unije ter dobavah blaga v skladu z drugim odstavkom novega 6.a člena ZDDV-1, pri

katerih se odpošiljanje ali prevoz blaga začne in konča v isti državi članici. V posebni obračun DDV vključi tudi vse popravke obračunov za pretekla obračunska obdobja (spremembe podatkov, za katere zahteva spremembe že predloženih posebnih obračunov DDV), kot je določeno v sedmem odstavku tega člena.

Tretji odstavek dodatno ureja obračunavanje DDV v posebnem obračunu DDV v primerih, ko ima davčni zavezanec, ki uporablja posebno ureditev iz tega podpoglavja, zaloge blaga v drugih državah članicah, v katerih nima sedeža ali stalne poslovne enote in iz katerih opravlja dobave blaga po tej posebni ureditvi. V tem primeru mora davčni zavezanec v posebnem obračunu DDV poleg podatkov iz drugega odstavka navesti še podatke o skupni vrednosti tako opravljenih dobav brez DDV, uporabljene veljavne stopnje DDV in skupni znesek DDV za plačilo, in sicer za dobave blaga v okviru prodaje blaga na daljavo znotraj Unije, razen blaga, ki ga je davčni zavezanec prodal v skladu z drugim odstavkom novega 6.a člena ZDDV-1, ter prodaje blaga na daljavo znotraj Unije in dobave blaga, če se odpošiljanje ali prevoz blaga začne in konča v isti državi članici, ki jo opravi davčni zavezanec v skladu z drugim odstavkom novega 6.a člena ZDDV-1. Ti podatki morajo biti v posebnem obračunu DDV razčlenjeni po posameznih državah članicah, v katerih ima davčni zavezanec zaloge blaga in iz katerih se odpošlje ali odpelje blago.

V skladu s četrtem odstavkom mora davčni zavezanec, ki prodaja blago na daljavo znotraj Unije, razen blaga, ki ga proda v skladu z drugim odstavkom novega 6.a člena ZDDV-1, iz zalog, ki jih ima v državah članicah, kjer nima niti sedeža niti stalne poslovne enote, v posebnem obračunu DDV navesti tudi individualno identifikacijsko številko za DDV ali davčno sklicno številko, ki mu jo dodeli država članica, v kateri vodi zaloge in iz katere se odpošlje ali odpelje blago za prodajo, če je bila ta številka davčnemu zavezancu izdana.

V skladu s petim odstavkom morajo biti vsi podatki iz tretjega in četrtega odstavka v posebnem obračunu razčlenjeni po državah članicah potrošnje.

V šestem odstavku je določeno, da mora davčni zavezanec, ki ima sedež ali stalno poslovno enoto v Sloveniji ter tudi eno ali več poslovnih enot v drugih državah članicah, iz katerih opravlja storitve, zajete v posebni ureditvi iz tega podpoglavja, v posebnem obračunu DDV navesti tudi skupno vrednost tako opravljenih storitev brez DDV v obračunskem obdobju, uporabljene veljavne stopnje DDV, skupni znesek pripadajočega DDV po posameznih stopnjah in skupni znesek DDV za plačilo. Podatki morajo biti razčlenjeni po državah članicah, v katerih ima davčni zavezanec poslovno enoto, po dodeljenih individualnih identifikacijskih številkah za DDV ali davčnih sklicnih številkah poslovnih enot in po državah članicah potrošnje.

S sedmim odstavkom se uredi način naknadnih popravkov posebnih obračunov DDV za pretekla davčna obdobja. Če davčni zavezanec po oddaji posebnega obračuna DDV ugotovi nepravilnosti v tem obračunu, lahko v obdobju treh let od poteka roka za njegovo predložitev davčnemu organu sporoči popravke oziroma spremembe tega obračuna tako, da spremembe podatkov vključi v enega naslednjih posebnih obračunov DDV (v posebnem obračunu DDV za tekoče davčno obdobje). Za ta namen mora davčni zavezanec v tekočem posebnem obračunu DDV navesti državo članico potrošnje, obračunsko obdobje in znesek DDV, za katerega se zahtevajo spremembe.

V osmem odstavku je določeno, da mora davčni zavezanec vse zneske v posebnem obračunu DDV izkazati v evrih, če je bila dobava blaga in storitev kupcu zaračunana

v drugi valuti oziroma valutah, pa mora davčni zavezanec za namene obračuna DDV zneske preračunati v evre. Za preračun mora uporabiti menjalni tečaj, ki ga na zadnji dan obračunskega obdobja, ali če na ta dan ni objave, na prvi naslednji dan, objavi Evropska centralna banka.

S spremenjenim **130.f členom** se dopolnijo obveznosti davčnega zavezanca v zvezi s plačilom DDV po posebni ureditvi iz tega podpoglavja. Davčni zavezanec mora plačati DDV ob predložitvi posebnega obračuna DDV in med ostale potrebne plačilne podatke navesti ustrezen obračun DDV, na katerega se plačilo nanaša. Davčni zavezanec mora predložiti poseben obračun DDV davčnemu organu in izvršiti plačilo DDV najpozneje na dan poteka roka za predložitev posebnega obračuna DDV, t. j. najpozneje na zadnji dan meseca, ki sledi obračunskemu obdobju (koledarsko trimesečje). Plačilo mora izvršiti na bančni račun v evrih, ki ga določi davčni organ.

V spremenjenem **130.g členu**, ki ureja pravila za uveljavljanje vračila ali odbitka DDV, je v prvem odstavku določeno temeljno pravilo, v skladu s katerim davčni zavezanec, ki uporablja posebno ureditev iz tega podpoglavja, nima pravice do uveljavljanja povračila DDV za opravljene nabave blaga in storitev za namene obdavčljivih dobav blaga in storitev po tej posebni ureditvi v obliki odbitka DDV v rednem obračunu DDV v skladu s prvim odstavkom 63. člena ZDDV-1. Ima pa pravico do uveljavljanja povračila zneskov DDV, ki jih je plačal ali jih je dolžan plačati, z vložitvijo zahtevka za vračilo DDV pri davčnem organu države članice, v kateri je plačal ali je dolžan plačati DDV od opravljenih nabav blaga in storitev.

Davčni zavezanec, ki uporablja posebno ureditev iz spremenjenega 6.b podpoglavja XI. poglavja ZDDV-1 (oziroma ki uporablja posebno ureditev za prodajo blaga na daljavo znotraj Unije, za dobavo blaga v državi članici prek elektronskih vmesnikov, ki omogočajo dobavo, in za storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci, ki imajo sedež znotraj Unije, vendar ne v državi članici potrošnje, v Sloveniji), lahko v skladu z drugim odstavkom tega člena uveljavlja vračilo DDV za blago in storitve, ki jih uporabi za namene transakcij, zajetih v tej posebni ureditvi, plačanega v drugi državi članici, z vložitvijo zahtevka za vračilo DDV v skladu s 74.h členom iz 2.3. podpoglavja IX. poglavja ZDDV-1, ne glede na 1. točko 2. člena, 3. člena in točko e) prvega odstavka 8. člena Direktive Sveta 2008/9/ES (določbe ustrezajo prvemu odstavku 74. člena ZDDV-1 in peti alineji tretjega odstavka 74. člena ZDDV.1). Zahtevek za vračilo pošlje davčnem organu (FURS) prek elektronskega portala države članice sedeža.

Davčni zavezanec, ki uporablja posebno ureditev za prodajo blaga na daljavo znotraj Unije, za dobavo blaga v državi članici prek elektronskih vmesnikov, ki omogočajo dobavo, in za storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci, ki imajo sedež znotraj Unije, vendar ne v državi članici potrošnje v skladu s 3. oddelkom 6. poglavja XII. naslova Direktive Sveta 2006/112/ES, v drugi državi članici, lahko v skladu s tretjim odstavkom tega člena uveljavlja vračilo DDV za blago in storitve, ki jih uporabi za namene transakcij, zajetih v tej posebni ureditvi, plačanega v Sloveniji, z vložitvijo zahtevka za vračilo DDV prek elektronskega portala v državi članici, kjer je pridobil identifikacijsko številko za DDV ali davčno sklicno številko, na podlagi katere zahteva vračilo. Vračilo DDV lahko v Sloveniji uveljavlja ne glede na prvi odstavek 74. člena ZDDV-1 (ne glede na to, ali ima davčni zavezanec sedež ali stalno poslovno enoto ali stalno oziroma običajno prebivališče v Sloveniji ali ne, in če opravlja dobave blaga in storitev, za katere se šteje, da so bile opravljene v Sloveniji, vendar se mu v zvezi s temu dobavami v Sloveniji ni treba identificirati za namene DDV) in peto alinejo tretjega odstavka 74.b člena ZDDV-1 (ni potrebna predložitev izjave, da v obdobju

vračila ni opravil dobav blaga in storitev, za katere bi se štelo, da so opravljene v Sloveniji) v skladu z 2.2. podpoglavjem IX. poglavja ZDDV-1.

V četrtem odstavku je določena izjema od pravil iz prvega, drugega in tretjega odstavka tega člena, in sicer davčni zavezanec, ki uporablja posebno ureditev v skladu s 3. oddelkom 6. poglavja XII. naslova Direktive Sveta 2006/112/ES v drugi državi članici ter v Sloveniji opravlja dejavnosti, ki niso zajete v tej posebni ureditvi in za katere se mora identificirati za namene DDV v Sloveniji, lahko odbije zneske DDV, ki jih je plačal ali jih je dolžan plačati v Sloveniji za nabave blaga in storitev, ki jih uporabi za namene transakcij, obdavčljivih po tej posebni ureditvi, v rednem obračunu DDV, ki ga predloži davčnemu organu v skladu s 87. členom ZDDV-1.

V petem odstavku je dano pooblastilo ministru, pristojnemu za finance, da natančneje določi pogoje za uveljavljanje vračila DDV in vsebino zahtevka za vračilo DDV (podatki na obrazcu DDV-VDT) v skladu s tem členom.

K 40. členu

S tem členom se v XI. poglavju ZDDV-1 doda **ново 6.c podpoglavje z naslovom**, ki se glasi »6.c Posebna ureditev za prodajo na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga«. S to novo posebno ureditvijo se poenostavita obračunavanje in plačilo DDV za blago (razen trošarinskih izdelkov), ki se uvozi v Unijo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav in katerega vrednost ne presega 150 evrov, osebi, ki ni davčni zavezanec. Prejemnik blaga mora biti v trenutku uvoza znan. Nova posebna ureditev pomeni poenostavitev za obračun in plačilo DDV za pošiljke, ki se uvozijo iz tretjih držav ali s tretjih ozemelj, katerih vrednost ne presega 150 evrov in so namenjene kupcem – končnim potrošnikom. Poenostavitev, ki se uvaja s tem členom, je potreben dopolnilni ukrep v zvezi z oprostivjo uvoza blaga, za katerega davčni zavezanec prijavi in plača DDV v skladu s to posebno ureditvijo (12. člen tega zakona), ter v zvezi z ukinitvijo oprostitve plačevanja DDV na pošiljke neznatne vrednosti (13. člen tega zakona). Nadalje se s tem členom v ZDDV-1 dodajo novi 130.i do 130.r člen.

V **novem, 130.i členu** ZDDV-1 se opredelijo pojmi za namene posebne ureditve za prodajo na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga. Pojem »davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije« pomeni davčnega zavezanca, ki ima sedež v tretji državi ali na tretjem ozemlju in znotraj Unije nima niti sedeža niti stalne poslovne enote. »Posrednik« je oseba, ki ima sedež znotraj Unije in jo davčni zavezanec, ki prodaja na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženo blago, izbere in imenuje za osebo, ki je dolžna plačati DDV in izpolnjevati obveznosti iz posebne ureditve iz tega podpoglavja v imenu in za račun davčnega zavezanca. Pojem »država članica identifikacije« pomeni naslednje države članice:

- državo članico, ki jo davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, izbere in v njej prijavi uporabo posebne ureditve iz 4. oddelka 6. poglavja XII. naslova Direktive Sveta 2006/112/ES;
- če ima davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, eno ali več poslovnih enot v Uniji, državo članico, v kateri ima ta davčni zavezanec stalno poslovno enoto in v kateri prijavi uporabo posebne ureditve iz 4. oddelka 6. poglavja XII. naslova Direktive Sveta 2006/112/ES;
- državo članico, v kateri ima davčni zavezanec sedež svoje dejavnosti;
- državo članico, v kateri ima posrednik sedež svoje dejavnosti;
- če ima posrednik, ki nima sedeža znotraj Unije, eno ali več poslovnih enot v Uniji, državo članico, v kateri ima ta posrednik stalno poslovno enoto in v kateri prijavi

uporabo posebne ureditve iz 4. oddelka 6. poglavja XII. naslova Direktive Sveta 2006/112/ES.

Pojem »država članica potrošnje« pomeni državo članico, v kateri se odpošiljanje ali prevoz blaga prejemniku konča, torej državo članico, v kateri se blago dostavi kupcu.

V **novem, 130.j členu** ZDDV-1 je določeno, kdo lahko uporablja posebno ureditev iz tega podpoglavja in za katere transakcije. V prvem odstavku je določeno, da posebno ureditev iz tega podpoglavja v Sloveniji lahko prijavijo in uporabljajo naslednji davčni zavezanec: davčni zavezanec, ki ima sedež v Sloveniji; davčni zavezanec, ki nima sedeža v Uniji in ima stalno poslovno enoto v Sloveniji; davčni zavezanec, ki nima sedeža v Uniji in imenuje posrednika s sedežem v Sloveniji; davčni zavezanec, ki nima sedeža v Uniji in imenuje posrednika, ki nima sedeža v Uniji in ima stalno poslovno enoto v Sloveniji; davčni zavezanec, ki ima sedež v tretji državi, s katero je Unija sklenila sporazum o medsebojni pomoči, katerega področje uporabe je podobno področju uporabe Direktive Sveta 2010/24/EU in Uredbe Sveta (EU) št. 904/2010, ter prodaja blago na daljavo iz te tretje države. Posebna ureditev iz tega podpoglavja se ob izpolnjevanju navedenih pogojev lahko uporabi v Sloveniji, če je Slovenija država članica, v kateri se odpošiljanje ali prevoz uvoženega blaga končnemu potrošniku konča, kar pomeni, da je Slovenija država članica uvoza in država članica končne destinacije blaga. Če je Slovenija država članica uvoza, ni pa država članica končne destinacije blaga (to je mogoče le za pošiljke, ki so predmet posebne ureditve iz tega podpoglavja), pa je kraj obdavčitve kraj, v katerem je blago v trenutku, ko se odpošiljanje ali prevoz blaga kupcu konča, kar pomeni, da davčni zavezanec, ki uporabi posebno ureditev iz tega podpoglavja v Sloveniji, za poročanje o dobavi uvoženega blaga v drugi državi članici uporabi individualno identifikacijsko številko DDV, ki mu je dodeljena v Sloveniji. Če pa blago še ni uvoženo, je kraj uvoza blaga država članica, na ozemlju katere je blago, ko se vnese v Unijo. Če se uporabi posebna ureditev iz tega podpoglavja, je uvoz oproščen v skladu z novo 13. točko prvega odstavka 50. člena ZDDV-1, saj DDV od končnega kupca pobere dobavitelj ali elektronski vmesnik, ki šteje za dobavitelja v skladu z novim drugim odstavkom 6.a člena ZDDV-1, prek uporabe posebne ureditve iz tega podpoglavja v Sloveniji. Če pa se posebna ureditev iz tega podpoglavja ne uporabi, mora DDV pri uvozu blaga plačati carinski dolžnik, določen v skladu s carinskimi predpisi, oziroma prejemnik blaga.

V drugem odstavku je določena omejitev za davčnega zavezanca, ki uporablja posebno ureditev iz tega podpoglavja, z imenovanjem posrednika, in sicer davčni zavezanec ne sme oziroma ne more imenovati več kot enega posrednika hkrati.

S tretjim odstavkom se zaradi preprečevanja pogoste ali neupravičene menjave države identifikacije določi, da mora davčni zavezanec ali posrednik, ki ima v Uniji več poslovnih enot in prijavi uporabo posebne ureditve za prodajo na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga v Sloveniji, ki torej prijavi uporabo posebne ureditve iz tega podpoglavja, to ureditev uporabljati najmanj v tekočem koledarskem letu in dveh naslednjih koledarskih letih. Pred potekom tega obdobja davčni zavezanec ali posrednik ne more prostovoljno prenehati uporabljati te ureditve in zamenjati državo članico identifikacije za uporabo posebne ureditve za prodajo na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga.

V skladu s četrtem odstavkom mora davčni zavezanec iz prvega odstavka tega člena, ki prijavi uporabo posebne ureditve iz tega podpoglavja, obračunavati in plačevati DDV v skladu s to posebno ureditvijo za vse prodaje na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga, razen trošarinskih izdelkov, v pošiljkah z realno

vrednostjo največ 150 evrov. Če vrednost pošiljke z blagom presega 150 evrov, davčni zavezanec ne sme obračunati DDV na to blago z uporabo te posebne ureditve. Prav tako se posebna ureditev iz tega podpoglavja ne more uporabiti, če je blago v pošiljki neznatne vrednosti kupljeno ali odposlano skupaj s trošarinskimi izdelki, ne glede na to, ali vrednost pošiljke presega 150 evrov ali ne.

V petem odstavku je določena uporaba menjalnega tečaja za preračun vrednosti pošiljke iz nacionalne valute, ki ni evro, v evre za namene ugotavljanja praga 150 evrov za uporabo posebne ureditve iz tega podpoglavja. Davčni zavezanec iz prvega odstavka, ki pri prodaji na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga vrednost pošiljke določi v nacionalni valuti, ki ni evro, mora za namene iz četrtega odstavka to vrednost preračunati v evre z uporabo menjalnega tečaja Evropske centralne banke, ki ga objavi Banka Slovenije prvi delovni dan v oktobru preteklega koledarskega leta, in znesek v evrih zaokrožiti na dve decimaliki. Devizni tečaj, ki ga objavi Banka Slovenija prvi delovni dan v oktobru v tekočem koledarskem letu, bo davčni zavezanec uporabljal za preračune vrednosti celo naslednje koledarsko leto.

V **novem, 130.k členu** ZDDV-1 je opredeljen trenutek nastanka obdavčljivega dogodka. Obdavčljiv dogodek in s tem obveznost obračuna DDV za opravljene dobave blaga, zajete v tej posebni ureditvi, nastane v trenutku, ko dobavitelj sprejme plačilo za blago. Šteje se, da je dobava opravljena v trenutku, ko je sprejeto plačilo, ne glede na to, ali je blago kupcu dobavil sam dobavitelj ali je dobavo blaga kupcu omogočil davčni zavezanec z uporabo elektronskega vmesnika (spletne platforme). Da je plačilo sprejeto, se šteje v trenutku, ko davčni zavezanec, ki uporablja posebno uvozno ureditev iz 6.c podpoglavja XI. poglavja ZDDV-1, ali kdo drug za njegov račun od prejemnika blaga prejme potrdilo o plačilu, sporočilo o odobritvi plačila ali zavezo za plačilo, ne glede na to, kdaj je izvršeno dejansko plačilo, in sicer ko se zgodi prvi od naštetih dogodkov (v skladu z 61.b členom Izvedbene uredbe).

V **novem, 130.l členu** ZDDV-1 so določena pravila za prijavo uporabe posebne ureditve iz tega podpoglavja davčnemu organu (FURS) ter identifikacijo davčnih zavezancev in posrednikov, ki v imenu in za račun davčnih zavezancev uporabljajo to posebno ureditev. V skladu s prvim odstavkom mora davčni zavezanec ali posrednik, ki bo uporabljal to posebno ureditev, davčnemu organu prijaviti, kdaj se njegova dejavnost v okviru te posebne ureditve začne, preneha ali spremeni v tolikšni meri, da se ta posebna ureditev ne more več uporabiti. Prijavo mora posredovati po elektronski poti.

V drugem, tretjem in četrtem odstavku so določeni podatki, ki jih mora davčni zavezanec ali posrednik navesti v prijavi. Davčni zavezanec, ki uporablja posebno ureditev iz tega podpoglavja brez posrednika, mora v prijavi navesti naslednje podatke: ime, poštni naslov, elektronski naslov, vključno z naslovi spletnih strani, identifikacijsko številko za DDV ali nacionalno davčno številko. Davčni zavezanec mora poslati prijavo davčnemu organu, preden začne opravljati prodajo na daljavo uvoženega blaga. Posrednik davčnega zavezanca mora v prijavi navesti naslednje podatke: svoje ime, poštni naslov, elektronski naslov in identifikacijsko številko za DDV, ki mu je bila izdana v zvezi z redno identifikacijo za namene DDV. Poleg tega mora posrednik v prijavi navesti tudi naslednje podatke za vsakega davčnega zavezanca, ki ga zastopa: ime, poštni naslov, elektronski naslov, vključno z naslovi spletnih strani, identifikacijsko številko za DDV, ki mu je bila izdana v zvezi z redno identifikacijo za namene DDV, ali nacionalno davčno številko in svojo individualno identifikacijsko številko za DDV za vsakega davčnega zavezanca, ki ga zastopa,

dodeljeno v skladu z osmim odstavkom tega člena. Posrednik mora poslati prijavo davčnemu organu, preden davčni zavezanec, ki ga zastopa, začne uporabljati to posebno ureditev. Če se med poslovanjem davčnega zavezanca ali posrednika kateri koli od naštetih podatkov spremeni, mora davčni zavezanec ali posrednik na podlagi petega odstavka davčnemu organu sporočiti tudi vse spremembe posredovanih podatkov za identifikacijo.

V skladu s šestim in sedmim odstavkom davčni organ davčnemu zavezancu in posredniku v zvezi z vsakim davčnim zavezancem, ki ga zastopa, dodeli individualno identifikacijsko številko za DDV, na podlagi katere lahko uporablja posebno ureditev iz tega podpoglavja. Davčnemu zavezancu, ki uporablja to posebno ureditev brez posrednika, davčni organ dodeli individualno identifikacijsko številko za DDV za uporabo posebne ureditve iz tega podpoglavja in mu jo pošlje po elektronski poti. Posredniku, ki zastopa enega ali več davčnih zavezancev, davčni organ dodeli individualno identifikacijsko številko. Za uporabo posebne ureditve iz tega podpoglavja mu davčni organ dodeli še individualno identifikacijsko številko DDV za vsakega davčnega zavezanca, ki ga zastopa oziroma v imenu in za račun katerega bo obračunaval in plačeval DDV po tej posebni ureditvi. Posrednik svoje individualne identifikacijske številke ne more uporabiti za namene obračunavanja DDV, temveč je namenjena zgolj njegovi identifikaciji v zvezi z uporabo posebne ureditve s strani davčnega zavezanca, ki ga zastopa. Davčni organ pošlje vse dodeljene identifikacijske številke posredniku po elektronski poti. V osmim odstavku je določeno, da lahko davčni zavezanec in posrednik dodeljene individualne identifikacijske številke DDV v skladu s šestim in sedmim odstavkom uporabljata samo za namene posebne ureditve iz tega podpoglavja.

Nov, 130.m člen ZDDV-1 določa, pod katerimi pogoji mora davčni organ davčnega zavezanca izključiti iz posebne ureditve in posrednika izbrisati iz posebne evidence, in sicer s tem, da ga črta iz posebne evidence, ki jo vodi v skladu z novim 122.c členom. Na podlagi prvega odstavka so pogoji za izključitev davčnega zavezanca, ki uporablja posebno ureditev iz tega podpoglavja brez posrednika, izpolnjeni, če davčni zavezanec davčni organ obvesti, da ne opravlja več dobav blaga, zajetih v tej posebni ureditvi, če davčni organ na podlagi podatkov in informacij, s katerimi razpolaga, domneva, da davčni zavezanec ne opravlja več obdavčljivih dejavnosti, za katere se uporablja ta posebna ureditev, če davčni zavezanec ne izpolnjuje več predpisanih pogojev za uporabo te posebne ureditve ali če davčni zavezanec nenehno krši pravila te posebne ureditve. Kdaj lahko davčni organ davčnega zavezanca izključi iz posebne ureditve na podlagi domneve davčnega organa, je podrobneje opredeljeno v 58.a členu Izvedbene Uredbe, kršitve pravil, ki so podlaga za izključitev davčnega zavezanca iz posebne ureditve, pa so natančneje opredeljene v drugem odstavku 58.b člena Izvedbene uredbe. Na podlagi drugega odstavka so pogoji za izbris posrednika, ki uporablja posebno ureditev iz tega podpoglavja, iz posebne evidence izpolnjeni, če posrednik dve zaporedni koledarski četrletji ne deluje v vlogi posrednika za račun vsaj enega davčnega zavezanca, ki uporablja posebno ureditev iz tega podpoglavja, če ne izpolnjuje več vseh predpisanih pogojev za delovanje v vlogi posrednika ali če nenehno krši pravila te posebne ureditve. Kršitve pravil, ki so podlaga za izbris posrednika iz posebne evidence, so natančneje opredeljene v drugem odstavku 58.b člena Izvedbene uredbe. Na podlagi tretjega odstavka so pogoji za izključitev posameznega davčnega zavezanca, ki ga zastopa posrednik, iz posebne ureditve iz tega podpoglavja izpolnjeni, če posrednik davčni organ obvesti, da ta davčni zavezanec ne opravlja več dobav blaga, zajetih v tej posebni ureditvi, če davčni organ na podlagi podatkov in informacij, s katerimi razpolaga, domneva, da ta davčni

zavezanec ne opravlja več obdavčljivih dejavnosti, za katere se uporablja ta posebna ureditev, če davčni zavezanec ne izpolnjuje več predpisanih pogojev za uporabo te posebne ureditve, če davčni zavezanec nenehno krši pravila te posebne ureditve ali če posrednik obvesti davčni organ, da ne zastopa več zadevnega davčnega zavezanca. Kdaj lahko davčni organ davčnega zavezanca izključi iz posebne ureditve na podlagi domneve davčnega organa, je podrobneje opredeljeno v 58.a členu Izvedbene uredbe, kršitve pravil, ki so podlaga za izključitev davčnega zavezanca iz posebne ureditve, pa so natančneje opredeljene v drugem odstavku 58.b člena Izvedbene uredbe.

V **novem, 130.n členu** ZDDV-1 so pravila za predložitev posebnega obračuna DDV za opravljene dobave blaga zajete v posebni ureditvi iz novega 6.c podpoglavja XI. poglavja ZDDV-1. V prvem odstavku je določeno, da mora davčni zavezanec, ki uporablja posebno ureditev iz tega podpoglavja, ali njegov posrednik davčnemu organu predložiti posebni obračun DDV za vsak koledarski mesec, tudi v primeru, ko v posameznem obračunskem obdobju ni bila opravljena nobena dobava blaga po tej posebni ureditvi. V tem primeru mora oddati nični obračun. Davčni zavezanec mora obračun oddati v elektronski obliki do konca meseca, ki sledi koncu obračunskega obdobja, na katerega se obračun nanaša.

V skladu z drugim odstavkom mora posebni obračun DDV vsebovati naslednje podatke: slovensko individualno identifikacijsko številko DDV iz šestega oziroma sedmega odstavka 130.l člena ZDDV-1, za vsako državo članico potrošnje, v kateri je nastala obveznost za plačilo DDV, skupno vrednost opravljenih dobav blaga, za katero je nastala obveznost obračuna DDV po tej posebni ureditvi v obračunskem obdobju brez DDV, uporabljene veljavne stopnje DDV, skupni znesek pripadajočega DDV po posameznih stopnjah in skupni znesek dolgovanega DDV. V posebnem obračunu DDV mora davčni zavezanec ali njegov posrednik zajeti podatke o vseh izvedenih prodajah na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga, razen morebitnih dobav blaga, ki so bile omogočene z uporabo elektronskega vmesnika v skladu s prvim odstavkom novega 6.a člena ZDDV-1 in jih bo v obračun DDV vključil davčni zavezanec, ki je z uporabo elektronskega vmesnika omogočil dobavo tega blaga.

S tretjim odstavkom se uredi način naknadnih popravkov posebnih obračunov DDV za pretekla obračunska obdobja. Če davčni zavezanec ali njegov posrednik po oddaji posebnega obračuna DDV ugotovi nepravilnosti v tem obračunu, lahko v obdobju treh let od poteka roka za njegovo predložitev davčnemu organu sporoči popravke oziroma spremembe tega obračuna tako, da spremembe podatkov vključi v enega naslednjih posebnih obračunih DDV (v posebni obračun DDV za tekoče obračunsko obdobje). Za ta namen mora davčni zavezanec ali njegov posrednik v tekočem posebnem obračunu DDV navesti državo članico potrošnje, obračunsko obdobje in znesek DDV, za katerega se zahtevajo spremembe.

V četrtem odstavku je določeno, da mora davčni zavezanec vse zneske v posebnem obračunu DDV izkazati v evrih.

V **novem, 130.o členu** ZDDV-1 se določijo obveznosti davčnega zavezanca ali njegovega posrednika v zvezi s plačilom DDV po posebni ureditvi iz tega podpoglavja. Davčni zavezanec ali njegov posrednik mora plačati DDV ob predložitvi posebnega obračuna DDV in med ostale potrebne plačilne podatke navesti ustrezen poseben obračun DDV, na katerega se plačilo nanaša. Poseben obračun DDV mora predložiti davčnemu organu in izvršiti plačilo DDV najpozneje na dan poteka roka za

predložitev posebnega obračuna DDV, tj. najpozneje na zadnji dan meseca, ki sledi obračunskemu obdobju. Plačilo mora izvršiti na bančni račun v evrih, ki ga določi davčni organ.

V **novem, 130.p členu** ZDDV-1 je v prvem odstavku urejen način uveljavljanja povračila zneskov DDV, ki jih je davčni zavezanec, ki nima sedeža v Uniji in je identificiran za uporabo posebne ureditve za prodajo na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga v Sloveniji v skladu z določbami novega 6.c podpoglavja XI. poglavja ZDDV-1, plačal ali jih je dolžan plačati v Sloveniji za nabave blaga in storitev, ki jih uporabi za namene opravljanja dobav blaga, zajetih v tej posebni ureditvi, ne glede na državo članico potrošnje tega blaga. Davčni zavezanec povračila DDV, ki ga je plačal ali ga je dolžan plačati za blago in storitve, ki so mu jih dobavili drugi davčni zavezanci v Sloveniji, ali za blago, ki je bilo uvoženo v Slovenijo, ne more uveljavljati kot odbitek DDV v rednem obračunu DDV v skladu s prvim odstavkom 63. člena ZDDV-1, temveč ga lahko uveljavlja z vložitvijo zahtevka za vračilo DDV pri davčnem organu (FURS) v skladu s 74.i členom ZDDV-1 (ne glede na točko a) drugega odstavka 74.i člena ZDDV-1 (ne glede na to, ali je v Sloveniji v predpisanem obdobju vračila opravil dobave blaga ali storitev, za katere se šteje, da so bile opravljene v Sloveniji (vendar se mu v zvezi s temi dobavami ni treba identificirati za namene DDV v Sloveniji), ali ne) in šesti odstavek 74.i člena ZDDV-1 (ne glede na pogoj vzajemnosti)).

V drugem odstavku je urejen način uveljavljanja povračila zneskov DDV, ki jih je davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije in je identificiran za uporabo posebne ureditve za prodajo na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga v skladu s 4. oddelkom 6. poglavja XII. naslova Direktive Sveta 2006/112/ES v drugi državi članici, plačal ali jih je dolžan plačati v Sloveniji za nabave blaga in storitev, ki jih uporabi za namene opravljanja dobav blaga, zajetih v navedeni posebni ureditvi, ne glede na državo članico potrošnje tega blaga. Davčni zavezanec uveljavlja povračila DDV, ki ga je plačal ali ga je dolžan plačati za blago in storitve, ki so mu jih dobavili drugi davčni zavezanci v Sloveniji, ali za blago, ki je bilo uvoženo v Slovenijo, z vložitvijo zahtevka za vračilo DDV pri davčnem organu (FURS) v skladu s 74.i členom ZDDV-1 (ne glede na točko a) drugega odstavka in šesti odstavek 74.i člena ZDDV-1).

V tretjem odstavku je urejen način uveljavljanja povračila zneskov DDV, ki jih je davčni zavezanec s sedežem v drugi državi članici in identificiran za uporabo posebne ureditve za prodajo na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga v skladu s 4. oddelkom 6. poglavja XII. naslova Direktive Sveta 2006/112/ES, plačal ali jih je dolžan plačati v Sloveniji za nabave blaga in storitev, ki jih uporabi za namene opravljanja dobav blaga, zajetih v navedeni posebni ureditvi, ne glede na državo članico potrošnje teh storitev. Davčni zavezanec uveljavlja povračila DDV, ki ga je plačal ali ga je dolžan plačati za blago in storitve, ki so mu jih dobavili drugi davčni zavezanci v Sloveniji, ali za blago, uvoženo v Slovenijo, z vložitvijo zahtevka za vračilo DDV prek elektronskega portala v državi članici, kjer je pridobil identifikacijsko številko za DDV ali davčno sklicno številko, na podlagi katere zahteva vračilo. Vračilo DDV lahko uveljavlja ne glede na prvi odstavek 74. člena ZDDV-1 (ne glede na to, ali ima davčni zavezanec sedež ali stalno poslovno enoto ali stalno oziroma običajno prebivališče v Sloveniji ali ne, in če opravlja dobave blaga in storitev, za katere se šteje, da so bile opravljene v Sloveniji, vendar se mu v zvezi s temu dobavami v Sloveniji ni treba identificirati za namene DDV) v Sloveniji v skladu z 2.2. podpoglavjem IX. poglavja ZDDV-1.

V četrtem odstavku je določena izjema od pravil iz prvega, drugega in tretjega odstavka tega člena, in sicer davčni zavezanec, ki uporablja posebno ureditev za

prodajo na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga, bodisi v Sloveniji bodisi v drugi državi članici, ter je hkrati identificiran za namene DDV v Sloveniji za druge dejavnosti, ki niso zajete v tej posebni ureditvi, lahko uveljavlja povračilo zneskov DDV, ki jih je plačal ali jih je dolžan plačati v Sloveniji za nabave blaga in storitev, ki jih uporabi za obdavčljive dejavnosti po tej posebni ureditvi, ne glede na državo članico potrošnje, tako da uveljavlja odbitek teh zneskov v rednem obračunu DDV, ki ga predloži davčnemu organu v skladu s 87. členom ZDDV-1.

V petem odstavku je dano pooblastilo ministru, pristojnemu za finance, da natančneje določi pogoje za uveljavljanje vračila DDV in vsebino zahtevka za vračilo DDV (podatki na obrazcu DDV-VDT) v skladu s tem členom.

Z **novim, 130.r členom** ZDDV-1 je v prvem odstavku za davčnega zavezanca in posrednika, ki uporablja posebno ureditev iz tega podpoglavja, določena obveznost vodenja dovolj natančnih evidenc o transakcijah davčnega zavezanca, zajetih v tej posebni ureditvi, ki davčnemu organu vseh držav članic potrošnje omogočajo ustrezen nadzor pravilnosti davčnega obračuna. Posrednik mora voditi podatke o opravljenih transakcijah ločeno za vsakega davčnega zavezanca, ki ga zastopa. Podatki, ki se štejejo za dovolj podrobne, so določeni v drugem odstavku 63.c člena Izvedbene uredbe. V skladu z drugim odstavkom mora davčni zavezanec ali njegov posrednik podatke iz evidence predložiti slovenskemu davčnemu organu in vsem davčnim organom držav članic potrošnje na zahtevo, in sicer v elektronski obliki, v skladu s tretjim odstavkom pa mora evidence hraniti deset let po koncu leta, v katerem je bila transakcija opravljena.

K 41. členu

S tem členom se v XI. poglavju ZDDV-1 doda **ново, 6.d podpoglavje z naslovom**, ki se glasi »6.d Posebna ureditev za prijavo in plačilo DDV ob uvozu«. S to novo posebno ureditvijo se poenostavita obračunavanje in plačilo DDV za blago, ki se uvozi v Slovenijo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav v pošiljkah, katerih vrednost ne presega 150 evrov, katerih prejemnik je oseba, ki ni davčni zavezanec, in za katero nista bila uporabljena niti posebna ureditev za prodajo na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga niti obračun DDV od uvoza blaga v skladu s splošnimi pravili. Poenostavitev, ki se uvaja s tem podpoglavjem, je dopolnilni ukrep k uvedbi nove posebne ureditve iz prejšnjega podpoglavja (novega 6.c podpoglavja XI. poglavja) zaradi ukinitve oprostitev plačevanja DDV ob uvozu na pošiljke neznatne vrednosti. Nadalje se s tem členom v ZDDV-1 dodajo novi 130.s do 130.u člen.

V **novem, 130.s členu** ZDDV-1 se ureja, pod katerimi pogoji se lahko uporabi posebna ureditev za prijavo in plačilo DDV ob uvozu. V skladu s prvim odstavkom in kot to določa prvi odstavek 63.d člena Izvedbene uredbe, lahko to posebno ureditev uporablja vsaka oseba, ki razpolaga z dovoljenjem FURS za odloženo plačilo uvoznih dajatev v skladu s carinskimi predpisi, in sicer v primerih, ko ob uvozu v Slovenjo predloži pošiljko z blagom davčnemu organu (FURS) za račun osebe, ki ji je blago namenjeno, pri čemer je prejemnik pošiljke v Sloveniji, vrednost pošiljke ni večja od realne vrednosti 150 evrov in za blago v pošiljki, razen trošarinskega blaga, nista bila uporabljena niti posebna ureditev za prodajo na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga niti obračun DDV od uvoza blaga v skladu s splošnimi pravili. Pojem realne vrednosti je natančneje opredeljen v 48. točki 1. člena Delegirane Uredbe Komisije (EU) 2015/2446 o dopolnitvi Uredbe (EU) št. 952/2013 Evropskega parlamenta in Sveta o podrobnih pravilih v zvezi z nekaterimi določbami carinskega zakonika Unije. Z drugim odstavkom se osebi, ki opravlja dejavnost dostave pošiljk (poštna ali kurirska služba), omogoči, da za pošiljke z blagom, ki se

uvozi v Slovenijo in je namenjeno kupcu v Sloveniji, lahko uporabi posebno ureditev za prijavo in plačilo uvoznega DDV ter izterja DDV od prejemnika pošiljke, in sicer s tem, da se na podlagi drugega pododstavka 63.d člena Izvedbene uredbe določi, da je pogoj, da je blago predloženo davčnemu organu za račun osebe, ki ji je blago namenjeno, izpolnjen s tem, da ta oseba (poštna ali kurirska služba) davčnemu organu prijavi, da bo uporabila posebno ureditev za prijavo in plačilo DDV ob uvozu, in prejme znesek DDV, še preden je blago izročeno prejemniku. Prijava se opravi s predložitvijo elektronske carinske deklaracije. Kadar je vrednost blaga določena v valuti, ki ni evro, se ta v skladu s tretjim odstavkom preračuna v evre z uporabo referenčnega tečaja Evropske centralne banke, objavljenega prvi delovni dan v oktobru. Ta tečaj se za preračun vrednosti uporablja celo naslednje koledarsko leto. Preračunan znesek v evrih se zaokroži na dve decimalki.

V **novem, 130.t členu** ZDDV-1 je v prvem odstavku določeno, da je prejemnik blaga oseba, ki mora plačati DDV, ter v drugem odstavku, da je oseba, ki uporablja posebno ureditev za prijavo in plačilo DDV ob uvozu, oseba, ki od prejemnika blaga pobere DDV v ustrezni višini, ga prijavi davčnemu organu (FURS) v mesečnem poročilu in plača na račun davčnega organa. V trenutku uvoza mora oseba, ki uporablja to posebno ureditev, davčnemu organu v carinski deklaraciji zagotoviti tudi informacijo o davčni osnovi in stopnji DDV. Tako se omogoči izračun DDV. V tretjem odstavku je določena vsebina mesečnega poročila, in sicer je treba za vsako pošiljko navesti oznako pošiljke, davčno osnovo in skupni znesek pripadajočega DDV po davčnih stopnjah, pobran v zadevnem koledarskem mesecu, in skupni znesek DDV za plačilo. V četrtem odstavku je predpisano, da mora oseba, ki uporablja to posebno ureditev, davčnemu organu pošiljati mesečna poročila v elektronski obliki in plačati DDV davčnemu organu do roka plačila, ki velja za odloženo plačilo v skladu z dovoljenjem za odloženo plačilo. Oseba, ki uporablja to posebno ureditev, mora DDV plačati v evrih na bančni račun, ki ga določi davčni organ. S petim odstavkom se določajo poznejši popravki, in sicer mora oseba, ki uporablja to posebno ureditev in pozneje ugotovi nepravilnosti v predloženem mesečnem poročilu, davčnemu organu v elektronski obliki poslati spremembo prijavljenih podatkov za posamezno pošiljko.

Oseba, ki uporablja posebno ureditev za prijavo in plačilo DDV ob uvozu, mora na podlagi **novega, 130.u člena** ZDDV-1 voditi evidence o vseh transakcijah, za katere je prijavila in plačala DDV po tej posebni ureditvi. Podatki v evidenci morajo biti dovolj natančni, da lahko davčni organ na njihovi podlagi ugotovi, ali je bil plačani DDV pravilen. Vsebovati morajo naslednje informacije: državo članico potrošnje, v katero se uvaža blago; opis in količino uvoženega blaga; datum uvoza blaga; davčno osnovo z navedbo uporabljene valute; morebitno poznejše povečanje ali zmanjšanje davčne osnove; uporabljeno stopnjo DDV; znesek DDV, ki ga je treba plačati, z navedbo uporabljene valute; informacije, uporabljene za določitev kraja, kjer se začne in konča odpošiljanje ali prevoz blaga prejemniku; dokaze o morebitnem vračilu blaga, vključno z uporabljeno davčno osnovo in stopnjo DDV (prvi odstavek). Oseba, ki uporablja to posebno ureditev, mora voditi podatke o transakcijah za potrebe nadzora davčnega organa v elektronski obliki in jih hraniti deset let.

K 42. členu

S tem členom se v **137.a členu** ZDDV-1, ki ureja pogoje za uporabo posebne ureditve za opravljanje storitev mednarodnega občasnega cestnega prevoza potnikov, doda nov peti odstavek, s katerim se določi, da davčni zavezanec, ki opravlja storitve mednarodnega občasnega cestnega prevoza potnikov, za obračun in plačilo DDV v Sloveniji osebam, ki niso davčni zavezanci, ne sme hkrati uporabljati posebne ureditve Vse na enem mestu (VEM) v skladu s spremenjenim 6.a ali

6.b podpoglavjem XI. poglavja ZDDV-1 ali 2. ali 3. oddelkom 6. poglavja XII. naslova Direktive Sveta 2006/112/ES (tj. posebne ureditve za storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci, ki nimajo sedeža v Uniji, ali posebne ureditve za prodajo blaga na daljavo znotraj Unije, za dobavo blaga v državi članici prek elektronskih vmesnikov, ki omogočajo dobavo, in za storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci, ki imajo sedež znotraj Unije, vendar ne v državi članici potrošnje) v kateri koli državi članici (ne glede na to, ali za državo članico identifikacije izbere Slovenijo ali drugo državo članico) in posebne ureditve v skladu z 8. podpoglavjem XI. poglavja ZDDV-1. Sočasna uporaba teh posebnih ureditev, ki so za davčnega zavezanca prostovoljne, se izključuje. Davčni zavezanec se prostovoljno odloči, katero posebno ureditev bo uporabljal. Če se davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji in opravlja storitve prevoza potnikov osebam, ki niso davčni zavezanci, želi vključiti v ureditev VEM, v Sloveniji ali drugi državi članici, ter že uporablja posebno ureditev za opravljanje storitev mednarodnega občasnega cestnega prevoza potnikov, se mora pred prijavo v ureditev VEM izključiti iz posebne ureditve za opravljanje storitev mednarodnega občasnega cestnega prevoza potnikov osebam, ki niso davčni zavezanci oziroma ga bo iz te posebne ureditve izključil davčni organ (dopolnjena točka b) prvega odstavka 137.c člena ZDDV-1). Davčni zavezanci iz tretjih držav, ki za državo identifikacije izberejo Slovenijo, se bodo tako lahko vključili v posebno ureditev iz novega 6.a podpoglavja XI. poglavja ZDDV-1 (neunijska ureditev) brez pridobitve identifikacijske številke za namene DDV, davčni zavezanci iz drugih držav članic pa se bodo lahko vključili v posebno ureditev iz novega 6.b podpoglavja XI. poglavja ZDDV-1 (unijska ureditev) na podlagi že dodeljene identifikacijske številke za DDV. Če davčnim zavezancem iz drugih držav članic identifikacijska številka za DDV še ni bila dodeljena, se morajo predhodno obvezno identificirati za namene DDV (obrazec DDV-P3), šele nato se bodo lahko vključili v unijsko ureditev. Če pa bodo davčni zavezanci poleg storitev prevoza potnikov osebam, ki niso davčni zavezanci, opravljali te storitve na ozemlju Slovenije tudi davčnim zavezancem, bodo lahko še naprej uporabljali posebno ureditev za opravljanje storitev mednarodnega občasnega cestnega prevoza potnikov. Tisti davčni zavezanci, ki te ureditve ne bodo uporabili, bodo morali obračunavati DDV po splošni ureditvi in mesečno predlagati obračune DDV. Enako bo veljalo tudi, če bodo davčni zavezanci, ki nimajo sedeža v Sloveniji, za državo članico identifikacije izbrali drugo državo članico, saj se posebne ureditve VEM uporabljajo za opravljene storitve v vseh državah članicah EU.

K 43. členu

V **137.c členu** ZDDV-1, ki določa, v katerih primerih davčni organ izključi davčnega zavezanca iz posebne ureditve za opravljanje storitev mednarodnega občasnega cestnega prevoza potnikov, se v točki b) doda pogoj iz novega petega odstavka 137.a člena ZDDV-1, na podlagi katerega bo davčni organ davčnega zavezanca izključil iz uporabe posebne ureditve, za katerega bo prejel prijavo za uporabo posebne ureditve iz novega 6.a ali 6.b podpoglavja XI. poglavja ZDDV-1.

K 44. členu

S tem členom se v **140. členu** ZDDV-1 določijo davčni prekrški in dodajo sankcije za kršitve določb spremenjenih in novih določb, s katerimi se ureja čezmejna dobava blaga in storitev končnim potrošnikom (kupcem) v drugih državah članicah. V prvem odstavku se 1. točka spremeni tako, da se kot prekršek določi to, da če pravna oseba ali davčni zavezanec, ki opravlja prodaje blaga na daljavo znotraj Unije, katerih kraj obdavčitve je druga država članica, vendar pa se ne odloči za uporabo unijske ureditve VEM, ne poroča o dobavah oziroma letnem prometu, ki ga je dosegel v posamezni državi članici oziroma ne poroča v predpisanem roku oziroma na predpisan način oziroma o dobavah blaga na daljavo poroča nepopolne, nepravilne

ali neresnične podatke. 2. točka se spremeni tako, da se kot prekršek določi to, da pravna oseba oziroma davčni zavezanec davčnemu organu ne predloži poročila in izjave s podatki iz drugega odstavka 30.f člena ZDDV-1 ali ne predloži poročila in izjave v predpisanem roku ali ne predloži poročila in izjave na predpisan način oziroma v predloženem poročilu oziroma izjavi izkaže nepopolne, nepravilne ali neresnične podatke (30.f člen). Spremeni se tudi 11. točka tako, da se med kršitve, ki jih stori pravna oseba oziroma davčni zavezanec, če davčnemu organu ne prijavi začetka, spremembe ali prenehanja opravljanja dejavnosti po spremenjeni posebni ureditvi iz 6.a oziroma 6.b podpoglavja XI. poglavja ali če prijave ne predloži na predpisan način ali je ne predloži v predpisanem roku ali v prijavi navede nepopolne, nepravilne ali neresnične podatke oziroma ne sporoči sprememb predloženih podatkov, dodajo še prej naštetá dejanja, ki jih opusti oziroma izvrši pravna oseba oziroma davčni zavezanec ali posrednik pri opravljanju dejavnosti pri uporabi nove posebne ureditve iz 6.c podpoglavja XI. poglavja (kršitve prvega, drugega in četrtega odstavka 125. člena, prvega in tretjega odstavka 130.c člena in prvega do petega odstavka 130.l člena).

K 45. členu

S tem členom se v **141. členu** ZDDV-1 določijo novi hujši davčni prekrški in sankcije za te kršitve v zvezi s posebnimi ureditvami iz spremenjenega 6.a in 6.b podpoglavja XI. poglavja ZDDV-1, novega 6.c podpoglavja XI. poglavja ZDDV-1 ter novega 6.d podpoglavja ZDDV-1. V prvem odstavku člena se 2. točka dopolni tako, da se v prekrškovne določbe v zvezi z nepredložitvijo obračuna DDV, nepredložitvijo tega v predpisanem roku, na predpisan način ali z navedbo nepopolnih, nepravilnih ali neresničnih podatkov v skladu s 63. do 70. členom ZDDV-1, 87., 88., 88.a in 137.e členom ZDDV-1, dodajo še hudi davčni prekrški v zvezi z nepredložitvijo posebnega obračuna DDV, nepredložitvijo tega v predpisanem roku, na predpisan način ali z navedbo nepopolnih, nepravilnih ali neresničnih podatkov po posebnih ureditvah VEM (neunijska ureditev VEM, unijska ureditev VEM in uvozna ureditev VEM), v zvezi s katerimi davčni zavezanec ali posrednik vse obveznosti predložitve posebnega obračuna DDV in plačila DDV po posebnih ureditvah VEM izpolnjuje v drugi državi članici oziroma v državi članici identifikacije po posebnih ureditvah VEM. V zvezi z izvajanjem neunijske ureditve VEM, unijske ureditve VEM in uvozne ureditve VEM je treba upoštevati še Izvedbeno uredbo Sveta (EU) 2019/2026 o spremembi Izvedbene uredbe (EU) št. 282/2011 v zvezi z dobavo blaga ali opravljanjem storitev, ki jih omogočajo elektronski vmesniki, in posebnimi ureditvami za davčne zavezance, ki opravljajo storitve za osebe, ki niso davčni zavezanci, ter prodajajo blago na daljavo in opravljajo nekatere domače dobave blaga.

V zvezi z navedenimi tremi posebnimi ureditvami 60.a člen Izvedbene uredbe določa, da če obračun DDV ni predložen v skladu s 364., 369.f ali 369.s členom Direktive 2006/112/ES, država članica identifikacije davčnega zavezanca ali posrednika, ki deluje za njegov račun, po elektronski poti opomni o obveznosti predložitve takega obračuna. Država članica identifikacije opomin izda deseti dan po tem, ko bi obračun moral biti predložen, in po elektronski poti obvesti druge države članice, da je bil opomin izdan. Za vse naknadne opomine in ukrepe, sprejete za odmero in izterjavo DDV, je odgovorna zadevna država članica potrošnje. Ne glede na izdane opomine in sprejete ukrepe s strani države članice potrošnje davčni zavezanec ali posrednik, ki deluje za njegov račun, obračun DDV predloži državi članici identifikacije. 63.b člen Izvedbene uredbe določa, da če obračun DDV ni bil predložen ali kadar je obračun DDV predložen prepozno ali je nepopoln ali nepravilen ali kadar plačilo DDV zamuja, obresti, kazni ali druge dajatve izračuna in

odmeri država članica potrošnje. Davčni zavezanec ali posrednik, ki deluje za njegov račun, take obresti, kazni ali druge dajatve plača neposredno državi članici potrošnje.

Z novo točko 2.a se doda hujši davčni prekršek v zvezi z uporabo posebne ureditve iz 6.d podpoglavja XI. poglavja ZDDV-1, če davčni zavezanec davčnemu organu ne predloži mesečnega poročila ali ga ne predloži v predpisanem roku ali ga ne predloži na predpisan način ali v predloženem mesečnem poročilu navede nepopolne, nepravilne ali neresnične podatke ali podatke oziroma davčnemu organu ne posreduje spremembe prijavljenih podatkov za posamezno pošiljko v skladu s 130.t členom ZDDV-1. Nadalje se v prvem odstavku dopolni 3. točka tako, da se med hujše davčne prekrške za neplačilo DDV ali plačilo po poteku predpisanega roka ali plačilo, izvršeno v nasprotju s predpisanim načinom, kot je določeno v 77. členu, četrtem odstavkom 130.t člena in 137.f členom ZDDV-1, dodajo še hujši davčni prekrški za neplačilo DDV ali plačilo po poteku predpisanega roka ali plačilo, izvršeno v nasprotju s predpisanim načinom po posebnih ureditvah VEM. V tej zvezi je namreč treba upoštevati še 63.a člen Izvedbene uredbe, ki določa, da če je davčni zavezanec ali posrednik, ki deluje za njegov račun, predložil obračun DDV na podlagi 364., 369.f ali 369.s člena Direktive 2006/112/ES, ni pa bilo izvršeno plačilo ali je bilo izvršeno plačilo manjše od zneska iz obračuna, država članica identifikacije davčnega zavezanca ali posrednika, ki deluje za njegov račun, deseti dan po tem, ko bi moralo biti plačilo najpozneje izvršeno v skladu s 367., 369.i ali 369.v členom Direktive 2006/112/ES, po elektronski poti opomni o zapadlem DDV. Država članica identifikacije po elektronski poti obvesti državo članico potrošnje, da je bil opomin izdan. Za vse naknadne opomine in ukrepe, sprejete za izterjavo DDV, je odgovorna zadevna država članica potrošnje. Če je take naknadne opomine izdala država članica potrošnje, se ustrezni DDV plača tej državi članici. Država članica potrošnje po elektronski poti obvesti državo članico identifikacije, da je bil izdan opomin. Hkrati je treba upoštevati še 63.b člen Izvedbene uredbe, na podlagi katerega je za kaznovanje v primeru zamud pri plačilu DDV pristojna država članica potrošnje.

Spremeni se tudi 7. točka prvega odstavka, v kateri se med prekrške poleg prekrškov, ki jih stori pravna oseba oziroma davčni zavezanec, če ne vodi predpisane evidence ali je ta nepopolna ali ne hrani dokumentacije v predpisanem roku v skladu z drugim odstavkom 85. člena, 122., 130., 130.h in 137.g členom, dodata še 130.r in 130.t člen tega zakona.

K 46. členu

S tem členom je določen zamik začetka uporabe sprememb členov ZDDV-1, ki vključujejo DDV obravnavo dobav oboroženim silam, in sicer spremenjenega 13. člena, nove 8.a točke prvega odstavka 50. člena, spremenjenega tretjega odstavka 50. člena in spremenjenega 54. člena zakona. Te spremembe se začnejo uporabljati 1. julija 2022, kot to v 3. členu določa Direktiva 2019/2235/EU.

Nadalje je s tem členom v drugem odstavku, vezano na določbe, ki bodo po tem predloqu zakona začele veljati 1. julija 2022, urejeno podaljšanje uporabe razveljavljenih določb ZDDV-1 do 30. junija 2022.

K 47. členu

S tem členom se v prvem odstavku razveljavi Pravilnik o obveznostih glede davka na dodano vrednost v zvezi z direktivami Sveta (EU), ki veljajo za opravljanje storitev in prodajo blaga na daljavo, ureditev glede DDV na področju trgovine na daljavo pa se od uveljavitve zakona izvaja na podlagi ZDDV-1. Zaradi novega desetega odstavka 81. člena ZDDV-1 (25. člen predloga zakona) se razveljavi 17. člen Zakona

o davčnem potrjevanju računov, ki določa, da se z globo 40 evrov kaznuje za prekršek kupec blaga oziroma prejemnik storitev, če ne prevzame in zadrži računa neposredno po odhodu iz poslovnega prostora oziroma ga na zahtevo ne predloži pooblaščenim osebi, saj s tem zakonom računa v papirni obliki ne bo več potrebno izročiti kupcu, če kupec tega ne bo zahteval.

K 48. členu

S tem členom se določa začetek veljavnosti zakona s petnajstim dnevom po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

IV. BESEDILO ČLENOV, KI SE SPREMINJAJO

1. člen (vsebina zakona)

(1) S tem zakonom se ureja sistem in uvaja obveznost plačevanja davka na dodano vrednost (v nadaljnjem besedilu: DDV) na ozemlju Republike Slovenije v skladu z:

- Direktivo Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (UL L št. 347 z dne 11. 12. 2006, str. 1), zadnjič spremenjeno z Direktivo Sveta (EU) 2019/475 z dne 18. februarja 2019 o spremembi direktiv 2006/112/ES in 2008/118/ES glede vključitve italijanske občine Campione d'Italia in italijanskih voda Luganskega jezera v carinsko območje Unije in v ozemeljsko uporabo Direktive 2008/118/ES (UL L št. 83 z dne 25. 3. 2019, str. 42), (v nadaljnjem besedilu: Direktiva Sveta 2006/112/ES);
- Direktivo Sveta 2008/9/ES z dne 12. februarja 2008 o podrobnih pravilih za vračilo davka na dodano vrednost, opredeljenih v Direktivi 2006/112/ES, davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža v državi članici vračila, ampak v drugi državi članici (UL L št. 44 z dne 20. 2. 2009, str. 23), in
- Trinajsto direktivo Sveta 86/560/EGS z dne 17. novembra 1986 o usklajevanju zakonodaje držav članic glede prometnih davkov – Postopki vračila davka na dodano vrednost davčnim zavezancem, ki nimajo stalnega prebivališča ali sedeža na ozemlju Skupnosti (UL L št. 326 z dne 21. 11. 1986, str. 40).

(2) Pojmi, uporabljeni v tem zakonu, imajo naslednji pomen:

- »ozemlje Slovenije« je ozemlje pod suverenostjo Republike Slovenije, vključno z zračnim prostorom in morskim območjem, nad katerimi ima Republika Slovenija suverenost ali jurisdikcijo v skladu z notranjim in mednarodnim pravom;
- »ozemlje države članice«, »država članica« in »Unija« je ozemlje držav članic in ozemlje Unije, ki je kot tako definirano v predpisih Evropske unije;
- »tretja država« je katero koli drugo ozemlje, razen ozemlje Slovenije in ozemlja drugih držav članic oziroma Unije;
- »tretje ozemlje« je del državnega ozemlja države članice, ki pa ni sestavni del »ozemlja države članice« v smislu druge alineje tega odstavka, in sicer:
 - a) ozemlja, ki so del carinskega območja Unije:
 - v Helenski republiki: 'A'Oo (gora Atos);
 - v Kraljevini Španiji: Kanarski otoki;
 - v Francoski republiki: francoska ozemlja iz 349. in prvega odstavka 355. člena Pogodbe o delovanju Evropske unije;
 - v Republiki Finski: Alandski otoki;
 - v Združenem kraljestvu Velika Britanija in Severna Irska: Kanalski otoki;
 - v Italijanski republiki: Campione d'Italia, italijanske vode Luganskega jezera.
 - b) ozemlja, ki niso del carinskega območja Unije:
 - v Zvezni republiki Nemčiji: otok Heligoland, ozemlje Büsingens;
 - v Kraljevini Španiji: Ceuta, Melilla;
 - v Italijanski republiki: Livigno.

(3) Po tem zakonu se:

- transakcije v Kneževino Monako ali iz nje obravnavajo kot transakcije v Francosko republiko oziroma iz nje;
- transakcije na otok Man ali z njega obravnavajo kot transakcije v Združeno kraljestvo Velike Britanije in Severne Irske oziroma iz njega in
- transakcije v suverene cone Združenega kraljestva Akrotiri in Dhekelia ali iz njih obravnavajo kot transakcije na Ciper oziroma z njega.

3. člen

(predmet obdavčitve)

(1) Predmet DDV so naslednje transakcije:

1. dobave blaga, ki jih davčni zavezanec oziroma zavezanka (v nadaljnjem besedilu: davčni zavezanec) opravi v okviru opravljanja svoje ekonomske dejavnosti na ozemlju Republike Slovenije (v nadaljnjem besedilu: Slovenija) za plačilo;
2. pridobitve blaga znotraj Unije, ki jih na ozemlju Slovenije, opravi za plačilo:
 - a) davčni zavezanec v okviru opravljanja svoje ekonomske dejavnosti ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, če je prodajalec davčni zavezanec v drugi državi članici, ki v skladu z zakonodajo te države članice ni oproščen obračunavanja DDV kot mali davčni zavezanec in ga ne zajema ureditev iz tretjega, četrtega ali desetega odstavka 20. člena tega zakona;
 - b) v primeru pridobitve novih prevoznih sredstev, davčni zavezanec ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, katerih druge pridobitve niso predmet DDV v skladu s točko d) prvega odstavka 4. člena tega zakona, ali katera koli druga oseba, ki ni davčni zavezanec;
 - c) v primeru pridobitve trošarinskih izdelkov, pri katerih nastane obveznost obračuna trošarine v Sloveniji v skladu z zakonom, ki ureja trošarine, davčni zavezanec ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, katerih druge pridobitve niso predmet DDV v skladu s točko d) prvega odstavka 4. člena tega zakona;
3. opravljanje storitev, ki jih davčni zavezanec opravi v okviru opravljanja svoje ekonomske dejavnosti na ozemlju Slovenije za plačilo;
4. uvoz blaga.

(2) Za namene 2. b) točke prvega odstavka tega člena se za »prevozna sredstva« štejejo naslednja prevozna sredstva, namenjena za prevoz oseb ali blaga:

- kopenska motorna vozila s prostornino motorja nad 48 kubičnih centimetrov ali močjo motorja nad 7,2 kilovata;
- plovila, daljša od 7,5 metrov, razen plovil za plovbo na odprtem morju, ki prevažajo potnike za plačilo in plovil za namene opravljanja komercialne, industrijske ali ribiške dejavnosti ali za reševanje ali pomoč na morju ali za priobalni ribolov;

- zrakoplovi, katerih vzletna teža presega 1550 kilogramov, razen zrakoplovov, ki jih uporabljajo letalske družbe predvsem na mednarodnih poteh za plačilo.

(3) Prevozna sredstva iz drugega odstavka tega člena se štejejo za nova, če je izpolnjen eden od naslednjih pogojev:

- plovila in zrakoplovi so dobavljeni pred potekom treh mesecev po datumu, ko so bili prvič dani v uporabo, kopenska motorna vozila pa pred potekom šestih mesecev po datumu, ko so bila prvič dana v uporabo, in
- da s kopenskimi motornimi vozili ni prevoženih več kot 6000 kilometrov, s plovili ni preplutih več kot 100 ur in z zrakoplovi ni preletenih več kot 40 ur.

(4) Za namene 2.c) točke prvega odstavka tega člena se za »trošarinske izdelke« štejejo energenti, alkohol in alkoholne pijače ter tobačni izdelki, kot so določeni z veljavno zakonodajo Unije, ne pa tudi plin, dobavljen po sistemu za zemeljski plin, vzpostavljenem na ozemlju Unije, ali po kateremkoli omrežju, povezanim s takim sistemom.

6. člen (splošno)

(1) »Dobava blaga« pomeni prenos pravice do razpolaganja z opredmetenimi stvarmi kot da bi bil prejemnik lastnik.

(2) Za dobavo blaga se štejejo tudi:

- a) prenos lastninske pravice na blagu, proti plačilu odškodnine, na podlagi zakona ali odločbe državnega organa;
- b) dejanska izročitev blaga na podlagi pogodbe o najemu blaga za določeno obdobje ali o prodaji blaga z odloženim plačilom, ki določa, da se ob normalnem poteku dogodkov lastništvo prenese najpozneje ob plačilu zadnjega obroka;
- c) prenos blaga po pogodbi, na podlagi katere se plača provizija na nakup ali prodajo.

(3) Električna energija, plin, energija za ogrevanje ali hlajenje in podobno se štejejo za blago.

9. člen (prenos blaga v drugo državo članico)

(1) Za dobavo blaga, opravljeno za plačilo, se šteje tudi prenos blaga, ki je del poslovnih sredstev davčnega zavezanca, ki ga opravi davčni zavezanec v drugo državo članico.

(2) Šteje se, da je bil opravljen prenos blaga v drugo državo članico v skladu s prvim odstavkom tega člena, če davčni zavezanec ali druga oseba za njegov račun, odpošlje ali odpelje blago v drugo državo članico za namene svojega podjetja, razen za namene naslednjih transakcij:

- a) dobave tega blaga, ki jo opravi ta davčni zavezanec na ozemlju države članice, v kateri se odpošiljanje ali prevoz konča, pod pogoji iz tretjega in četrtega odstavka 20. člena tega zakona;
- b) dobave tega blaga zaradi instalacije ali montaže, ki jo opravi dobavitelj ali druga oseba za njegov račun na ozemlju države članice, v kateri se odpošiljanje ali prevoz konča, pod pogoji iz desetega odstavka 20. člena tega zakona;
- c) dobave tega blaga, ki jo opravi davčni zavezanec na krovu plovila, zrakoplova ali na vlaku med prevozom potnikov, pod pogoji iz 21. člena tega zakona;
- d) dobave plina po sistemu za zemeljski plin, vzpostavljenem na ozemlju Unije ali po kateremkoli omrežju, povezanem s takim sistemom, dobave električne energije ali dobave energije za ogrevanje ali hlajenje po omrežjih daljinskega ogrevanja ali hlajenja pod pogoji iz 22. člena tega zakona;
- e) dobave tega blaga, ki jo opravi davčni zavezanec pod pogoji iz 46., 52., 53. in 54. člena tega zakona;
- f) opravljanja storitev, ki se nanašajo na cenitev blaga ali delo na njem, dejansko opravljenih na ozemlju države članice, v kateri se odpošiljanje ali prevoz blaga konča, če se blago po cenitvi ali opravljenem delu na njem vrne temu davčnemu zavezancu v Slovenijo;
- g) začasne rabe tega blaga na ozemlju države članice, v kateri se odpošiljanje ali prevoz blaga konča, zaradi opravljanja storitev v tej državi članici, ki jih opravlja davčni zavezanec s sedežem v Sloveniji;
- h) začasne rabe tega blaga na ozemlju druge države članice za obdobje, ki ne presega 24 mesecev, če bi se za začasni uvoz enakega blaga iz tretje države lahko uporabil postopek začasnega uvoza s popolno oprostitvijo uvoznih dajatev.

(3) Če eden od pogojev iz drugega odstavka tega člena ni več izpolnjen, se šteje, da je bilo blago preneseno v drugo državo članico. V tem primeru se šteje, da je prenos opravljen v trenutku, ko ta pogoj ni več izpolnjen.

13. člen (Nato)

Za pridobitev blaga znotraj Unije, opravljeno za plačilo, se šteje tudi nabava blaga, ki ga oborožene sile države članice Severnoatlantske zveze uporabijo za svoje potrebe ali potrebe svojega spremnega civilnega osebja, ki ga niso pridobile pod splošnimi pravili obdavčevanja v Sloveniji, če pri uvozu tega blaga ne bi mogle uveljavljati oprostitev v skladu z 8. točko prvega odstavka 50. člena tega zakona.

20. člen (dobava blaga s prevozom)

(1) Kadar blago odpošlje ali odpelje dobavitelj, kupec ali tretja oseba, se za kraj dobave blaga šteje kraj, kjer se blago nahaja, ko se začne odpošiljanje ali prevoz blaga prejemniku.

(2) Kadar se odpošiljanje ali prevoz blaga začne na tretjem ozemlju ali v tretji državi, se šteje, da je kraj dobave, ki jo opravi uvoznik, in kraj vsakršne nadaljnje dobave v državi članici uvoza blaga.

(3) Ne glede na prvi in drugi odstavek tega člena, se šteje, da je kraj dobave blaga, ki ga odpošlje ali odpelje dobavitelj ali druga oseba za njegov račun iz države članice, ki ni namembna država članica, kraj, kjer se blago nahaja, ko se odpošiljanje ali prevoz blaga kupcu konča, če so izpolnjeni naslednji pogoji:

- a) dobava blaga je opravljena za davčnega zavezanca ali pravno osebo, ki ni davčni zavezanec, katerih pridobitve blaga znotraj Unije niso predmet DDV, ali za katerokoli drugo osebo, ki ni davčni zavezanec;
- b) dobavljeno blago niso niti nova prevozna sredstva niti blago, ki ga dobavi dobavitelj ali druga oseba za njegov račun, potem ko je bilo montirano ali instalirano, s poskusnim zagonom ali brez njega.

(4) Kadar je dobavljeno blago iz tretjega odstavka tega člena, odposlano ali odpeljano s tretjega ozemlja ali iz tretje države in ga dobavitelj uvozi v drugo državo članico, kot je država članica kupca blaga, se šteje, da je bilo odposlano ali odpeljano iz države članice uvoza.

(5) Tretji in četrti odstavek tega člena se ne uporabljata za dobave blaga, ki je v celoti odposlano ali odpeljano v isto državo članico, če je to država članica, v kateri se odpošiljanje ali prevoz blaga konča, če so izpolnjeni naslednji pogoji:

- a) dobavljeno blago niso trošarinski izdelki;
- b) skupna vrednost teh dobav, brez DDV, opravljenih pod pogoji iz tretjega odstavka tega člena v tej državi članici v enem koledarskem letu ne presega zneska, ki ga določi ta država članica in je objavljen na spletni strani Evropske komisije;
- c) skupna vrednost teh dobav, brez DDV, v tej državi članici tudi v predhodnem koledarskem letu ni preseгла predpisanega zneska.

(6) Davčni zavezanec, ki izpolnjuje pogoje iz petega odstavka tega člena, lahko kraj take dobave določi v skladu s tretjim in četrtim odstavkom tega člena. Davčni zavezanec mora izbiro vnaprej priglasiti davčnemu organu in jo uporabljati najmanj dve koledarski leti, in sicer od prvega dneva v mesecu, ki sledi mesecu priglasitve.

(7) Ob izpolnjevanju pogojev iz tretjega odstavka tega člena se šteje, da je kraj dobave blaga, ki ga odpošlje ali odpelje dobavitelj ali druga oseba za njegov račun iz druge države članice v Slovenijo, Slovenija, če skupna vrednost dobav, ki jih opravi dobavitelj v tekočem koledarskem letu oziroma jih je opravil v preteklem letu, presega 35.000 eurov ali če se dobavitelj odloči, da je, ne glede na to, da vrednost njegovih dobav v tekočem koledarskem letu ne presega tega zneska, kraj takih dobav Slovenija.

(8) Ob izpolnjevanju pogojev iz tretjega odstavka tega člena se šteje, da je kraj dobave blaga, ki ga odpošlje ali odpelje dobavitelj ali druga oseba za njegov račun iz Slovenije v drugo državo članico, ta država članica, če skupna vrednost dobav, ki jih opravi dobavitelj v tekočem koledarskem letu oziroma jih je opravil v preteklem letu, presega znesek, ki ga določi ta država članica, ali če se dobavitelj odloči, da je, ne glede na to, da vrednost njegovih dobav v tekočem koledarskem letu ne presega tega zneska, kraj takih dobav druga država članica.

(9) Določbe tretjega do šestega odstavka tega člena se ne uporabljajo za dobave rabljenega blaga, umetniških predmetov, zbirk ali starin, ki so predmet DDV v skladu s posebno ureditvijo.

(10) Kadar blago, ki ga odpošlje ali prevaža dobavitelj, kupec ali tretja oseba, instalira ali montira dobavitelj ali druga oseba za njegov račun, s poskusnim zagonom ali brez njega, se za kraj dobave šteje kraj, kjer je blago instalirano ali montirano.

(11) Davčni zavezanec, ki opravlja dobave blaga v druge države članice, pri katerih se kraj dobave blaga določi v skladu z osmim odstavkom tega člena, mora davčnemu organu najpozneje do 31. januarja leta po preteku leta, v katerem so opravljene te dobave, v elektronski obliki poročati o letnem prometu, ki ga je dosegel v posamezni državi članici, o obdobju poročanja in identifikacijski številki za DDV v namembni državi članici ter o datumu začetka oziroma konca identifikacije za DDV v tej državi članici.

20.a člen (zaporedne dobave)

(1) Če se isto blago dobavlja zaporedno in je to blago iz Slovenije odposlano ali odpeljeno v drugo državo članico, ali obratno, neposredno od prvega dobavitelja do zadnje stranke v verigi, se odpošiljanje ali prevoz za namene uveljavljanja oprostitve plačila DDV zaradi dobave v drugo državo članico pripiše samo dobavi, ki se opravi vmesnemu dobavitelju.

(2) Ne glede na prejšnji odstavek se odpošiljanje ali prevoz za namene iz prejšnjega odstavka pripiše dobavi blaga, ki jo opravi vmesni dobavitelj, če je vmesni dobavitelj svojemu dobavitelju sporočil identifikacijsko številko za DDV, ki mu jo je izdala Slovenija.

(3) Za namene tega člena »vmesni dobavitelj« pomeni dobavitelja v verigi, ki ni prvi dobavitelj in ki odpošilja ali prevaža blago oziroma za račun katerega se blago odpošilja ali prevaža.

30.c člen (telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja in elektronske storitve osebam, ki niso davčni zavezanci)

(1) Kadar so telekomunikacijske storitve, storitve radijskega in televizijskega oddajanja ali elektronske storitve, zlasti tiste iz Priloge I a tega zakona, opravljene osebi, ki ni davčni zavezanec, je kraj opravljene storitve kraj, kjer ima ta oseba sedež, stalno ali običajno prebivališče.

(2) Kadar izvajalec storitve in naročnik komunicirata po elektronski pošti, to samo po sebi ne pomeni, da je opravljena storitev elektronsko opravljena storitev.

(3) Ne glede na prvi odstavek tega člena je kraj opravljene storitve kraj, kjer ima izvajalec storitve sedež, ali če sedeža nima, stalno ali običajno prebivališče, če so izpolnjeni naslednji pogoji:

izvajalec ima sedež, ali če sedeža nima, stalno ali običajno prebivališče samo v eni državi članici in

- a) storitev je opravljena za osebo, ki ni davčni zavezanec in ima sedež, stalno ali običajno prebivališče v kateri koli državi članici, ki ni država članica iz prejšnje točke, in
- b) skupna vrednost opravljenih storitev iz prejšnje točke brez DDV v tekočem koledarskem letu ne presega zneska 10.000 eurov in tega zneska ni preseгла niti v predhodnem koledarskem letu.

(4) Izvajalec, ki uporablja prejšnji odstavek, pošlje davčnemu organu poročilo o skupni vrednosti opravljenih storitev iz b) točke prejšnjega odstavka brez DDV v predhodnem koledarskem letu po posamezni državi članici in izjavo o izpolnjevanju pogojev iz prejšnjega odstavka v elektronski obliki do konca januarja tekočega leta.

(5) Kadar je v koledarskem letu presežen promet iz c) točke tretjega odstavka tega člena, se od takrat naprej za določitev kraja opravljene storitve po tem členu uporablja prvi odstavek tega člena.

(6) Ne glede na tretji odstavek tega člena se lahko izvajalec storitve, ki izpolnjuje pogoje iz tretjega odstavka, odloči za določitev kraja opravljene storitve v skladu s prvim odstavkom tega člena. V tem primeru mora davčni zavezanec izbiri vnaprej prijaviti davčnemu organu v elektronski obliki in uporabljati ta pravila najmanj v tekočem koledarskem letu ter dveh naslednjih koledarskih letih.

33. člen

(dobave blaga ali storitev)

(1) Obdavčljivi dogodek in s tem obveznost obračuna DDV nastane, ko je blago dobavljeno ali so storitve opravljene.

(2) Če se za dobave blaga, razen iz točke b) drugega odstavka 6. člena tega zakona, in opravljanje storitev izdajajo zaporedni računi ali se izvršijo zaporedna plačila, se šteje, da so opravljene v trenutku, ko poteče obdobje, na katero se taki računi ali plačila nanašajo, vendar to obdobje ne sme biti daljše od enega leta.

(3) Za storitve, za katere je DDV dolžan plačati prejemnik storitev v skladu s 3. točko prvega odstavka 76. člena tega zakona in ki se neprekinjeno opravljajo v obdobju, daljšem od enega leta, ter za katere se v tem obdobju ne izdajajo računi in ne vršijo plačila, se šteje, da so končane ob izteku vsakega koledarskega leta, dokler storitve niso dokončane.

(4) Zaporedne dobave blaga v obdobju daljšem od enega koledarskega meseca, ki so odposlane ali odpeljane iz Slovenije v drugo državo članico in v katero jih davčni zavezanec za namene svojega podjetja dobavi ali prenese z

oprostitivijo DDV, se v skladu s pogoji iz 46. člena tega zakona štejejo za zaključene zadnji dan vsakega koledarskega meseca, dokler dobava ni končana.

(5) Če je plačilo izvršeno preden je blago dobavljeno ali preden so storitve opravljene, nastane obveznost obračuna DDV na dan prejema plačila in od prejetega zneska plačila.

(6) Če račun ni izdan, blago pa je bilo dobavljeno oziroma storitev opravljena, se DDV obračuna najpozneje zadnji dan davčnega obdobja, v katerem je nastal obdavčljivi dogodek. Prejšnji stavek se ne nanaša na storitve, za katere je DDV dolžan plačati prejemnik storitev v skladu s 3. točko prvega odstavka 76. člena tega zakona, ali na dobave blaga ali prenose blaga iz osmega odstavka tega člena.

(7) Pri dobavi blaga oziroma storitev po 7., 8. in 15. členu tega zakona nastane obveznost obračuna DDV v davčnem obdobju, v katerem je nastal obdavčljivi dogodek.

(8) Za dobave blaga, opravljene v drugo državo članico pod pogoji iz 46. člena tega zakona in za prenos blaga, ki ga opravi davčni zavezanec za namene svojega podjetja v drugo državo članico z oprostitvijo DDV, nastane obveznost obračuna DDV na dan izdaje računa, ali če račun ni bil izdan, 15. dan v mesecu, ki sledi mesecu, v katerem nastane obdavčljivi dogodek.

(9) Drugi in peti odstavek tega člena se ne uporabljata za dobave blaga, opravljene v drugo državo članico pod pogoji iz 46. člena tega zakona in za prenose blaga, ki jih opravi davčni zavezanec za namene svojega podjetja v drugo državo članico z oprostitvijo DDV.

43. člen

(oprostitve za določene dejavnosti v javnem interesu, ki jih opravijo osebe, ki niso osebe javnega prava)

(1) Dobave blaga in storitev, za katere je oprostitvev DDV določena v 1., 6., 7., 8., 11., 12. in 13. točki prvega odstavka 42. člena tega zakona, so oproščene plačila DDV tudi, če jih opravijo osebe, ki niso osebe javnega prava, če je v vsakem posameznem primeru dobave izpolnjen eden ali več naslednjih pogojev:

- njihov cilj ni doseganje dobička, če pa dobiček vseeno dosežejo, ga ne smejo razdeliti, temveč ga morajo nameniti za nadaljnje opravljanje ali izboljšanje storitev;
- jih upravljajo in vodijo večinoma prostovoljci, ki sami ali preko drugih oseb niso posredno ali neposredno udeleženi v rezultatih teh dejavnosti;
- zaračunavajo cene, ki jih odobrijo pristojni organi, ali cene, ki niso višje od takšnih odobrenih cen, ali za storitve, za katere ni potrebna odobritev cen, cene, ki so nižje, kot jih za podobne storitve zaračunavajo davčni zavezanci, ki obračunavajo DDV;
- ni verjetno, da oprostitvev DDV za te storitve izkrivlja konkurenco, na primer postavlja v slabši položaj davčne zavezance, ki obračunavajo DDV.

(2) Osebe iz prvega odstavka tega člena lahko uveljavljajo oprostitev plačila DDV na podlagi predhodne priglasitve, ki jo predložijo davčnemu organu v elektronski obliki.

44. člen (druge oproščene dejavnosti)

Plačila DDV so oproščene tudi naslednje transakcije:

1. zavarovalne in pozavarovalne transakcije, vključno s povezanimi storitvami zavarovalnih posrednikov in zastopnikov;
2. najem oziroma zakup nepremičnin (vključno z leasingom), razen:
 - nastanitev v hotelih ali podobnih nastanitvenih zmogljivostih, vključno z nastanitvijo v počitniških domovih, počitniških kampih ali na prostorih, namenjenih kampiranju;
 - dajanja v najem garaž in površin za parkiranje vozil;
 - dajanja v najem trajno instalirane opreme in strojev;
 - najema sefov;
3. dobava blaga, ki se je v celoti uporabljalo za namene oproščenih dejavnosti oziroma transakcij iz 42. člena tega zakona in tega člena, če davčni zavezanec ni imel pravice do odbitka vstopnega DDV za to blago, ali blaga, pri pridobitvi oziroma uporabi katerega ni imel pravice do odbitka DDV v skladu s 66. členom tega zakona;
4. finančne transakcije, in sicer:
 - a) dajanje kreditov oziroma posojil v denarni obliki in posredovanje pri sklepanju teh poslov ter upravljanje kreditov oziroma posojil v denarni obliki, ko te storitve opravlja kreditodajalec oziroma posojilodajalec;
 - b) izdajanje kreditnih garancij in drugih denarnih jamstev ter upravljanje kreditnih garancij s strani kreditodajalca;
 - c) transakcije, vključno s posredovanjem, v zvezi z depoziti in tekočimi oziroma transakcijskimi računi, plačili, nakazili, dolgovi, čeki in drugimi plačilnimi instrumenti, razen izterjave dolgov in factoringa;
 - d) transakcije, vključno s posredovanjem, v zvezi z valuto, bankovci in kovanci, ki so zakonito plačilno sredstvo, razen bankovcev in kovancev, katerih prodajna cena je določena na podlagi njihove vrednosti kot zbirateljskega predmeta ali na podlagi vrednosti kovine, iz katere so izdelani;
 - e) transakcije, vključno s posredovanjem (razen upravljanja, hrambe, investicijskega svetovanja in storitev v zvezi s prevzemi), z delnicami, deleži v podjetjih ali združenjih, obveznicami in drugimi vrednostnimi papirji, razen z dokumenti o lastninski pravici na blagu in pravicami in deleži;
 - f) upravljanje investicijskih skladov;
5. dobava kolkov, poštnih znamk po nominalni vrednosti, ki se uporabljajo za poštno storitve na ozemlju Slovenije ter drugih podobnih znamk;
6. igre na srečo;
7. dobava objektov ali delov objektov in zemljišč, na katerih so objekti postavljeni, razen če je dobava opravljena, preden so objekti ali deli objektov prvič vseljeni

- oziroma uporabljeni, ali če je dobava opravljena, preden potečeta dve leti od začetka prve uporabe oziroma prve vselitve;
8. dobava zemljišč, razen stavbnih zemljišč;
 9. dobava zlata Banki Slovenije.

50. člen
(oproščene transakcije)

(1) Plačila DDV so oproščene naslednje transakcije:

1. sprostitev blaga v prost promet, če bi dobava takega blaga, ki bi jo na ozemlju Slovenije opravil davčni zavezanec, bila v vsakem primeru oproščena plačila DDV;
2. uvoz blaga iz 51. člena tega zakona;
3. uvoz blaga s tretjega ozemlja, ki je del carinskega območja Unije, za katerega bi se lahko uporabila oprostitve iz 2. točke tega člena;
4. uvoz blaga, odposlanega ali odpeljanega s tretjega ozemlja ali iz tretje države in uvoženega v državo članico, ki ni namembna država članica, če je dobava takega blaga, ki jo opravi uvoznik, kot je opredeljen v 6. točki prvega odstavka 76. člena tega zakona, oproščena v skladu s 46. členom tega zakona;
5. uvoz blaga, ki ga v stanju, kakor je bilo izvoženo, ponovno uvaža oseba, ki ga je izvozila, če je blago v skladu s carinskimi predpisi oproščeno plačila carine;
6. uvoz blaga v okviru diplomatskih in konzularnih odnosov, ki je oproščeno plačila carine;
- 6.a uvoz blaga s strani Evropske unije, Evropske skupnosti za atomsko energijo, Evropske centralne banke, Evropske investicijske banke ali organov, ki jih je ustanovila Unija, za katere se uporablja Protokol z dne 8. aprila 1965 o privilegijih in imunitetah Evropske skupnosti, in sicer v okvirih in pod pogoji iz navedenega protokola in sporazumov o njegovem izvajanju ali sporazumov o sedežu ter predvsem le do obsega, ki ne povzroča izkrivljanja konkurence;
7. uvoz blaga s strani mednarodnih organizacij, ki niso navedene v prejšnji točki, in članov takih organizacij, z omejitvami in pod pogoji, ki jih določajo mednarodne pogodbe o ustanovitvi organizacij ali sporazumi o sedežu teh organizacij, ki veljajo za Slovenijo;
8. blago, ki ga na ozemlje držav članic pogodbenic Severnoatlantske zveze uvozijo oborožene sile drugih držav pogodbenic te zveze za potrebe teh sil ali spremnega civilnega osebja ali za oskrbo njihovih menz ali kantin, kadar te sile sodelujejo pri skupni obrambi;
9. uvoz ulova, nepredelanega ali obdelanega po postopkih za ohranitev kakovosti, vendar še nedobavljenega, ki ga davčni zavezanci, ki opravljajo dejavnost ribištva, pripeljejo v pristanišče;
10. zlato in druge plemenite kovine, bankovci in kovanci, ki jih uvaža Banka Slovenije;
11. uvoz plina po sistemu za zemeljski plin ali po kateremkoli omrežju, povezanim s takim sistemom, ali dovajanje plina v sistem za zemeljski plin s plovila, namenjenega za prevoz plina, ali po pridobivalnem plinovodnem omrežju, električne energije ali energije za ogrevanje ali hlajenje po omrežjih daljinskega ogrevanja ali hlajenja;
12. storitve v zvezi z uvozom blaga, če je vrednost teh storitev vključena v davčno osnovo v skladu s točko b) drugega odstavka 38. člena tega zakona.

(2) Uvoz blaga iz 4. točke prejšnjega odstavka je oproščen plačila DDV, če uvozu blaga sledi oproščena dobava blaga v skladu s 1. in 4. točko 46. člena tega zakona, le če uvoznik v trenutku uvoza pristojnemu davčnemu organu zagotovi vsaj naslednje informacije:

- a) svojo identifikacijsko številko za DDV, ki jo izda davčni organ v Sloveniji ali identifikacijsko številko za DDV svojega davčnega zastopnika, ki je dolžan plačati DDV, ki jo izda davčni organ v Sloveniji;
- b) identifikacijsko številko za DDV prejemnika blaga, ki mu je blago dobavljeno v skladu s 1. točko 46. člena tega zakona, izdano v drugi državi članici, ali svojo identifikacijsko številko za DDV, izdano v državi članici, v kateri se odpošiljanje ali prevoz blaga konča, če je blago predmet prenosa v skladu s 4. točko 46. člena tega zakona;
- c) dokaz, da je uvoženo blago namenjeno, da se odpelje ali odpošlje iz Slovenije v drugo državo članico.

(3) Minister, pristojen za finance, predpiše natančnejše pogoje in način uveljavljanja oprostitev po tem členu ter določi količinske ali vrednostne omejitve za posamezne vrste blaga, za katere upravičenci iz 6., 6.a, 7. in 8. točke prvega odstavka tega člena lahko uveljavijo oprostitev.

51. člen (blago iz 2. točke 50. člena)

(1) Na podlagi 2. točke prvega odstavka 50. člena tega zakona se plačila DDV oprostijo:

1. pošiljke neznatne vrednosti, poslane neposredno iz tujine. Oprostitev se ne nanaša na tobak in tobačne izdelke, alkohol in alkoholne pijače ter parfume in toaletne vode. Skupna vrednost blaga v posamezni pošiljki, ki se šteje za neznatno, ne sme presegati zneska, ki ga določi minister, pristojen za finance;
2. rabljeno osebno premoženje, ki pripada fizični osebi, ki je prebivala v tujini neprekinjeno najmanj 12 mesecev in ki se seli v Slovenijo. Oprostitev se ne nanaša na alkoholne pijače, tobak in tobačne izdelke, motorna vozila ter opremo za opravljanje dejavnosti;
3. predmeti, ki pripadajo osebi, ki je prebivala v tujini neprekinjeno najmanj 12 mesecev in ki se seli v Slovenijo zaradi sklenitve zakonske zveze. Oprostitev se ne nanaša na alkoholne pijače, tobak in tobačne izdelke, motorna vozila ter opremo za opravljanje dejavnosti;
4. predmeti, ki jih fizična oseba, ki stalno živi v Sloveniji, pridobi z dedovanjem. Oprostitev se ne nanaša na alkoholne pijače, tobak in tobačne izdelke, prevozna sredstva, opremo, zaloge surovin, polizdelkov in končnih izdelkov, živino in kmetijske pridelke, ki presegajo običajne družinske potrebe;
5. učni pripomočki, ki jih za lastne potrebe prinesejo s seboj dijaki in študenti, ki prihajajo v Slovenijo z namenom šolanja;
6. blago v osebni prtljagi potnika, ki se uvaža v nekomercialne namene in je v skladu s carinskimi predpisi oproščeno plačila carine;
7. nekomercialno blago v pošiljkah, ki jih fizična oseba s prebivališčem v tujini brezplačno pošilja fizični osebi na carinskem območju do vrednosti, za tobak in tobačne izdelke, alkohol in alkoholne pijače ter parfume in toaletne vode pa do količin, ki jih predpiše minister, pristojen za finance;

8. častna odlikovanja in nagrade, če njihova narava ali posamična vrednost kaže na to, da niso uvožene za komercialne namene; priložnostna darila, prejeta v okviru mednarodnih odnosov, če ne odražajo komercialnega namena; ob pogoju vzajemnosti predmeti, namenjeni šefom tujih držav oziroma njihovim predstavnikom za njihove potrebe v času uradnega obiska v Sloveniji. Oprostitev se ne nanaša na alkoholne pijače ter tobak in tobačne izdelke;
9. terapevtske substance človeškega izvora in reagenti za določanje krvnih skupin ter tipov tkiv, ki se uporabljajo za nekomercialne medicinske ali znanstvene namene; farmacevtski izdelki za zdravstveno oziroma veterinarsko uporabo na mednarodnih športnih prireditvah; laboratorijske živali, živalske, biološke in kemične substance, poslane brezplačno, ki so namenjene znanstvenim raziskavam, ter vzorci referenčnih substanc, namenjenih kontroli kvalitete medicinskih proizvodov, ki jih je odobrila Svetovna zdravstvena organizacija;
10. blago, ki ga brezplačno pridobijo državni organi, dobrodelne in človekoljubne organizacije, namenjeno pa je za brezplačno razdelitev osebam, potrebnim pomoči, ali blago, poslano brezplačno in brez vsakih komercialnih namenov, z namenom, da se uporabi izključno zaradi zadovoljitve njihovih delovnih potreb ali izvrševanja njihovih nalog. Oprostitev se ne nanaša na alkoholne pijače, tobak in tobačne izdelke, kavo in pravi čaj ter motorna vozila (razen na reševalna vozila). Oprostitev se nanaša le na organizacije, ki vodijo ustrezno knjigovodstvo in pristojnim organom omogočajo nadzor nad njihovim delovanjem in ki po potrebi nudijo zavarovanje plačila DDV;
11. blago, ki ga uvozijo državni organi in organizacije, dobrodelne in človekoljubne organizacije, namenjeno pa je za brezplačno razdelitev med žrtve naravnih in drugih nesreč in vojn, ali blago, ki ostane last teh organizacij, dano pa je na razpolago prej omenjenim žrtvam. Oprostitev se ne nanaša na material in opremo, namenjeno za obnovo območij, ki jih je prizadela naravna in druga nesreča. Oprostitev se nanaša le na organizacije, ki vodijo ustrezno knjigovodstvo in pristojnim organom omogočajo nadzor nad njihovim delovanjem in ki po potrebi nudijo zavarovanje plačila DDV;
12. predmeti, ki so posebej izdelani za izobraževanje, usposabljanje ali zaposlovanje gibalno in senzorno oviranih oseb ter oseb z motnjo v duševnem razvoju, če so bili pridobljeni brezplačno ter uvoženi s strani ustanov oziroma organizacij, katerih dejavnost je izobraževanje oziroma nudenje pomoči tem osebam, in če pri donatorjih ni izražen komercialni namen;
13. oprema, ki jo imetnik uporablja za opravljanje svoje dejavnosti, pa to preseli v Slovenijo. Oprostitev se ne nanaša na prevozna sredstva, gorivo, zaloge blaga, izdelkov in polizdelkov ter živino, katere imetniki so trgovci;
14. rastlinski in živinorejski proizvodi, ki jih pridobijo kmetje – državljani Republike Slovenije na svojih posestvih v obmejnem območju sosednje države, ter naraščaj in drugi proizvodi, pridobljeni od živine, ki jo imajo na teh posestvih zaradi poljskih del, paše ali prezimovanja; semena, gnojiva in podobni izdelki za obdelavo tal, ki jo uporabljajo kmetje – tuji državljani na svojih posestvih v Sloveniji;
15. vzorci blaga neznatne vrednosti, ki so namenjeni za pridobivanje naročil tovrstnega blaga in ki so glede videza in količine neuporabni za kakršnekoli druge namene;
16. tiskovine in reklamni material, ki ga pošilja oseba s sedežem poslovanja zunaj Slovenije;

17. blago, namenjeno uporabi na sejmu, razstavi ali podobni prireditvi. Oprostitev se ne nanaša na alkoholne pijače, tobak in tobačne izdelke ter goriva in kuriva;
18. blago, ki je zaradi določitve svoje sestave, kvalitete ali drugih tehničnih značilnosti, namenjeno preizkušanju, preiskovanju ali testiranju in ki se v celoti porabi oziroma uniči. Oprostitev se ne nanaša na blago, uporabljeno pri preizkušanju, analiziranju ali testiranju zaradi pospeševanja prodaje;
19. predmeti in spremljajoči dokumenti, ki se v zvezi s pridobitvijo ali varstvom blagovnih znamk, patentov in modelov pošiljajo organizacijam za varstvo pravic intelektualne lastnine;
20. turistično informativna dokumentacija, ki je namenjena za brezplačno razdelitev in katere glavni namen je predstaviti tujo turistično ponudbo;
21. dokumenti, ki se pošiljajo državnim organom; publikacije tujih državnih organov ter mednarodnih organov in organizacij; obrazci za izvajanje pooblastil državnih organov; dokazni predmeti v sodnih postopkih; tiskane okrožnice, ki se pošiljajo kot del običajne izmenjave informacij med javnimi službami ali bančnimi ustanovami; uradne tiskovine, ki jih prejema Banka Slovenije; dokumenti, arhivi, ter obrazci za uporabo na mednarodnih srečanjih, konferencah ali kongresih; načrti, tehnične slike, modeli in podobni dokumenti za namene sodelovanja na mednarodnem natečaju, ki se organizira v Sloveniji; tiskani obrazci, ki se v skladu z mednarodnimi konvencijami uporabljajo kot uradni dokumenti v mednarodnem prometu vozil in blaga; fotografije in diapozitivi, ki se pošiljajo tiskovnim agencijam ali časopisnim hišam; zbirateljski predmeti in umetniška dela, ki niso namenjeni prodaji in so uvoženi brezplačno s strani muzejev, galerij in drugih inštitucij ter so namenjeni za brezplačne ogledе; zidni zemljevidi, filmi (razen kinematografskih) in drugi avdiovizualni izdelki vzgojno-izobraževalnega značaja, ki jih izdela OZN ali njene specializirane agencije;
22. material, potreben za natovarjanje ter zavarovanje blaga med transportom; stelja in krma za živali med transportom, naložena na prevozno sredstvo, ki se uporablja za prevoz živali iz tuje države v Slovenijo ali čez Slovenijo;
23. goriva in maziva v rezervoarjih, ki so tovarniško vdelani v motorna vozila;
24. material za postavitve, vzdrževanje ali okrasitev spominskih obeležij, grobov ali pokopališč vojnih žrtev iz drugih držav; krste s posmrtnimi ostanki in žare s pepelom pokojnika ter pogrebni artikli, ki običajno spremljajo krste in žare.

(2) Minister, pristojen za finance, predpiše natančnejše pogoje in način uveljavljanja oprostitev po tem členu.

54. člen

(oprostitve v okviru diplomatskih in konzularnih odnosov, Nato, dobava zlata centralnim bankam)

(1) Plačila DDV so oproščene naslednje transakcije:

- a) dobave blaga ali storitev v okviru diplomatskih in konzularnih odnosov;
- aa) dobave blaga ali storitev Evropski uniji, Evropski skupnosti za atomsko energijo, Evropski centralni banki, Evropski investicijski banki ali organom, ki jih je ustanovila Unija, za katere se uporablja Protokol z dne 8. aprila 1965 o privilegijih in imunitetah Evropske skupnosti, in sicer v okvirih in pod pogoji iz

- navedenega protokola in sporazumov o njegovem izvajanju ali sporazumov o sedežu ter predvsem le do obsega, ki ne povzroča izkrivljanja konkurence;
- b) dobave blaga ali storitev mednarodnim organizacijam, ki niso navedene v prejšnji točki, in članom teh organizacij z omejitvami in pod pogoji, ki jih določajo mednarodne pogodbe o ustanovitvi organizacij ali sporazumi o sedežu teh organizacij, ki veljajo za Slovenijo;
 - c) dobave blaga ali storitev, opravljene na ozemlju Slovenije, za potrebe oboroženih sil drugih držav, pogodbenic Severnoatlantske zveze, ali spremnega civilnega osebja ali za oskrbo njihovih menz ali kantin, kadar te sile sodelujejo pri skupni obrambi;
 - d) dobave blaga ali storitev v drugo državo članico, namenjene za oborožene sile katerekoli države, ki je pogodbenica Severnoatlantske zveze, razen same namembne države članice, za potrebe teh oboroženih sil ali spremnega civilnega osebja ali za oskrbo njihovih menz ali kantin, kadar te sile sodelujejo pri skupni obrambi;
 - e) dobave zlata centralnim bankam.

(2) Minister, pristojen za finance, predpiše natančnejše pogoje in način uveljavljanja oprostitev po tem členu, ter določi količinske ali vrednostne omejitve za posamezne vrste blaga, za katero upravičenci iz a) do d) točke prvega odstavka tega člena lahko uveljavijo oprostitev.

63. člen (obseg pravice)

(1) Davčni zavezanec ima pravico, da od DDV, ki ga je dolžan plačati, odbije DDV, ki ga je dolžan plačati ali ga je plačal pri nabavah blaga oziroma storitev, če je to blago oziroma storitve uporabil oziroma jih bo uporabil za namene svojih obdavčenih transakcij, in sicer:

- a) DDV, ki ga je dolžan plačati ali ga je plačal v Sloveniji za blago ali storitve, ki mu jih je ali mu jih bo dobavil drug davčni zavezanec;
- b) DDV, ki ga je dolžan plačati za transakcije, ki se obravnavajo kot dobave blaga ali storitev v skladu s točko a) 8. člena tega zakona;
- c) DDV, ki ga je dolžan plačati za pridobitve blaga znotraj Unije v skladu z 2. a) točko prvega odstavka 3. člena tega zakona;
- d) DDV, ki ga je dolžan plačati za transakcije, ki se obravnavajo kot pridobitve blaga znotraj Unije v skladu z 12. in 13. členom tega zakona;
- e) DDV, ki ga je dolžan plačati ali ga je plačal v Sloveniji v zvezi z uvozom blaga.

(2) Ne glede na prvi odstavek tega člena, ima davčni zavezanec tudi pravico do odbitka DDV, če se blago in storitve uporabijo za namene:

- a) transakcij, ki jih je v zvezi z dejavnostjo iz drugega odstavka 5. člena tega zakona opravil zunaj Slovenije, če bi bil upravičen do odbitka DDV, če bi bile opravljene v Sloveniji;
- b) transakcij, ki so oproščene DDV v skladu s 46. ali 49. členom, 12. točko prvega odstavka 50. člena ter 52. do vključno 58. členom tega zakona;
- c) transakcij, ki so oproščene v skladu s točkami 1 in 4 (a) do (e) 44. člena tega zakona, če ima naročnik sedež zunaj Unije ali če so te transakcije neposredno povezane z blagom, namenjenim za izvoz iz Unije.

(3) Davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji in ni identificiran za namene DDV v Sloveniji, ima pravico do vračila DDV od blaga in storitev, nabavljenih v Sloveniji, ali od uvoza blaga v Slovenijo, pod pogojem, da blago in storitve uporabi za:

- a) transakcije iz drugega odstavka tega člena;
- b) transakcije, za katere je plačnik DDV v skladu s 76. členom tega zakona izključno prejemnik.

(4) Vračilo DDV davčnemu zavezancu, ki ima sedež v drugi državi članici, se opravi v skladu s 74. do 74.g členom tega zakona.

(5) Vračilo DDV davčnemu zavezancu, ki ima sedež zunaj Unije, se opravi v skladu s 74.i členom tega zakona.

67. člen

(uveljavljanje pravice do odbitka)

(1) Za uveljavljanje pravice do odbitka DDV mora davčni zavezanec izpolnjevati naslednje pogoje:

a) za odbitke v skladu s točko a) prvega odstavka 63. člena tega zakona, v zvezi z dobavo blaga ali storitev, mora imeti račun, izdan v skladu z 80.a do 84.a členom tega zakona;

b) za odbitke v skladu s točko b) prvega odstavka 63. člena tega zakona, v zvezi s transakcijami, ki se obravnavajo kot dobava blaga ali storitev, mora izpolnjevati formalnosti, ki jih predpiše minister, pristojen za finance;

c) za odbitke v skladu s točko c) prvega odstavka 63. člena tega zakona, v zvezi s pridobitvami blaga znotraj Unije, v obračunu DDV iz 87. člena tega zakona mora navesti vse podatke, ki so potrebni za izračun zneska DDV, ki ga je dolžan plačati za svoje pridobitve, in imeti račun;

d) za odbitke v skladu s točko d) prvega odstavka 63. člena tega zakona, v zvezi s transakcijami, ki se obravnavajo kot pridobitve blaga znotraj Unije, mora izpolnjevati formalnosti, ki jih predpiše minister, pristojen za finance;

e) za odbitke v skladu s točko e) prvega odstavka 63. člena tega zakona, v zvezi z uvozom blaga, mora imeti uvozni dokument, na katerem je naveden kot prejemnik ali uvoznik in na katerem je naveden znesek DDV, ki ga je dolžan plačati oziroma omogoča izračun tega zneska;

f) če je dolžan plačati DDV kot naročnik ali kupec v skladu z 2., 3. in 4. točko prvega odstavka 76. člena ali 76.a členom tega zakona, mora izpolnjevati formalnosti, ki jih predpiše minister, pristojen za finance.

(2) Davčni zavezanec opravi odbitek tako, da od skupnega zneska DDV, ki ga dolguje za dano davčno obdobje, odšteje skupni znesek DDV, za katerega je v istem obdobju nastala pravica do odbitka, ki se lahko uveljavlja v skladu s prvim odstavkom tega člena. Če davčni zavezanec ne opravi odbitka DDV v tem

davčnem obdobju, lahko odbije ta znesek DDV kadarkoli po tem davčnem obdobju, vendar ne pozneje kot v zadnjem davčnem obdobju koledarskega leta, ki sledi letu, v katerem je pridobil pravico do odbitka DDV.

(3) Davčni zavezanec iz četrtega odstavka 95. člena tega zakona lahko odbije znesek pavšalnega nadomestila v davčnem obdobju, v katerem je pavšalno nadomestilo plačal.

(4) Če davčni zavezanec prejme račun, na katerem je izkazan DDV od osebe, ki ga po tem zakonu ne sme izkazati, ne sme odbiti izkazanega DDV, ne glede na to, ali nepooblaščen osebna ta DDV plača.

(5) Če davčni zavezanec prejme račun, na katerem je izkazan višji znesek DDV, kot bi moral biti po zakonu, ne sme odbiti tega višjega zneska, ne glede na to, da je bil DDV plačan.

(6) Davčni zavezanec sme odbiti DDV ne prej kot v davčnem obdobju, v katerem je prejel račune za njemu opravljeno dobavo blaga ali storitev oziroma carinske deklaracije za uvoženo blago.

74. člen (pogoji za vračilo)

(1) Davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji ampak v drugi državi članici (v nadaljnjem besedilu: davčni zavezanec s sedežem v drugi državi članici), ima pravico do vračila DDV, zaračunanega za blago, ki so mu ga dobavili, ali za storitve, ki so jih zanj opravili drugi davčni zavezanci v Sloveniji, ali za uvoz blaga v Slovenijo, če izpolnjuje naslednje pogoje:

a) v obdobju vračila v Sloveniji ni imel sedeža svoje ekonomske dejavnosti ali stalne poslovne enote, iz katere so se opravljale poslovne transakcije, ali če ni imel takšnega sedeža ali poslovne enote ali stalnega oziroma običajnega prebivališča;

b) v obdobju vračila ni dobavil nobenega blaga ali opravil storitev, za katere bi se lahko štelo, da je bilo dobavljeno ali so bile opravljene v Sloveniji, razen naslednjih transakcij:

- prevoznih storitev in s tem povezanih pomožnih storitev, ki so oproščene v skladu z 12. točko 50. člena, 52., 53. členom, točkami a), b), c) in d) prvega odstavka 54. člena, 55. členom ali 57. in 58. členom tega zakona;

- dobave blaga in opravljanja storitev prejemniku, ki je v skladu z 2., 3. in 4. točko prvega odstavka ter drugim odstavkom 76. člena tega zakona dolžan plačati davek.

(2) Davčni zavezanec s sedežem v drugi državi članici ima pravico do vračila DDV, če se blago in storitve iz prejšnjega odstavka uporabijo za naslednje transakcije:

- transakcije iz točk a) in b) drugega odstavka 63. člena tega zakona;
- transakcije, katerih prejemnik je v skladu z 2., 3. in 4. točko prvega odstavka ter drugim odstavkom 76. člena tega zakona dolžan plačati DDV.

(3) Davčni zavezanec s sedežem v drugi državi članici ima pravico do vračila tistih zneskov DDV, za katere bi lahko davčni zavezanec s sedežem v Sloveniji uveljavljal odbitek DDV v skladu s tem zakonom.

(4) Davčni zavezanec s sedežem v drugi državi članici nima pravice do vračila:

- DDV, ki je bil v skladu s tem zakonom nepravilno zaračunan;
- DDV za dobavo blaga, ki je oproščena ali ki se lahko oprosti v skladu s 46. členom ali točko b) prvega odstavka 52. člena tega zakona.

74.i člen (pogoji za vračilo)

(1) Davčni zavezanec, ki v Uniji nima sedeža svoje dejavnosti niti stalne poslovne enote, iz katere so opravljene poslovne transakcije, niti stalnega ali običajnega prebivališča (v nadaljnjem besedilu: davčni zavezanec s sedežem v tretji državi), ima ob pogojih, določenih s tem zakonom, pravico do vračila DDV, zaračunanega za blago ali storitve, ki so mu jih dobavili drugi davčni zavezanci na ozemlju Slovenije, ali zaračunanega ob uvozu blaga v Slovenijo.

(2) Davčni zavezanec s sedežem v tretji državi ima pravico do vračila DDV, če:

a) v predpisanem obdobju ni opravil dobav blaga oziroma storitev, za katere se šteje, da so bile opravljene v Sloveniji, razen:

- prevoznih in s prevozom povezanih storitev, za katere velja oprostitve v skladu z 12. točko 50. člena, 52. do 57. členom ali 58. členom tega zakona;

- storitev, od katerih mora v skladu s 3. točko prvega odstavka 76. člena tega zakona plačati DDV izključno oseba, kateri so bile storitve opravljene;

b) se blago oziroma storitve iz prvega odstavka tega člena uporabljajo za namene:

- transakcij iz točke a) drugega odstavka 63. člena tega zakona;
- transakcij, ki so oproščene plačila DDV v skladu s 13. točko 50. člena, 52. do 57. členom ali 58. členom tega zakona;

- opravljanja storitev, od katerih mora v skladu s 3. točko prvega odstavka ter drugim odstavkom 76. člena tega zakona DDV plačati izključno oseba, kateri so bile storitve opravljene;

c) so izpolnjeni drugi pogoji iz 62., 63. ter 66. in 67. člena tega zakona, ki se nanašajo na pravico do odbitka DDV.

(3) Davčni zavezanec s sedežem v tretji državi nima pravice do vračila:

- DDV, ki je bil v skladu s tem zakonom nepravilno zaračunan;

- DDV za dobavo blaga, ki je oproščena ali ki se lahko oprosti v skladu s točko b) prvega odstavka 52. člena tega zakona.

(4) Davčni zavezanec s sedežem v tretji državi ima pravico do vračila DDV, če:

- davčnemu organu predloži zahtevek za vračilo DDV najpozneje do 30. junija po poteku koledarskega leta, v katerem je bil DDV zaračunan;

- zahtevku kot prilogo predloži račune oziroma elektronske uvozne carinske deklaracije;

- zahtevku kot prilogo predloži potrdilo pristojnega organa države, v kateri ima sedež, da je zavezanec za DDV v tej državi, ki ne sme biti starejše od enega leta;

- z izjavo potrdi, da v obdobju, za katero prosi za vračilo DDV, ni opravil dobave blaga oziroma storitev, ki bi se štela za dobavo, opravljeno v Sloveniji, razen opravljanja storitev iz točke a) drugega odstavka tega člena;

- se zaveže, da bo povrnil kateri koli neupravičeno pridobljen (vrnjen) znesek DDV.

(5) Davčni zavezanec s sedežem v tretji državi lahko predloži zahtevek za vračilo:

- za obdobje, ki je krajše od enega koledarskega leta in ne krajše od šestih mesecev, vendar znesek DDV, katerega vračilo se zahteva, ne sme biti nižji od 400 eurov;

- za obdobje koledarskega leta ali na preostanek koledarskega leta. Ta zahtevek se lahko nanaša tudi na račune ali uvozne dokumente, ki niso bili sestavni del prejšnjih zahtevkov, in se nanašajo na transakcije, končane v tekočem koledarskem letu, vendar znesek DDV, katerega vračilo se zahteva, ne sme biti nižji od 50 eurov.

(6) Vračilo DDV davčnim zavezancem s sedežem v tretji državi se prizna samo, če je zagotovljena vzajemnost.

(7) Če davčni organ presodi, da nima na voljo ustreznih informacij iz drugega oziroma četrtega odstavka tega člena, na podlagi katerih bi se lahko odločil o zahtevku za vračilo, lahko zahteva od vložnika te dodatne informacije po elektronski poti.

(8) Davčni organ mora o zahtevku odločiti v osmih mesecih od vložitve zahtevka. Obrazložitev odločbe o vračilu DDV davčnim zavezancem s sedežem v tretji državi lahko vsebuje samo kratko obrazložitev zavezančeve vloge, pravno podlago, ter ob zavrnitvi ali delni zavrnitvi razlog za zavrnitev.

(9) Če davčni organ zahtevku za vračilo ugodí, se vračilo izvede najpozneje v 10 delovnih dneh po poteku roka iz prejšnjega odstavka na račun vložnika v Sloveniji ali, na zahtevo vložnika na njegove stroške, na račun v tujino.

(10) Minister, pristojen za finance, predpiše obliko in vsebino zahtevka za vračilo.

(11) Davčni zavezanec s sedežem v tretji državi predloži zahtevek za vračilo in priloge davčnemu organu v elektronski obliki.

(12) Odločbe, sklepi in drugi dokumenti se lahko vročajo po elektronski poti skladno z zakonom, ki ureja splošni upravni postopek. Kot varen elektronski predal se uporablja informacijski sistem eDavki.

76. člen (osebe, ki morajo plačati DDV)

(1) DDV mora plačati:

1. vsak davčni zavezanec, ki opravi obdavčljivo dobavo blaga ali storitev, razen v primerih, v katerih je v skladu s tem členom DDV dolžna plačati druga oseba;
2. vsaka oseba, identificirana za DDV v Sloveniji, kateri je dobavljeno blago pod pogoji iz 22. člena tega zakona, če to dobavo opravi davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji;
3. vsak davčni zavezanec ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, je pa identificirana za namene DDV, katerima se opravijo storitve iz prvega odstavka 25. člena tega zakona, če te storitve opravi davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji;
4. oseba, kateri se opravi dobava blaga, če so izpolnjeni naslednji pogoji:
 - obdavčljiva transakcija je dobava blaga, opravljena pod pogoji iz drugega odstavka 48. člena tega zakona,
 - oseba, kateri se opravi dobava, je drug davčni zavezanec ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, ki sta identificirana za DDV v Sloveniji in
 - račun, ki ga izda davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, je izdan v skladu s tem zakonom;
5. vsaka oseba, ki opravi obdavčljivo pridobitev blaga znotraj Unije;
6. pri uvozu blaga carinski dolžnik, določen v skladu s carinskimi predpisi oziroma prejemnik blaga;
7. oseba, ki povzroči, da se za blago zaključijo postopki ali možnosti iz 57. in 58. člena tega zakona;
8. davčni zavezanec iz 76.b člena tega zakona;
9. vsaka oseba, ki na računu izkaže DDV.

(2) Če je v skladu s 1. do 5. točko prvega odstavka tega člena plačnik DDV davčni zavezanec, ki v Sloveniji nima sedeža, ima pa sedež v drugi državi članici, lahko ta davčni zavezanec imenuje davčnega zastopnika kot osebo, ki mora plačati DDV. Če je v skladu s 1. do 5. točko prvega odstavka tega člena plačnik DDV davčni zavezanec, ki v Sloveniji nima sedeža, ima pa sedež v tretji državi ali na tretjem ozemlju, mora tak davčni zavezanec imenovati davčnega zastopnika kot osebo, ki mora plačati DDV, razen v primeru, ko tak davčni zavezanec uporablja posebno ureditev za telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci, ki nimajo sedeža znotraj Unije, ali posebno ureditev za opravljanje storitev mednarodnega občasnega cestnega prevoza potnikov.

(3) Če davčni zavezanec, ki v Sloveniji nima sedeža, ne plača DDV v skladu s prvim odstavkom tega člena, plača DDV prejemnik blaga oziroma storitev.

(4) Za namene uporabe tega člena se davčni zavezanec, ki ima stalno poslovno enoto v Sloveniji, šteje za davčnega zavezanca, ki v Sloveniji nima sedeža, če so izpolnjeni naslednji pogoji:

- a) davčni zavezanec opravlja obdavčljivo dobavo blaga ali storitev na ozemlju Slovenije;
- b) poslovna enota, ki jo ima davčni zavezanec na ozemlju Slovenije, ne sodeluje pri dobavi tega blaga ali opravljanju teh storitev.

78. člen (obveznost prijavljanja)

(1) Vsaka oseba mora davčnemu organu prijaviti kdaj začne opravljati dejavnost kot davčni zavezanec, in predložiti zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV. Davčni zavezanec mora davčnemu organu prijaviti tudi vsakršno spremembo v zvezi z dejavnostjo in prenehanje opravljanja dejavnosti.

(2) Obveznost predložitve zahtevka za izdajo identifikacijske številke za DDV iz prejšnjega odstavka se ne nanaša na:

- a) davčnega zavezanca iz prvega odstavka 94. člena tega zakona, ki utemeljeno pričakuje, da v obdobju 12 mesecev ne bo presegel prometa v znesku 50.000 eurov;
- b) davčnega zavezanca iz drugega odstavka 94. člena tega zakona;
- c) davčnega zavezanca, ki na ozemlju Slovenije opravlja le oproščene dobave blaga in storitev, od katerih se DDV ne sme odbiti.

(3) Ne glede na prvi odstavek tega člena, mora vsak davčni zavezanec ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec in opravlja pridobitve blaga znotraj Unije, ki v skladu z a) in d) točko prvega odstavka 4. člena tega zakona niso predmet DDV, davčnemu organu prijaviti, da take pridobitve opravlja, če pogoji iz

navedenega člena, ki določajo, da te transakcije niso predmet DDV, niso več izpolnjeni, in predložiti zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV.

(4) Ne glede na drugi odstavek tega člena mora vsak davčni zavezanec, ki ima sedež v Sloveniji in opravlja storitve na ozemlju druge države članice, za katere je plačnik DDV v skladu s 196. členom Direktive Sveta 2006/112/ES izključno prejemnik storitev in vsak davčni zavezanec, za katerega se na ozemlju Republike Slovenije opravijo storitve, za katere je v skladu s 3. točko prvega odstavka 76. člena dolžan plačati DDV, predložiti davčnemu organu zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV.

(5) Davčni zavezanec ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, mora predložiti prijavo oziroma zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV v elektronski obliki.

(6) Vsebino in natančnejše pogoje za predložitev zahtevka za izdajo identifikacijske številke za DDV predpiše minister, pristojen za finance.

80.a člen

(pravila za izdajanje računov)

(1) Za izdajanje računov veljajo pravila po tem zakonu, če se račun nanaša na dobave blaga in storitev, za katere se v skladu z določbami IV. poglavja tega zakona šteje, da so opravljene v Sloveniji.

(2) Če dobavitelj nima sedeža oziroma stalne poslovne enote v Sloveniji oziroma če njegova stalna poslovna enota, ki jo ima v Sloveniji ne sodeluje pri dobavi, opravi pa dobavo blaga in storitev, za katere se v skladu z določbami IV. poglavja tega zakona šteje, da so opravljene v Sloveniji, osebi, ki mora kot prejemnik v skladu s 76. členom tega zakona plačati DDV, se ne glede na prejšnji odstavek za izdajanje računov glede teh dobav uporabljajo pravila, ki veljajo v državi članici, v kateri ima dobavitelj sedež svoje dejavnosti ali stalno poslovno enoto, iz katere je dobava opravljena, oziroma če takšnega sedeža dejavnosti ali stalne poslovne enote ni, v državi članici, v kateri ima stalno ali običajno prebivališče. Če v primeru iz tega odstavka račun izda prejemnik (samofakturiranje), se uporabi prvi odstavek tega člena.

(3) Če ima dobavitelj sedež svoje dejavnosti ali stalno poslovno enoto, iz katere je dobava opravljena, oziroma če takšnega sedeža dejavnosti ali stalne poslovne enote ni, stalno ali običajno prebivališče v Sloveniji in opravi dobavo blaga in storitev, za katere v skladu z določbami IV. poglavja tega zakona šteje, da ni opravljena v Uniji, se za izdajanje računov glede teh dobav uporabljajo pravila v skladu s tem zakonom.

(4) Če dobavitelj uporablja eno od posebnih ureditev iz 6. podpoglavja XI. poglavja tega zakona, se za izdajanje računov glede dobav telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev uporabljajo pravila v skladu s tem zakonom.

81. člen
(obveznost izdajanja računov)

(1) Vsak davčni zavezanec mora zagotoviti, da sam, prejemnik ali tretja oseba v njegovem imenu in za njegov račun izda račun za:

1. dobave blaga ali storitev, ki jih je opravil drugemu davčnemu zavezancu ali pravni osebi, ki ni davčni zavezanec;
2. dobave blaga iz tretjega in četrtega odstavka 20. člena tega zakona;
3. dobave blaga, opravljene pod pogoji iz 46. člena tega zakona;
4. vsako predplačilo, ki ga prejme, preden je opravljena katera od dobav blaga iz 1. in 2. točke tega odstavka;
5. vsako predplačilo za storitve, ki ga prejme od drugega davčnega zavezanca ali pravne osebe, ki ni davčni zavezanec, preden so storitve dokončane.

(2) Ne glede na prvi odstavek tega člena mora davčni zavezanec izdati račun tudi za druge dobave blaga in storitev, ki jih je opravil na ozemlju Slovenije. Minister, pristojen za finance, lahko določi izjeme od obveznosti izdajanja računov za te dobave, če se podatki o prodaji blaga oziroma opravljenih storitvah lahko zagotovijo na drug način in če ni ogrožen nadzor nad izvajanjem tega zakona.

(3) Račun iz prvega odstavka tega člena lahko izda kupec blaga ali naročnik storitev za njemu opravljeno dobavo blaga ali storitev (samofakturiranje), ki mu jo je davčni zavezanec dobavil le, če se obe stranki o tem predhodno dogovorita in če se še posebej dogovorita o načinu sprejema vsakega računa s strani davčnega zavezanca, ki dobavlja blago ali opravlja storitve. Kupec blaga ali naročnik storitev mora na računu navesti, da ga izdaja v imenu in za račun davčnega zavezanca, ki mu je dobavil blago ali opravil storitev.

(4) Ne glede na prvi odstavek tega člena davčnemu zavezancu ni treba izdati računa za storitve iz 1. in 4. točke 44. člena tega zakona, če so storitve, ki jih opravi davčnemu zavezancu v drugi državi članici, oproščene v tej državi članici.

(5) Minister, pristojen za finance, lahko določi izjeme od obveznosti izdajanja računov za posamezne storitve iz 1. in 4. točke 44. člena tega zakona, če so opravljene na ozemlju Slovenije ali če se opravijo zunaj Unije.

(6) Davčni zavezanec, ki na ozemlju Slovenije opravi več posameznih dobav blaga ali storitev, lahko izda skupni račun, če obveznost obračuna DDV za dobavljeno blago ali opravljene storitve, navedena v skupnem računu, nastane v istem davčnem obdobju.

(7) Za dobave blaga, opravljene v drugo državo članico pod pogoji iz 46. člena tega zakona, in za opravljene storitve, za katere je DDV dolžan plačati prejemnik storitev v skladu s 196. členom Direktive Sveta 2006/112/ES, nastane obveznost izdaje računa najkasneje 15. dan v mesecu, ki sledi mesecu, v katerem nastane obdavčljivi dogodek.

(8) Za namene tega zakona so računi vsi dokumenti na papirju ali v elektronski obliki, ki izpolnjujejo pogoje iz 80.a do 84.a člena tega zakona.

(9) Kot račun se šteje tudi vsak dokument oziroma sporočilo, ki spreminja prvoten račun in se nanj nedvoumno nanaša.

87. člen (vsebina obračuna)

(1) Vsak davčni zavezanec mora davčnemu organu predložiti obračun DDV, ki mora vsebovati vse podatke, potrebne za izračun davka, za katerega je nastala obveznost obračuna, in za odbitke, kakor tudi skupno vrednost transakcij v zvezi z obračunanim davkom in opravljenimi odbitki ter vrednost vseh oproščenih transakcij.

(2) Poleg podatkov iz prvega odstavka tega člena mora davčni zavezanec v obračun DDV za posamično davčno obdobje izkazati še naslednje podatke:

- a) skupno vrednost dobav blaga, brez DDV, iz 46. člena tega zakona, za katere je nastala obveznost obračuna DDV v tem davčnem obdobju;
- b) skupno vrednost dobav blaga, brez DDV, iz tretjega, četrtega in desetega odstavka 20. člena tega zakona, opravljenih na ozemlju druge države članice, za katere je nastala obveznost obračuna DDV v tem davčnem obdobju, če se blago odpošlje ali odpelje iz Slovenije;
- c) skupno vrednost pridobitev blaga znotraj Unije ali transakcij, ki se tako obravnavajo, brez DDV, iz 12. in 13. člena tega zakona, ki so bile opravljene v Sloveniji in za katere je v tem davčnem obdobju nastala obveznost obračuna DDV;
- d) skupno vrednost dobav blaga, brez DDV, iz tretjega, četrtega in desetega odstavka 20. člena tega zakona, ki so bile opravljene v Sloveniji in za katere je v tem davčnem obdobju nastala obveznost obračuna DDV, če se blago odpošlje ali odpelje iz druge države članice;
- e) skupno vrednost dobav blaga, brez DDV, opravljenih v Sloveniji, za katere je plačnik DDV davčni zavezanec v skladu s 4. točko prvega odstavka 76. člena tega zakona in za katere je nastala obveznost obračuna DDV v tem davčnem obdobju;
- f) skupno vrednost opravljenih storitev, brez DDV iz prvega odstavka 25. člena tega zakona, za katere je nastala obveznost obračuna DDV v tem davčnem obdobju;
- g) skupno vrednost opravljenih dobav blaga in storitev, za katere je prejemnik plačnik DDV v skladu s 76.a členom tega zakona.

88. člen (predložitev obračuna DDV)

(1) Če ni s tem zakonom drugače določeno, mora davčni zavezanec obračun DDV predložiti davčnemu organu do zadnjega delovnega dne naslednjega meseca po poteku davčnega obdobja.

(2) Davčni zavezanec mora predložiti obračun DDV ne glede na to, ali je za davčno obdobje, za katero predloži obračun, dolžan plačati DDV.

(3) Davčni zavezanec, ki opravlja transakcije znotraj Unije, in je dolžan predložiti rekapitulacijsko poročilo iz 90. člena tega zakona, mora predložiti obračun DDV do 20. dne naslednjega meseca po poteku davčnega obdobja.

(4) V roku iz prvega odstavka tega člena mora obračun DDV predložiti tudi:

- a) oseba, ki mora v skladu z 2. do 4. točko prvega odstavka, drugim in tretjim odstavkom 76. člena tega zakona plačati DDV namesto davčnega zavezanca, ki nima sedeža v Sloveniji;
- b) pravna oseba, ki ni davčni zavezanec in mora plačati DDV za pridobitve blaga znotraj Unije iz točke 2. a) prvega odstavka 3. člena tega zakona;
- c) oseba, ki je identificirana za namene DDV, in pridobi novo prevozno sredstvo znotraj Unije iz točke 2. b) prvega odstavka 3. člena tega zakona;
- d) oseba, ki pridobi trošarinske izdelke znotraj Unije iz točke 2.c) prvega odstavka 3. člena tega zakona.

(5) V primeru prenehanja identifikacije za namene DDV je davčni zavezanec dolžan predložiti obračun DDV do zadnjega delovnega dne naslednjega meseca po poteku meseca, v katerem je prenehala identifikacija za namene DDV.

(6) Davčni zavezanec, ki mu preneha status podjetnika ali zasebnika z dnem začetka postopka osebnega stečaja, mora predložiti obračun DDV na način in v roku iz drugega stavka sedmega odstavka tega člena.

(7) Davčni zavezanec, nad katerim je bil začet postopek prisilne poravnave oziroma postopek likvidacije, mora predložiti obračun DDV davčnemu organu v 20 dneh po poteku davčnega obdobja. Davčni zavezanec, nad katerim je bil začet stečajni postopek, je dolžan predložiti obračun DDV davčnemu organu najpozneje v 60 dneh po poteku davčnega obdobja.

(8) Ob končanju postopka likvidacije oziroma stečajnega postopka mora davčni zavezanec predložiti obračun DDV na dan poteka davčnega obdobja.

(9) V primeru smrti davčnega zavezanca mora pooblaščenec za zastopanje ali pravni naslednik davčnega zavezanca ali skrbnik njegovega premoženja, kot je določen v skladu z zakonom, ki ureja davčni postopek, obračun DDV predložiti davčnemu organu v 60 dneh po smrti davčnega zavezanca.

(10) Davčni zavezanec, ki prvič predlaga obračun DDV, mora obračunu priložiti tudi seznam prejetih in izdanih računov, ki so bili podlaga za sestavo obračuna DDV.

(11) Davčni zavezanec mora obračun DDV predložiti v elektronski obliki.

94. člen (oprostitev obračunavanja DDV)

(1) Davčni zavezanec je oproščen obračunavanja DDV, če v obdobju zadnjih 12 mesecev ni presegel oziroma ni verjetno, da bo presegel znesek 50.000 eurov obdavčljivega prometa.

(2) Obračunavanja DDV je oproščena tudi dobava blaga in storitev v okviru osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti, kot jo določajo predpisi o dohodnini, če se zanjo dohodek ne ugotavlja na podlagi dejanskih prihodkov in odhodkov ali dejanskih prihodkov in normiranih odhodkov in, če katastrski dohodek vseh članov kmečkega gospodinjstva za zadnje koledarsko leto ne presega 7.500 eurov. Za osnovno kmetijsko in osnovno gozdarsko dejavnost se kot davčni zavezanec za namene tega zakona šteje eden od članov kmečkega gospodinjstva, zavezancev za dohodnino od dohodka iz osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti, ki ga člani kmečkega gospodinjstva, zavezanci za dohodnino iz te dejavnosti določijo za predstavnika.

(3) Ne glede na določbe prvega in drugega odstavka tega člena, se lahko davčni zavezanec odloči za obračunavanje DDV v skladu s tem zakonom. Davčni zavezanec mora izbiro vnaprej priglasiti davčnemu organu v elektronski obliki in jo uporabljati najmanj 60 mesecev.

(4) Davčni zavezanec, ki uveljavlja oprostitev obračunavanja DDV v skladu s tem členom, nima pravice do odbitka DDV v skladu s 63. členom tega zakona, niti ga ne sme izkazovati na izdanih računih.

(5) Če povezane osebe opravljajo dobave blaga iste vrste oziroma storitve iste narave, se za namene tega člena skupni znesek obdavčljivega prometa povezanih oseb v obdobju 12 mesecev šteje kot znesek, ki ga vsaka povezana oseba doseže sama. Za povezane osebe se štejejo osebe, ki so kot take določene v predpisih o obdavčitvi dohodkov pravnih in fizičnih oseb.

(6) Iz posebne ureditve po tem členu so izvzete naslednje transakcije:

- a) dobave novih prevoznih sredstev, ki so opravljene pod pogoji iz 2. točke 46. člena tega zakona;
- b) dobave blaga in storitev, ki jih v Sloveniji opravi davčni zavezanec, ki v Sloveniji nima sedeža.

(7) Obdavčljivi promet iz prvega odstavka tega člena obsega naslednje zneske, brez DDV:

- znesek obdavčenih dobav blaga in storitev;
- znesek transakcij, ki so oproščene v skladu z 52., 53., 54. in 55. členom tega zakona;
- znesek transakcij z nepremičninami, finančnih transakcij iz 4. točke 44. člena tega zakona ter zavarovalnih storitev, razen če so te transakcije postranske transakcije.

(8) V obdavčljivi promet iz prejšnjega odstavka se ne vštevata odtujitev opredmetenih ali neopredmetenih osnovnih sredstev.

(9) V obdavčljiv promet iz prvega odstavka tega člena se pri fizični osebi vštevata obdavčljiv promet, ki ga fizična oseba dosega iz naslova opravljanja neodvisne gospodarske dejavnosti (kot samostojni podjetnik, zasebnik oziroma fizična oseba).

104. člen (davčna osnova)

(1) Davčna osnova za dobave blaga iz 102. člena tega zakona je razlika v ceni, ki jo doseže obdavčljivi preprodajalec, zmanjšana za znesek DDV, ki se nanaša na razliko v ceni.

(2) Razlika v ceni je enaka razliki med prodajno ceno, ki jo zaračuna obdavčljivi preprodajalec za blago, in nabavno ceno.

(3) »Prodajna cena« pomeni vse, kar predstavlja plačilo, ki ga je ali ga bo obdavčljivi preprodajalec prejel od kupca ali tretje osebe, vključno s subvencijami, neposredno povezanimi s transakcijo, davki, taksami in drugimi dajatvami ter postranskimi stroški, kot so provizije, stroški pakiranja, prevoza in zavarovanja, ki jih preprodajalec zaračuna kupcu, vključno z DDV, razen zneskov iz šestega odstavka 36. člena tega zakona.

(4) »Nabavna cena« pomeni vse, kar predstavlja plačilo, opredeljeno v drugem odstavku tega člena, ki ga je ali ga bo prejel dobavitelj od obdavčljivega preprodajalca.

(5) Če je nabavna cena večja od prodajne cene zadevnega blaga, se šteje, da je davčna osnova enaka 0.

6. Posebni ureditvi za davčne zavezance, ki nimajo sedeža in opravljajo telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve osebam, ki niso davčni zavezanci

122.a člen (definicije)

Po posebnih ureditvah iz 6. podpoglavja tega zakona za davčne zavezance, ki nimajo sedeža in opravljajo telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve osebam, ki niso davčni zavezanci, imajo naslednji izrazi naslednji pomen:

- »telekomunikacijske storitve«, »storitve oddajanja« ter »elektronske storitve« so storitve iz prvega odstavka 30.c člena tega zakona;
- »država članica potrošnje« je država članica, v kateri se šteje, da so opravljene telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve v skladu s 30.c členom tega zakona;
- »poseben obračun DDV« je obračun, ki vsebuje podatke, potrebne za ugotovitev zneska DDV, ki ga je treba plačati v posamezni državi članici.

122.b člen (vročanje davčnim zavezancem iz podpoglavja 6.a in 6.b)

(1) Davčnim zavezancem iz 125. in 130.b člena tega zakona se odločbe, sklepi in drugi dokumenti vročajo osebno po elektronski poti skladno z zakonom, ki ureja splošni upravni postopek. Kot varen elektronski predal se uporablja informacijski sistem eDavki.

(2) Davčnim zavezancem, ki so prijavili uporabo posebne ureditve za telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve v eni od držav članic znotraj Unije, vendar ne v Sloveniji, se odločbe, sklepi in drugi dokumenti vročajo na elektronski naslov. Šteje se, da je bila odločba, sklep ali drug dokument vročen davčnemu zavezancu 15. dan od dneva, ko je bil odposlan na elektronski naslov davčnega zavezanca, ki ga je navedel na obrazcu za prijavo v posebno ureditev.

(3) Pritožba zoper odločbo se lahko vloži v 30 dneh od dneva, ko se šteje, da je bila odločba vročena.

6.a Posebna ureditev za telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci, ki nimajo sedeža znotraj Unije

123. člen (definicije)

Po ureditvi iz tega podpoglavja imajo naslednji izrazi naslednji pomen:

- »davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije« je davčni zavezanec, ki znotraj Unije nima niti sedeža niti stalne poslovne enote;
- »država članica identifikacije« je država članica, ki jo davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, izbere kot državo, v kateri prijavi začetek

opravljanja svoje dejavnosti kot davčni zavezanec znotraj Unije v skladu s tem podpoglavjem.

124. člen
(uporaba posebne ureditve)

(1) Posebna ureditev iz tega podpoglavja se lahko uporablja za telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve, ki jih davčni zavezanec iz 125. člena tega zakona opravi osebam, ki niso davčni zavezanci, imajo pa sedež ali stalno oziroma običajno prebivališče v kateri koli državi članici.

(2) Davčni zavezanec iz prvega odstavka 125. člena tega zakona uporablja ureditev iz tega podpoglavja za vse telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve, ki jih opravlja znotraj Unije.

125. člen
(prijava davčnemu organu)

(1) Davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, ki za državo članico identifikacije izbere Slovenijo, mora davčnemu organu prijaviti, kdaj se njegova dejavnost, ki jo opravlja kot davčni zavezanec, začne, preneha ali spremeni v tolikšni meri, da se ta ureditev ne more več uporabljati. Prijavo mora posredovati v elektronski obliki.

(2) Davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, mora v prijavi iz prvega odstavka tega člena, ki jo predloži davčnemu organu ob začetku opravljanja telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev, navesti naslednje podatke za identifikacijo: ime, poštni naslov, elektronski naslov, vključno z naslovi internetnih strani, nacionalno davčno številko, če jo ima, in izjavo, da znotraj Unije nima niti sedeža niti stalne poslovne enote. Davčni zavezanec je dolžan davčnemu organu sporočiti tudi vse spremembe posredovanih podatkov za identifikacijo.

(3) Davčnemu zavezancu, ki nima sedeža znotraj Unije, davčni organ dodeli identifikacijsko številko. O dodeljeni številki davčni organ davčnega zavezanca, ki nima sedeža znotraj Unije, obvesti v elektronski obliki po elektronskih sredstvih.

(4) Davčni organ vodi posebno evidenco davčnih zavezancev, ki nimajo sedeža znotraj Unije, ki jim je bila dodeljena identifikacijska številka iz prejšnjega odstavka.

126. člen
(izključitev iz posebne evidence)

Davčni organ davčnega zavezanca, ki nima sedeža znotraj Unije, izključi iz posebne evidence, če:

- ga ta obvesti, da ne opravlja več telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev, ali

- davčni organ kakorkoli drugače domneva, da ne opravlja več obdavčljivih dejavnosti, ali
- ne izpolnjuje več zahtev, ki morajo biti izpolnjene za uporabo posebne ureditve, ali
- nenehno krši pravila posebne ureditve, kot je opredeljeno v drugem odstavku 58.b člena Izvedbene uredbe Sveta (EU) št. 282/2011 z dne 15. marca 2011 o določitvi izvedbenih ukrepov za Direktivo 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (prenovitev) (UL L št. 77 z dne 23. 3. 2011, str. 1), zadnjič spremenjeni z Izvedbeno uredbo Sveta (EU) 2018/1912 z dne 4. decembra 2018 o spremembi Izvedbene uredbe (EU) št. 282/2011 glede nekaterih oprostitev za transakcije znotraj Skupnosti (UL L št. 311 z dne 7. 12. 2018, str. 10), (v nadaljnjem besedilu: Izvedbena uredba).

127. člen

(predložitev posebnega obračuna DDV)

(1) Davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, mora davčnemu organu predložiti posebni obračun DDV za vsako koledarsko trimesečje ne glede na to, ali so bile telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve opravljene ali ne. Posebni obračun DDV mora predložiti do 20. dne naslednjega meseca po poteku obračunskega obdobja, na katero se obračun nanaša. Posebni obračun DDV mora predložiti v elektronski obliki.

(2) V posebnem obračunu DDV iz prvega odstavka tega člena mora davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, navesti slovensko identifikacijsko številko za DDV ter za vsako državo članico potrošnje, v kateri je nastala obveznost za plačilo DDV, skupno vrednost telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev v obračunskem obdobju brez DDV, in skupni znesek pripadajočega DDV te države članice, razdeljenega po davčnih stopnjah. V posebnem obračunu DDV mora davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, navesti tudi uporabljene davčne stopnje in skupni znesek dolgovanega DDV.

(3) V posebnem obračunu DDV mora davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, izkazovati zneske v eurih.

(4) Davčni zavezanec lahko v obdobju treh let od poteka roka za predložitev posebnega obračuna DDV predloži popravek posebnega obračuna DDV, če pozneje ugotovi nepravilnosti.

128. člen

(plačilo DDV)

Davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, mora plačati DDV ob predložitvi posebnega obračuna DDV oziroma najpozneje na dan poteka roka za predložitev posebnega obračuna iz prvega odstavka 127. člena tega zakona. DDV mora plačati na bančni račun, ki je denominiran v eurih in ki ga določi davčni organ.

129. člen

(vračilo DDV davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža)

(1) Davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije in uporablja posebno ureditev iz tega podpoglavja, nima pravice do odbitka DDV v skladu s prvim odstavkom 63. člena tega zakona, lahko pa uveljavlja vračilo plačanega DDV ne glede na a) točko drugega odstavka in šesti odstavek 74.i člena tega zakona.

(2) Zahtevek za vračilo DDV davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, pošlje v elektronski obliki.

(3) Minister, pristojen za finance, predpiše natančnejše pogoje za uveljavljanje vračila DDV v skladu s tem členom in predpisano vsebino zahtevka za vračilo.

130. člen (vodenje evidenc)

Davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, mora voditi evidence o transakcijah v okviru te ureditve, tako da z njimi zagotovi vse podatke, na podlagi katerih lahko davčni organ države članice potrošnje izvaja davčni nadzor glede pravilnosti davčnega obračuna v skladu z zakonom. Na zahtevo morajo biti evidence v elektronski obliki na voljo tako davčnemu organu v Sloveniji kot davčnemu organu v državi članici potrošnje. Davčni zavezanec, ki nima sedeža znotraj Unije, mora evidence hraniti deset let po koncu leta, ko je bila transakcija opravljena.

6.b Posebna ureditev za telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci s sedežem znotraj Unije, vendar ne v državi članici potrošnje

130.a člen (definicije)

Po ureditvi iz tega podpoglavja »davčni zavezanec, ki nima sedeža v državi članici potrošnje« pomeni davčnega zavezanca, ki ima sedež svoje dejavnosti ali stalno poslovno enoto znotraj Unije, vendar na ozemlju države članice potrošnje nima niti sedeža svoje dejavnosti niti stalne poslovne enote.

130.b člen (uporaba posebne ureditve)

(1) Davčni zavezanec, ki nima sedeža v državi članici potrošnje, lahko prijavi uporabo posebne ureditve po tem podpoglavju, če ima sedež v Sloveniji ali če nima sedeža znotraj Unije, ima pa stalno poslovno enoto v Sloveniji in opravlja telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve osebam, ki niso davčni zavezanci in imajo sedež ali stalno prebivališče ali običajno prebivajo v državi članici potrošnje.

(2) Davčni zavezanec iz prvega odstavka tega člena uporablja posebno ureditev iz tega podpoglavja za vse telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve, ki jih opravlja znotraj Unije.

(3) Davčni zavezanec, ki prijavi uporabo posebne ureditve iz tega podpoglavja v skladu s prvim odstavkom tega člena in nima sedeža v Sloveniji, ima pa v Sloveniji oziroma znotraj Unije eno ali več stalnih poslovnih enot, mora izpolnjevati obveznosti po posebni ureditvi iz tega podpoglavja za tekoče koledarsko leto in za dve naslednji koledarski leti.

130.c člen (prijava davčnemu organu)

(1) Davčni zavezanec, ki izpolnjuje pogoje iz 130.b člena tega zakona, mora davčnemu organu prijaviti, kdaj se njegova dejavnost, ki jo opravlja kot davčni zavezanec na podlagi posebne ureditve iz tega podpoglavja, začne, preneha ali spremeni v tolikšni meri, da te ureditve ne more več uporabljati. Prijavo mora davčni zavezanec posredovati v elektronski obliki.

(2) Davčni organ za identifikacijo davčnega zavezanca, ki prijavi uporabo posebne ureditve iz tega podpoglavja, uporabi identifikacijsko številko za DDV, ki mu je že bila dodeljena.

(3) Davčni organ vodi za potrebe posebne ureditve iz tega podpoglavja posebno evidenco davčnih zavezancev, ki prijavijo uporabo te posebne ureditve.

130.d člen (izključitev iz posebne ureditve)

Davčni organ davčnega zavezanca, ki prijavi uporabo posebne ureditve iz tega podpoglavja, izključi iz posebne ureditve, če:

- ga ta obvesti, da ne opravlja več telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja ali elektronskih storitev;
- davčni organ kakor koli drugače domneva, da ne opravlja več obdavčljivih dejavnosti po tej posebni ureditvi, kot je opredeljeno v 58.a členu Izvedbene uredbe;
- ne izpolnjuje več potrebnih pogojev za uporabo te posebne ureditve ali
- nenehno krši pravila te posebne ureditve, kot je opredeljeno v drugem odstavku 58.b člena Izvedbene uredbe.

130.e člen (predložitev posebnega obračuna DDV)

(1) Davčni zavezanec, ki prijavi uporabo posebne ureditve iz tega podpoglavja, mora davčnemu organu predložiti poseben obračun DDV za vsako koledarsko trimesečje ne glede na to, ali so bile telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve opravljene ali ne. Obračun mora predložiti do 20. dne naslednjega meseca po poteku obračunskega obdobja, na

katero se obračun nanaša. Posebni obračun DDV mora predložiti v elektronski obliki.

(2) V posebnem obračunu DDV iz prvega odstavka tega člena mora davčni zavezanec navesti slovensko identifikacijsko številko za DDV in za vsako članico potrošnje, v kateri je nastala obveznost za plačilo DDV, skupno vrednost opravljenih telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja ali elektronskih storitev v obračunskem obdobju brez DDV in skupni znesek pripadajočega DDV te države članice, razdeljenega po davčnih stopnjah. V posebnem obračunu DDV mora davčni zavezanec, ki nima sedeža v državi članici potrošnje, navesti tudi uporabljene davčne stopnje in skupni znesek dolgovanega DDV.

(3) Če ima davčni zavezanec poleg stalne poslovne enote v Sloveniji eno ali več drugih poslovnih enot, iz katerih opravlja storitve, mora v posebnem obračunu DDV poleg podatkov iz prejšnjega odstavka navesti še za vsako državo članico, v kateri ima poslovno enoto, skupno vrednost opravljenih telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja ali elektronskih storitev po posebni ureditvi iz tega podpoglavja ter identifikacijsko številko za DDV ali davčno sklicno številko te poslovne enote, razčlenjeno po državah članicah potrošnje.

(4) V posebnem obračunu DDV mora davčni zavezanec izkazovati zneske v eurih.

(5) Davčni zavezanec lahko v obdobju treh let od poteka roka za predložitev posebnega obračuna DDV, predloži popravek posebnega obračuna DDV, če pozneje ugotovi nepravilnosti.

130.f člen (plačilo DDV)

Davčni zavezanec, ki prijavi uporabo posebne ureditve iz tega podpoglavja, mora plačati DDV ob predložitvi posebnega obračuna DDV oziroma najpozneje na dan poteka roka za predložitev obračuna iz 130.e člena tega zakona. DDV mora plačati na bančni račun, ki je denominiran v eurih in ki ga določi davčni organ.

130.g člen (odbitek DDV)

(1) Davčni zavezanec, ki prijavi uporabo posebne ureditve iz tega podpoglavja, nima pravice do odbitka DDV, lahko pa uveljavlja vračilo plačanega DDV.

(2) Davčni zavezanec, ki prijavi uporabo posebne ureditve iz tega podpoglavja v Sloveniji, lahko ne glede na 3. člen Direktive Sveta 2008/9/ES uveljavlja vračilo plačanega DDV v drugi državi članici v skladu s podpoglavjem 2.3. poglavja IX tega zakona.

(3) Davčni zavezanec, ki prijavi uporabo posebne ureditve v drugi državi članici, lahko ne glede na prvi odstavek 74. člena tega zakona uveljavlja vračilo plačanega DDV v Sloveniji v skladu s podpoglavjem 2.2. poglavja IX tega zakona.

(4) Davčni zavezanec, ki prijavi uporabo posebne ureditve v drugi državi članici, ter v Sloveniji kot državi članici potrošnje opravlja tudi dejavnosti, za katere ne velja ta posebna ureditev in za katere se mora identificirati za namene DDV, odbije zneske DDV, povezane z obdavčljivimi dejavnostmi, za katere velja ta posebna ureditev, v obračunu DDV, ki ga mora predložiti v skladu s 87. členom tega zakona.

137.a člen (uporaba posebne ureditve)

(1) Posebno ureditev iz tega podpoglavja lahko uporablja davčni zavezanec, ki v Sloveniji nima sedeža ali stalne poslovne enote niti stalnega ali običajnega prebivališča, če izpolnjuje naslednje pogoje:

- a) v Sloveniji občasno opravlja storitve mednarodnega cestnega prevoza potnikov s prevoznimi sredstvi, ki niso registrirana v Sloveniji;
- b) ne uveljavlja odbitka DDV v skladu s 63. členom tega zakona ali vračila DDV v skladu s 74. do 74.i členom tega zakona;
- c) ne opravlja nobenih drugih transakcij, ki bi bile predmet DDV v Sloveniji.

(2) Za namene tega podpoglavja občasni cestni prevoz potnikov pomeni občasni prevoz potnikov v cestnem prometu, kot je opredeljen v zakonu, ki ureja prevoze v cestnem prometu.

(3) Za namene tega podpoglavja je mednarodni cestni prevoz potnikov prevoz potnikov v cestnem prometu, pri katerem je kraj odhoda oziroma prihoda prevoznega sredstva zunaj Slovenije.

(4) Davčni zavezanec, ki izpolnjuje pogoje iz prvega odstavka tega člena in se je odločil za uporabo posebne ureditve iz tega podpoglavja, mora to posebno ureditev uporabljati najmanj eno davčno obdobje iz prvega odstavka 137.e člena tega zakona oziroma celotno davčno obdobje iz drugega odstavka 137.e člena tega zakona. Uporaba posebne ureditve iz tega podpoglavja in obračunavanje DDV po splošnih pravilih v skladu s tem zakonom se znotraj istega koledarskega leta izključujeta.

137.c člen (izključitev iz posebne ureditve)

(1) Davčni organ davčnega zavezanca iz prvega odstavka 137.a člena tega zakona izključi iz posebne ureditve iz tega podpoglavja, če:

- a) obvesti davčni organ o prenehanju opravljanja storitev iz prvega odstavka 137.a člena tega zakona;
- b) ne izpolnjuje pogojev iz prvega odstavka 137.a člena tega zakona;
- c) ne predloži posebnega obračuna DDV iz 137.e člena tega zakona;

- d) ne sporoči spremembe podatkov v skladu s četrtem odstavkom 137.b člena tega zakona ali
- e) na posebnih obračunih DDV ne prikaže vseh zahtevanih podatkov.

(2) Davčni organ odločbo o izključitvi iz posebne ureditve iz tega podpoglavja davčnemu zavezancu pošlje na njegov elektronski naslov.

140. člen (davčni prekrški)

(1) Z globo od 1.200 do 15.000 eurov se kaznuje za prekršek pravna oseba, če se pravna oseba po zakonu, ki ureja gospodarske družbe, šteje za srednjo ali veliko gospodarsko družbo, pa z globo od 3.200 do 30.000 eurov, če:

1. ne poroča davčnemu organu o dobavah blaga na daljavo ali ne poroča o dobavah blaga v predpisanem roku ali ne poroča o dobavah blaga na predpisan način oziroma o dobavah blaga na daljavo poroča nepopolne, nepravilne ali neresnične podatke (enajsti odstavek 20. člena);
2. ne predloži davčnemu organu poročila in izjave s podatki iz četrtega odstavka 30.c člena tega zakona ali ne predloži poročila in izjave v predpisanem roku ali ne predloži poročila in izjave na predpisan način oziroma v predloženem poročilu oziroma izjavi izkaže nepopolne, nepravilne ali neresnične podatke (30.c člen);
3. DDV ne obračuna oziroma ne obračuna DDV, ko nastane obveznost obračuna DDV (33., 33.a, 34., 35., 39., prvi odstavek 61. in četrsti odstavek 131. člena);
4. DDV obračuna po nepravilni stopnji (40., 41. člen);
5. uveljavlja oprostitev DDV v nasprotju z 42. do 44. členom ter 46. do 58. členom tega zakona;
6. uveljavlja vračilo DDV v potniškem prometu, čeprav niso izpolnjeni zakonski pogoji (75. člen);
7. na računu navede nepopolne, nepravilne ali neresnične podatke ali podatke, ki so v nasprotju z 82. členom, drugim in tretjim ter petim do sedmim odstavkom 83. člena, 84.a, 110. ali 116. členom tega zakona;
8. ne obračuna ali nepravilno obračuna DDV za predpisano davčno obdobje (89., 134. in 135. člen);
9. ne prijavi davčnemu organu pridobitve prevoznega sredstva ali ne prijavi pridobitve prevoznega sredstva v predpisanem roku ali ne prijavi pridobitve prevoznega sredstva na predpisan način (93.a člen);
10. registrira prevozno sredstvo v nasprotju s 93.a členom tega zakona;
11. davčnemu organu ne predloži prijave, kdaj se njegova dejavnost iz 6.a oziroma 6.b podpoglavja XI. poglavja tega zakona, ki jo opravlja kot davčni zavezanec, začne, spremeni ali preneha, ali ne predloži prijave na predpisan način ali v predloženi prijavi navede nepopolne, nepravilne ali neresnične podatke oziroma ne sporoči sprememb posredovanih podatkov (prvi odstavek 125. člena in prvi odstavek 130.c člena);
12. davčnemu organu ne poroča o izdanih in neplačanih računih oziroma popisa neplačanih računov ne predloži v zahtevanem roku (drugi odstavek 136. člena);
13. ne predloži zahtevka za izdajo identifikacijske številke za DDV ali ne predloži zahtevka na predpisan način ali v predloženem zahtevku navede nepopolne, nepravilne ali neresnične podatke oziroma ne obvesti davčnega organa o

spremembah podatkov iz zahtevka (prvi, drugi, tretji in četrti odstavek 137.b člena);

14. ne obvesti davčnega organa o predvidenem opravljanju prevoza ali ga ne obvesti na predpisan način (137.d člen).

(2) Z globo od 800 do 10.000 eurov se za prekršek iz prejšnjega odstavka kaznuje samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost.

(3) Z globo od 600 do 4.000 eurov se za prekršek iz prvega odstavka tega člena kaznuje odgovorna oseba pravne osebe, če se pravna oseba po zakonu, ki ureja gospodarske družbe, šteje za srednjo ali veliko gospodarsko družbo, pa se odgovorna oseba pravne osebe kaznuje z globo od 800 do 4.000 eurov.

(4) Z globo od 400 do 4.000 eurov se za prekršek iz prvega odstavka tega člena kaznuje odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost.

(5) Z globo od 200 do 1.200 eurov se za prekršek kaznuje posameznik – imetnik dovoljenja za pavšalno nadomestilo, če ne predloži davčnemu organu obračuna pavšalnega nadomestila ali obračuna ne predloži v predpisanem roku ali obračuna ne predloži na predpisan način ali v predloženem obračunu navede nepopolne, nepravilne ali neresnične podatke (peti odstavek 95. člena).

(6) Z globo od 250 do 400 eurov se kaznuje za prekršek posameznik, ki:

15. stori prekršek iz prvega odstavka tega člena;

16. pri izvozu blaga v potniškem prometu uveljavlja oprostitev plačila DDV na podlagi nepopolnih, nepravilnih ali neresničnih podatkov ali uveljavlja oprostitev plačila DDV za blago, ki ga ne iznese iz Unije (prvi odstavek 75. člena).

141. člen (hujši davčni prekrški)

(1) Z globo od 4.000 do 75.000 eurov se za prekršek kaznuje pravna oseba, če se pravna oseba po zakonu, ki ureja gospodarske družbe, šteje za srednjo ali veliko gospodarsko družbo, pa z globo od 10.000 do 125.000 eurov, če:

17. določi davčno osnovo v nasprotju s 36., 36.a, 37., 38. ali 39. členom tega zakona;

18. ne predloži davčnemu organu obračuna DDV ali ne predloži obračuna DDV v predpisanem roku ali ne predloži obračuna DDV na predpisan način ali v predloženem obračunu DDV navede nepopolne, nepravilne ali neresnične podatke ali podatke, ki so v nasprotju s 63. do 70., 87., 88., 88.a., 127., 130.e ali 137.e členom tega zakona;

19. ne plača DDV ali ne plača DDV v predpisanem roku ali ne plača DDV na predpisan način (77., 128., 130.f, 137.f člen);

20. ne izpolni obveznosti v zvezi s prijavo, spremembo ali prenehanjem opravljanja dejavnosti oziroma davčnemu organu ne predloži zahtevka za izdajo

- identifikacijske številke za DDV ali zahtevka ne predloži v predpisanem roku ali na predpisan način (78. člen);
21. ne zagotovi, da je račun izdan ali izda račun v nasprotju z 81., prvim in četrtem odstavkom 83. člena, prvim do tretjim odstavkom 84. člena ali 116. členom tega zakona;
 22. ne zagotovi v svojem knjigovodstvu predpisanih podatkov ali podatkov v knjigovodstvu ne zagotovi za predpisano obdobje ali podatki knjigovodstva niso dovolj podrobni za pravilno obračunavanje DDV oziroma za nadzor davčnega organa (prvi in tretji odstavek 85. člena in 115. člen);
 23. ne vodi predpisane evidence ali je vodena evidenca nepopolna ali ne zagotovi hrambe dokumentacije v predpisanem roku (drugi odstavek 85., 122., 130, 130.h, 137.g člen);
 24. ne zagotovi hrambe računov ali kopij računov ali dokazil o opravljenih plačilih v skladu z zakonom ali davčnemu organu v postopku nadzora ne omogoči dostopa do računov, njihovega prenosa ali uporabe (86. člen, četrti odstavek 84. člena, prvi odstavek 136. člena);
 25. ne predloži davčnemu organu rekapitulacijskega poročila o dobavah blaga in storitev znotraj Unije oziroma o prenosu blaga znotraj Unije v okviru ureditve skladiščenja na odpoklic ali ne predloži rekapitulacijskega poročila v predpisanem roku ali ne predloži rekapitulacijskega poročila na predpisan način ali v predloženem poročilu navede nepopolne, nepravilne ali neresnične podatke ali podatke, ki so v nasprotju s prvim in drugim odstavkom 90. člena, prvim odstavkom 91. člena ali 92. členom tega zakona;
 26. ne predloži davčnemu organu poročila o dobavah blaga ali storitev po 76.a členu tega zakona ali ne predloži poročila v predpisanem roku ali ne predloži poročila na predpisan način ali v predloženem poročilu navede nepopolne, nepravilne ali neresnične podatke (92.a člen);
 27. obračunava DDV, na računih izkazuje DDV oziroma odbija DDV v nasprotju s 94. členom tega zakona;
 28. ne izda naročniku prodaje obračuna ali v izdanem obračunu navede nepopolne, nepravilne ali neresnične podatke (117. člen);
 29. davčnemu organu predloži napačne ali nepopolne podatke o izpolnjevanju pogojev iz 133. člena tega zakona;
 30. uporablja posebno ureditev po plačani realizaciji, ne da bi izpolnjeval predpisane pogoje, oziroma začne uporabljati posebno ureditev pred začetkom davčnega obdobja, ki ga je navedel v obvestilu davčnemu organu, oziroma uporablja posebno ureditev tudi potem, ko ne izpolnjuje več pogojev za njeno uporabo (133. in 134. člen).

(2) Z globo od 3.000 do 50.000 eurov se za prekršek iz prejšnjega odstavka kaznuje samostojni podjetnik posameznik ali posameznik, ki samostojno opravlja dejavnost.

(3) Z globo od 1.000 do 10.000 eurov se za prekršek iz prvega odstavka tega člena kaznuje odgovorna oseba pravne osebe, če se pravna oseba po zakonu, ki ureja gospodarske družbe, šteje za srednjo ali veliko gospodarsko družbo, pa se odgovorna oseba pravne osebe za prekrške iz prvega odstavka tega člena kaznuje z globo od 1.200 do 10.000 eurov.

(4) Z globo v višini od 800 do 10.000 eurov se za prekršek iz prvega odstavka tega člena kaznuje odgovorna oseba samostojnega podjetnika posameznika ali odgovorna oseba posameznika, ki samostojno opravlja dejavnost.

(5) Z globo od 400 do 5.000 eurov se za prekršek iz prvega odstavka tega člena kaznuje posameznik.

Zakon o davčnem potrjevanju računov (Uradni list RS, št. 57/15 in 69/17)

17. člen (prekršek kupca)

Z globo 40 eurov se kaznuje za prekršek kupec blaga oziroma prejemnik storitve, če ne prevzame in zadrži računa neposredno po odhodu iz poslovnega prostora oziroma ga na zahtevo ne predloži pooblaščeni osebi (drugi odstavek 12. člena).

VI. PRILOGE

NUJNE SPREMEMBE PODZAKONSKIH AKTOV, IZDANIH NA PODLAGI ZDDV-1

1. Pravilnik o izvajanju Zakona o davku na dodano vrednost

Na podlagi drugega odstavka 146. člena Zakona o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 13/11 – uradno prečiščeno besedilo, 18/11, 78/11, 38/12, 83/12, 46/13 – ZIPRS1314-A, 101/13 – ZIPRS1415, 86/14, 90/15, 77/18, 59/19, 72/19 in ...) minister za finance izdaja

PRAVILNIK **o spremembah in dopolnitvah Pravilnika o izvajanju Zakona o davku na dodano vrednost**

1. člen

V Pravilniku o izvajanju Zakona o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 141/06, 52/07, 120/07, 21/08, 123/08, 105/09, 27/10, 104/10, 110/10, 82/11, 106/11, 108/11, 102/12, 54/13, 85/14, 95/14, 39/16, 45/16, 86/16, 50/17, 84/18 in 77/19) se v četrtem odstavku 16. člena črta besedilo »in je priglasi davčnemu organu, da bo opravljal svojo dejavnost kot oproščeno po 11. točki prvega odstavka 42. člena ZDDV-1.«.

2. člen

V 29.c členu se spremeni naslov člena, tako da se glasi:

»29.c člen (Poročilo in izjava o dobavah blaga in opravljanju storitev iz drugega odstavka 30.f člena ZDDV-1)«.

V prvem odstavku se besedilo »četrtga odstavka 30.c« nadomesti z besedilom »drugega odstavka 30.f«.

3. člen

70.b člen se črta.

4. člen

Doda se nov, 106.a člen, ki se glasi:

»106.a člen
(motorna vozila brez izpusta ogljikovega dioksida)

Motorna vozila iz prvega odstavka 66.b člena ZDDV-1 so vozila pod tarifnima oznakama KN 8703 80 in KN 8711 60 ter druga motorna vozila brez izpusta ogljikovega dioksida, ki se uvrščajo pod tarifni oznaki KN 8703 90 in KN 8711 90.«

5. člen

V četrtem odstavku 107. člena se v prvem stavku besedilo »2. in 4. točko« nadomesti z besedilom »2., 4. in 5. točko«.

6. člen

Šesti in sedmi odstavek 130. člena se črtata.

Dosedanji osmi in deveti odstavek postaneta šesti in sedmi odstavek.

7. člen

Prvi odstavek 132. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Davčnemu zavezancu, ki v obdobju zadnjih 12 mesecev oziroma v zadnjem koledarskem letu ne presega prometa v višini, določeni v prvem odstavku 94. člena ZDDV-1, na zahtevo davčnega zavezanca preneha identifikacija za namene DDV.«.

8. člen

148. člen se spremeni tako, da se glasi:

»Davčni zavezanec, ki opravlja dobave blaga v druge države članice, pri katerih se kraj dobave blaga določi v skladu s tretjim odstavkom 20. člena ZDDV-1 (prodaja blaga na daljavo), in za te dobave blaga ne uporablja posebne ureditve v skladu s 6.b podpoglavjem XI. poglavja ZDDV-1, mora v svojem knjigovodstvu zagotoviti podatke o višini letnega prometa, ločeno za vsako namembno državo članico.«.

9. člen

Naslov in besedilo 154. člena se spremenita tako, da se glasita:

»154. člen
(vsebina obračuna DDV)

(1) Davčni zavezanec mora za davčno obdobje sam ugotoviti davčno obveznost in jo izkazati v obračunu DDV na obrazcu DDV-O, ki ga davčnemu organu predloži preko sistema eDavki.

(2) Obrazec iz prejšnjega odstavka vsebuje najmanj naslednje podatke::

- identifikacijske podatke davčnega zavezanca,
- identifikacijske podatke davčnega zastopnika, če ga ima,
- davčno obdobje,
- o dobavah blaga in storitev, katerih kraj obdavčitve je v Sloveniji,
- o dobavah blaga in storitev, katerih kraj obdavčitve je v Sloveniji, od katerih obračuna DDV prejemnik blaga,
- o dobavah blaga znotraj Unije, oproščenih plačila DDV v skladu s 46. členom tega zakona in storitev, katerih kraj obdavčitve je v skladu s prvim odstavkom 25. člena tega zakona druga država članica Unije,
- o prodajah blaga na daljavo, če davčni zavezanec ne uporablja posebne ureditve iz 6.b podpoglavja XI. poglavja tega zakona,
- o montaži ali instaliranju blaga, opravljenem v drugi državi članici Unije,
- o oproščenih dobavah blaga in storitev brez pravice do odbitka DDV,
- o obračunanem DDV po stopnjah DDV (od dobav blaga in storitev v Sloveniji; od pridobitev blaga iz drugih držav članic Unije; od storitev, prejetih iz drugih držav članic, katerih kraj obdavčitve je Slovenija v skladu s prvim odstavkom 25. člena tega zakona; na podlagi samoobdavčitve kot prejemnik blaga in storitev; na podlagi samoobdavčitve od uvoza),
- o nabavah blaga in storitev (nabav blaga in storitev v Sloveniji; nabav blaga in storitev v Sloveniji, od katerih obračuna DDV prejemnik; pridobitev blaga iz drugih držav članic Unije; prejetih storitev iz drugih držav članic Unije, katerih kraj obdavčitve je Slovenija v skladu s prvim odstavkom 25. člena tega zakona; oproščenih nabav blaga in storitev ter oproščenih pridobitev blaga znotraj Unije),
- podatke o nabavni vrednosti nepremičnin in nabavni vrednosti drugih osnovnih sredstev,
- o odbitku DDV od nabav blaga in storitev, pridobitev blaga in prejetih storitev iz drugih držav članic Unije po stopnjah DDV,
- o odbitku DDV od pavšalnega nadomestila,
- o obveznosti ali presežku DDV za davčno obdobje,
- o izračunavanju odbitnega deleža,
- glede uveljavljanja zahtevka za vračilo DDV po obračunu DDV.

(3) Davčni zavezanec v obračunu DDV za tekoče davčno obdobje vključi tudi naslednje podatke:

- podatke o popravku zneska obračunanega DDV in zneska odbitega DDV zaradi spremembe davčne osnove;
- podatke o popravku zneska obračunanega DDV in odbitka DDV zaradi napak;
- podatke o nastalih razlikah med odbitkom DDV na podlagi začasnega odbitnega deleža in odbitkom DDV, ki bi se smel odbiti glede na dejanski odbitni delež;

- podatke o znesku odbitka DDV, ki ga davčni zavezanec ni odbil v davčnem obdobju, v katerem je razpolagal z računom oziroma carinsko deklaracijo, ampak ga uveljavlja naknadno v skladu z drugim odstavkom 67. člena ZDDV-1;
- podatke o popravku odbitka DDV v skladu s prvim odstavkom 69. člena ZDDV-1.

(4) Davčni zavezanec, ki v tekočem obračunu DDV popravlja napake iz preteklih davčnih obdobj na podlagi samoprijave v skladu z 88.b členom ZDDV-1 ali predloži obračun DDV po izteku predpisanega roka na podlagi samoprijave v skladu z 88.c členom ZDDV-1, v obračunu DDV označi da gre za popravek ali samoprijavo ter navede davčno obdobje na katero se znesek popravka ali znesek davčne obveznosti po samoprijavi nanaša ter vpiše znesek DDV, ki je predmet popravka ali samoprijave.

(5) Davčni zavezanec, ki uporablja posebno ureditev po plačani realizaciji, ugotovi davčno obveznost po podatkih iz:

- izdanih in prejetih računov, ki so izključeni iz posebne ureditve,
- računov po plačani realizaciji, ki so prejeti oziroma izdani v tekočem davčnem obdobju in plačani v tekočem davčnem obdobju, ter
- računov po plačani realizaciji, ki so prejeti oziroma izdani v predhodnih davčnih obdobjih in plačani v tekočem davčnem obdobju.

(6) Davčni zavezanec, ki opravi dobavo rabljenega osnovnega sredstva v skladu s 183. členom tega pravilnika, podatek o znesku prometnega davka, ki ga uveljavlja kot odbitek DDV, zagotovi v svojem knjigovodstvu.«.

10. člen

155. člen se črta.

11. člen

160. člen se črta.

12. člen

Prvi odstavek 164. člena se spremeni tako, da se glasi:

»(1) Dovoljenje je veljavno od dneva izdaje do preklica davčnega organa. Davčni organ dovoljenje prekliče:

- če imetnik dovoljenja ne predloži obračuna pavšalnega nadomestila na način in v roku, ki sta določena v osmem odstavku 166. člena tega pravilnika;

- če imetnik dovoljenja uveljavi pavšalno nadomestilo za pridelek ali storitev, za katero ne izpolnjuje pogojev iz prvega in tretjega odstavka 162. člena tega pravilnika;
- če kmečko gospodinjstvo ne izpolnjuje več pogojev iz prvega in tretjega odstavka 162. člena tega pravilnika,;
- če skupni dohodek kmečkega gospodinjstva iz osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti znaša manj kot 200 eurov;
- če se kmečko gospodinjstvo prostovoljno identificira za namene DDV;
- če kmečko gospodinjstvo dohodek iz osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti ugotavlja na podlagi dejanskih prihodkov in odhodkov ali dejanskih prihodkov in normiranih odhodkov;
- če imetnik dovoljenja obvesti davčni organ, da kmečko gospodinjstvo ne želi več uveljavljati pavšalnega nadomestila;
- če kateri koli član kmečkega gospodinjstva med veljavnostjo dovoljenja postane davčni zavezanec, ki je identificiran za namene DDV, in obračunava DDV od pridelkov in storitev, ki so rezultat osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti, za katero se plačuje dohodnina po katastrskem dohodku.«.

13. člen

Naslov 3. podpoglavja ter 171. do 173. člen se spremenijo tako, da se glasijo:

»3. Posebna ureditev za storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci, ki nimajo sedeža v Uniji

171. člen

(Prijava posebne ureditve davčnemu organu)

(1) Davčni zavezanec iz 123. člena ZDDV-1 v prijavi za identifikacijo navede poleg podatkov iz drugega odstavka 125. člena ZDDV-1 še tržna imena družbe, če se razlikujejo od njenega imena, državo, v kateri ima sedež, kontaktno osebo, telefonsko številko kontaktne osebe, številko IBAN ali OBAN, številko BIC in datum začetka opravljanja storitev po posebni ureditvi.

(2) Davčni zavezanec predloži prijavo iz prvega odstavka tega člena v elektronski obliki, prek sistema eDavki.

(3) Davčni organ vključi davčnega zavezanca iz prvega odstavka tega člena v posebno ureditev z dodelitvijo individualne identifikacijske številke DDV in določi datum začetka uporabe posebne ureditve.

172. člen

(Posebni obračun DDV in plačilo DDV)

(1) Davčni zavezanec iz 123. člena ZDDV-1 predloži posebni obračun DDV v elektronski obliki, prek sistema eDavki.

(2) Davčni zavezanec plača DDV v eurih na bančni račun, razviden v sistemu eDavki.

173. člen (Zahtevek za vračilo DDV)

(1) Davčni zavezanec, ki na ozemlju Slovenije nabavi blago ali storitve za namene dejavnosti, zajete v posebni ureditvi v skladu z 2. oddelkom 6. poglavja XII. naslova Direktive Sveta 2006/112/ES, v katero je vključen v drugi držav članici, uveljavlja pravico do vračila DDV, ki ga je plačal ob nabavi blaga oziroma storitev ali ob uvozu blaga, v skladu s 74.i členom ZDDV-1 in 115.b členom tega pravilnika, ne glede na točko a) drugega odstavka in šesti odstavek 74.i člena ZDDV-1.«.

14. člen

Naslov 3.a podpoglavja ter 174.a in 174.b člen se spremenijo tako, da se glasijo:

»3.a Posebna ureditev za prodajo blaga na daljavo znotraj Unije, za dobavo blaga v državi članici prek elektronskih vmesnikov, ki omogočajo dobavo in za storitve, ki jih opravljajo davčni zavezanci, ki imajo sedež znotraj Unije, vendar ne v državi članici potrošnje

174.a člen (Prijava posebne ureditve davčnemu organu)

(1) Davčni zavezanec, ki izpolnjuje pogoje iz 130.b člena, v prijavi za identifikacijo navede ime, poštni naslov, tržna imena družbe, če se razlikujejo od njenega imena, državo, v kateri ima sedež, če je to zunaj Unije, elektronski naslov, spletna mesta davčnega zavezanca, kontaktno osebo, telefonsko številko kontaktne osebe, številko IBAN, številko BIC, elektronsko izjavo, da davčni zavezanec nima sedeža v Uniji, oznako, ali je davčni zavezanec elektronski vmesnik in datum začetka uporabe ureditve. V prijavi navede tudi podatke o individualnih identifikacijskih številkah DDV ali, če te niso na voljo, davčne sklicne številke, ki jih dodelijo države članice, v katerih ima davčni zavezanec stalne poslovne enote, razen države članice identifikacije, ter države članice, iz katerih se blago odpošlje ali odpelje, razen države članice identifikacije. V prijavi dodatno navede oznako, ali ima davčni zavezanec stalno poslovno enoto v tej državi članici. V prijavi mora navesti tudi poln poštni naslov in tržno ime stalnih poslovnih enot in krajev, iz katerih se blago odpošlje ali odpelje, v državah članicah, razen tistih v državi članici identifikacije, ter identifikacijske številke DDV, ki jih dodelijo države članice za davčne zavezance, ki nimajo sedeža. V prijavi mora davčni zavezanec označiti tudi, ali je del skupine zavezancev za plačilo DDV.

(2) Prijavo iz prvega odstavka tega člena predloži v elektronski obliki, prek sistema eDavki.

(3) Davčni organ vključi davčnega zavezanca iz prvega odstavka tega člena v posebno ureditev, pri čemer za identifikacijo uporabi že dodeljeno identifikacijsko številko za DDV davčnemu zavezancu, in določi datum začetka uporabe posebne ureditve.

174.b člen
(Posebni obračun DDV in plačilo DDV)

(1) Davčni zavezanec iz 130.b člena ZDDV-1 predloži posebni obračun DDV v elektronski obliki, prek sistema eDavki.

(2) Davčni zavezanec plača DDV v eurih na bančni račun, razviden v sistemu eDavki.«.

15. člen

Za 174.b členom se doda nov 174.c člen, ki se glasi:

174.c člen
(Zahtevek za vračilo DDV)

Davčni zavezanec iz tretjega odstavka 130.g člena ZDDV-1 vloži zahtevek za vračilo DDV prek elektronskega portala v državi članici, v kateri je pridobil identifikacijsko številko za DDV ali davčno sklicno številko, na podlagi katere zahteva vračilo.

16. člen

Za 174.c členom se dodajo naslov novega 3.b podpoglavja ter novi 174.d do 174.f člen, ki se glasijo:

»3.b Posebna ureditev za prodajo na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga

174. d člen
(Prijava uporabe posebne ureditve davčnemu organu)

(1) Davčni zavezanec, ki izpolnjuje pogoje iz 130.j člena ZDDV-1 in bo uporabljal posebno ureditev brez posrednika, v prijavi za identifikacijo navede poleg podatkov iz drugega odstavka 130.I člena ZDDV-1 še tržna imena družbe, če se razlikujejo od njenega imena, državo, v kateri ima sedež, kontaktno osebo, telefonsko številko kontaktne osebe, številko IBAN, številko BIC in datum začetka uporabe ureditve. V prijavi navede tudi podatke o individualnih identifikacijskih številkah DDV ali, če te niso na voljo, davčne sklicne številke, ki jih dodelijo države članice, v katerih ima davčni zavezanec stalne poslovne enote, razen države članice identifikacije. V prijavi mora navesti tudi poln poštni naslov in tržno ime stalnih poslovnih enot v državah članicah, razen tistih v državi članici identifikacije.

(2) Posrednik, ki bo uporabljal posebno ureditev iz 6.c podpoglavja XI. poglavja ZDDV-1 v imenu in za račun davčnega zavezanca, ki prodaja na daljavo s tretjih ozemelj in iz tretjih držav uvoženo blago, v prijavi za identifikacijo navede poleg podatkov iz tretjega odstavka 130.I člena še tržna imena družbe, če se razlikujejo od njenega imena, državo, v kateri ima sedež, kontaktno osebo, telefonsko številko kontaktne osebe, številko IBAN in številko BIC. V prijavi navede tudi podatke o individualnih identifikacijskih številkah DDV ali, če te niso na voljo, davčne sklicne številke, ki jih dodelijo države članice, v katerih ima posrednik stalne poslovne enote, razen države članice identifikacije. V prijavi mora navesti tudi poln poštni naslov in tržno ime stalnih poslovnih enot v državah članicah, razen tistih v državi članici identifikacije.

(3) Posrednik mora za vsakega davčnega zavezanca, ki ga zastopa, v prijavi navesti poleg podatkov iz četrtega odstavka 130.I člena ZDDV-1 še podatke iz prvega odstavka tega člena.

(4) Prijavo iz prvega in drugega odstavka tega člena predloži davčni zavezanec ali posrednik v elektronski obliki, prek sistema eDavki.

(5) Davčni organ vključi davčnega zavezanca v posebno ureditev z dodelitvijo individualne identifikacijske številke DDV in določi datum začetka uporabe posebne ureditve.

(6) Davčni organ vključi posrednika v posebno ureditev z dodelitvijo individualne identifikacijske številke in z dodelitvijo individualne identifikacijske številke DDV za vsakega davčnega zavezanca, ki ga zastopa.

174.e člen

(Posebni obračun DDV in plačilo DDV)

(1) Davčni zavezanec ali posrednik davčnega zavezanca iz 130.j člena ZDDV-1 predloži posebni obračun DDV v elektronski obliki, prek sistema eDavki.

(2) Davčni zavezanec plača DDV v eurih na bančni račun, razviden v sistemu eDavki.

174.f člen

(Zahtevek za vračilo DDV)

(1) Davčni zavezanec, ki na ozemlju Slovenije nabavi blago ali storitve za namene dejavnosti, zajete v posebni ureditvi v skladu s 4. oddelkom 6. poglavja XII. naslova Direktive Sveta 2006/112/ES, v katero je vključen v drugi držav članici, uveljavlja pravico do vračila DDV, ki ga je plačal ob nabavi blaga oziroma storitev ali ob uvozu blaga, v skladu s 74.i členom ZDDV-1 in 115.b členom tega pravilnika, ne glede na točko a) drugega odstavka in šesti odstavek 74.i člena ZDDV-1.«.

17. člen

Za 174.f členom se dodajo naslov novega 3.c podpoglavja ter nov 174.g člen, ki se glasijo:

»3. c Predložitev posebnega obračuna DDV po prenehanju uporabe posebnih ureditev

174.g člen

(Predložitev posebnega obračuna DDV po prenehanju uporabe posebnih ureditev iz 6.a, 6.b in 6.c podpoglavja ZDDV-1 v primeru, ko je Slovenija država članica potrošnje)

Davčni zavezanec iz drugega odstavka 122.d člena ZDDV-1 spremembo posebnega obračuna predloži v papirni ali v elektronski obliki prek sistema eDavki, pri čemer poleg razdelka 1 izpolni še razdelek 3 posebnega obračuna.«

18. člen

Priloga III (obrazec DDV-VTD) se nadomesti z novo Prilogo III (obrazec DDV-VTD), ki je priloga tega pravilnika in njegov sestavni del.

19. člen

V Prilogi VI (Obrazec DDV-P2) se v rubriki IV. Drugi podatki, spremeni polje 16 tako, da se glasi: »Prostovoljna vključitev po prvem odstavku 94. člena ZDDV-1.«

Za 16. poljem se dodano novo 16a polje, ki se glasi: »Prostovoljna vključitev po drugem odstavku 94. člena ZDDV-1.«

Priloga VII (obrazec DDV-P3) se nadomesti z novo Prilogo VII (obrazec DDV-P3), ki je priloga tega pravilnika in njegov sestavni del.

Priloga VIII (obrazec DDV-O) se črta.

KONČNA DOLOČBA

20. člen

Ta pravilnik začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.

PRILOGA III: obrazec DDV-VTD

Zahtevek za vračilo DDV davčnemu zavezancu s sedežem v tretji državi

Obdobje vračila	<input type="text"/>
Davčni zavezanec	
Naziv/ime in priimek	<input type="text"/>
Ulica	<input type="text"/>
Kraj	<input type="text"/>
Poštna številka	<input type="text"/>
Koda države	<input type="text"/>
Id. št. za DDV ali davčna sklicna št.	<input type="text"/>
Elektronski naslov	<input type="text"/>
Pooblaščenec	

Naziv/ime in priimek		
Ulica		
Naselje		
Poštna številka		
Koda države		
Davčna številka		
Elektronski naslov		

Opis poslovne dejavnosti vlagatelja, za katero so pridobljeni blago in storitve

Dejavnost	
------------------	--

Bančni račun

Ime lastnika		
Naslov lastnika		
Tip lastnika		
Ime banke		
Naslov banke		
IBAN		
BIC		

		Na						
Zap. št. računa	Št. št. dokumenta	Št. uvoznega	ziva Datum izdaje	Država dobavitelja	Naslov	Koda blaga oz. storitev	Davčna osnova	Znesek DDV

1										
2										
3										
...										

- Izjavljam, da v Republiki Sloveniji v času, na katerega se zahtevek nanaša:
- (a) nisem opravil nobene dobave blaga oziroma storitev, za katere se šteje, da so bile opravljene v Sloveniji, razen
 - (*) prevoznih in s prevozom povezanih storitev, za katere velja oprostitev v skladu s 12. točko prvega odstavka 50. člena, 52. do 57. členom ali 58. členom ZDDV-1,
 - (*) storitev, od katerih mora v skladu s 3. točko prvega odstavka 76. člena ZDDV-1 plačati DDV izključno oseba, za katero so bile opravljene;
 - (*) storitev iz posebne ureditve iz 6.a podpoglavja XI. poglavja ZDDV-1 oziroma prodaj blaga na daljavo s tretjih ozemelj ali iz tretjih držav uvoženega blaga iz posebne ureditve iz 6.c podpoglavja XI. poglavja ZDDV-1;
 - (b) se blago oziroma storitve iz zahtevka uporabljajo za opravljanje dejavnosti; (c) so izpolnjeni drugi pogoji iz 62., 63. ter 66. in 67. člena ZDDV-1; (d) so dani podatki resnični.
- * Davčni zavezanec se zaveže, da bo povrnil kateri koli po pomoti ali neupravičeno pridobljen znesek DDV.

Podpis davčnega zavezanca

PRILOGA VII: obrazec DDV-P3

OBRAZEC DDV-P3

ZAHTEVEK ZA IZDAJO IDENTIFIKACIJSKE ŠTEVILKE ZA DDV

I Splošni podatki

01	Davčna številka v Sloveniji								
02	DDV identifikacijska številka za DDV oziroma podobna številka v državi sedeža								
03	Firma matičnega podjetja								
04	Sedež matičnega podjetja								
05	Ime podružnice								
06	Naslov podružnice								
07	Telefonske številke								
	Faks								
	Elektronski naslov								

08	Številke računov pri bankah in hranilnicah	
09	Ime in priimek odgovorne osebe	
10	Ime in priimek kontaktne osebe	

II Dejavnost

11	Šifra in naziv dejavnosti, ki se opravlja v Sloveniji																			
12	Datum predvidenega začetka identifikacije za DDV																			
13	Datum predvidenega konca identifikacije za DDV																			

III Podatki o davčnem zastopniku*

14	Ime oz. firma davčnega zastopnika																			
15	Identifikacijska številka za DDV davčnega zastopnika																			
16	Sedež oz. stalno prebivališče davčnega zastopnika																			
17	Obdobje trajanja pooblastila o zastopanju (dokazilo o zastopanju je v prilogi)																			
18	Ime in priimek odgovorne osebe																			
	Davčna številka odgovorne osebe																			

19	Ime in priimek kontaktne osebe																			
	Davčna številka kontaktne osebe																			
	Telefonska številka kontaktne osebe																			

* Izpolni davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, ki opravlja dobave blaga in/ali storitev v Sloveniji ali, ki v Sloveniji opravlja uvoz blaga po postopku 42 ali 63 in imenuje davčnega zastopnika.

PRILOGA VII: obrazec DDV-P3

IV Drugi podatki

20	Prostovoljna vključitev po šestem odstavku 20. člena ZDDV-1
21	Carinski postopek 42 ali 63
22	Dokazila iz četrtega odstavka 129. člena pravilnika so predložena
23	Posebna ureditev – mednarodni občasni cestni prevoz potnikov (dokazila v prilogi)
24	Prostovoljna vključitev po četrtem odstavku 30.f člena ZDDV-1

označi

Potrjujem resničnost podatkov.

Podpis davčnega zavezanca:

V _____, dne _____

2. Pravilnik o pogojih in načinu uveljavljanja oprostitev po 51. členu Zakona o davku na dodano vrednost

Na podlagi drugega odstavka 51. člena Zakon o davku na dodano vrednost Uradni list RS, št. 13/11 – uradno prečiščeno besedilo, 18/11, 78/11, 38/12, 83/12, 46/13 – ZIPRS1314-A, 101/13 – ZIPRS1415, 86/14, 90/15, 77/18, 59/19, 72/19 in) minister za finance izdaja

**PRAVILNIK
o spremembah Pravilnika o pogojih in načinu uveljavljanja oprostitev po 51.
členu Zakon o davku na dodano vrednost**

1. člen

V Pravilniku o pogojih in načinu uveljavljanja oprostitev po 51. členu Zakona o davku na dodano vrednost (Uradni list RS, št. 141/06) se črtata naslov II. poglavja in 4. člen.

2. člen

Ta pravilnik začne veljati petnajsti dan po objavi v Uradnem listu Republike Slovenije.